

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE

sayı 6

EZİLEN HALKLAR BİRLİŞİN!

KOMÜNİST

devrimci
teori olmadan
devrimci
hareket olmaz

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist
(TKP ML) Yurtdışı Yayın Organı

DÜNYADA DURUM

İÇİNDEKİLER

- ... DÜNYADA DURUM
"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" NİN ELEŞTİRİSİ
- ... ŞİARLAR SORUNU
- ... AEP 7. KONGRE RAPORU
ULUSLARARASI DURUM VE AHC NİN DIŞ SİYASETİ

Bir başka mesele de Dünya çapında baş çelişme tespiti meselesidir. . Bilindiği gibi biz daha önce dünya çapında baş çelişme olarak 'ezilen halklar/Emperyalizm' çelişmesini tespit etmiştik.(Bak. Komünist sayı 2, s 1)

Dünya çapında bir baş çelişme tespit etmek te iki yönden yanlıştır : 1.Dünya devriminin tek tek ülkelerde gerçekleştirilecek devrimlerle değil,bir anda bütün dünyada olacağı anlayışını yayar.

2.Dünya çapında baş çelişme tespiti,kaçınılmaz olarak dünya çapındaki diğer çelişmelerin önemini azaltır.Bütün diğer çelişmelerin çözümünü dünya çapında baş çelişme olarak tespit edilen çelişmenin çözümüne bağlar.Devrimci süreçler arasında mekanik bir öncelik-sonralık ilişkisi yaratabilir.

Bu yüzden değişik devrimci süreçlerin birleşmesinden oluşan dünya devrimci süreci için baş çelişme tespiti yapmamak doğrudur.

Baş çelişme meselesi de,aynı baş düşman meselesi gibi,tek tek ülkelerde somut olarak ele alınmalıdır.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE

sayı 6

EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİMİ

KOMÜNİST

devrimci
teori olmadan
devrimci
hareket olmaz

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist
(TKP ML) Yurtdışı Yayın Organı

DÜNYADA DURUM

İÇİNDEKİLER

... DÜNYADA DURUM
"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" NİN İZLENİMLERİ

... SİYASAL DURUM

... AEP 7. KONGRE RAPORU
DÜNYADAKİ DURUM VE AEP NİN DİŞ SİYASETİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

SUNUS

Yoldaşlar,

Komünistin bu sayısını 'Dünyada Durum'un değerlendirilmesine, bu konuda tavrımızı yeniden belirlemeye ayırdık. Gelişmeler bizi, "Dünyada Durum" konusunda savunduğumuz görüşleri Marksizm/Leninizm biliminin ışığı altında yeniden gözden geçirmeye itti.

"Dünyada Durum'un değerlendirmesini yaptığımız Komünist sayı 2-deki, "iki süper güce karşı mücadele sorunları" adlı yazıyı yeniden gözden geçirdiğimizde, yazıda savunduğumuz görüşlerde önemli hatalar olduğunu gördük. (Bu hatalar diğer belgelerde de vardır. X) Son dönemde bizi "dünyada durum" konusunda tavrımızı yeniden ele almaya iten önemli gelişmeler oldu.

Bu gelişmelerden birincisi, dünyada sosyalizmin kalelerinden biri olan Çin Halk Cumhuriyetinde olan gelişmelerdir. ÇHC'nde Mao Zedung'un ölümünden kısa bir süre sonra bilindiği gibi, 4 siyasi büro üyesi ağır suçlamalarla partiden tasfiye edildiler. Bu tasfiye olayı, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde belli bir gruplaşmaya yol açtı. Marksist-Leninist olduğunu söyleyen partilerden bir bölümü yeni yöneticilerin "4 ler çetesi" adını taktıkları, 4 siyasi büro üyesinin tasfiyesini 'çoşkuyla kutlarken'; bir bölümü (bu bölüme teşkilatımız da dahildir) bu tasfiye hareketine karşı çıktılar. Bir bölümü ise merkezci; gelişmeleri bekler bir tavır takındılar. Bunların önemli bir bölümü de bugün yerini seçmiş durumdadır.

Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde gruplaşma hareketi; AEP 7. Kongresinden sonra daha açık ve kesin çizgilerle; berrak bir biçimde ortaya çıkmaya başladı. AEP 7. Kongresinde, Enver Hoca, Konreye sunduğu raporun Enternasyonal bölümünde ÇKP tarafından ortaya atılan, ilk kez Teng Hsiao Ping tarafından 1974 Nisanında kesin hatlarla formüle edilen "üç dünya teorisi"nin "Meseleler" sınıfsal bakış açısından yaklaşmadığını belirterek, bu teoriyi reddetti. AEP 7. Kongresinden sonra, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde tartışma, "3 Dünya teorisi" konusunda yoğunlaştı. ÇKP, 'güney asyadaki ML partiler; ve batıda bir dizi oportunist 'Anavatan savunucusu' parti ve grup "3 dünya teorisinin" Marksist-Leninist bir teori olduğunu savunurken; AEP başta olmak üzere bir dizi ML parti ve grup "3 Dünya teorisi"nin ML bir teori olmadığını savunmaya başladılar. Daha önce var olan gruplaşma eğilimleri, bu durumda daha açık bir biçimde ortaya çıktı.

AEP 7 Temmuzda, AEP Merkez Yayın Organı Zeri i Populitte de yayınlanan "Devrimin Teori ve Pratiği" baş yazıyla, '3 dünya teorisi' nin karşı devrime hizmet ettiğini, emperyalizme hizmet ettiğini vurguladı.

Bugün Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde başta "3 dünya teorisi" nin değerlendirilmesi, ve ÇHC'deki bugünkü yöneticilerin izlediği siyasetin değerlendirilmesi meseleleri olmak üzere, bir dizi meselede ideolojik-siyasi ayrılık herkesin çıplak gözle görebileceği bir şekilde ortadadır. Böyle bir durumda tavır takınmak, Marksist-Leninist'lerin görevidir. Bugün bazıları ideolojik alanda var olan ayrılıkları uzlaştırmaya oportünizm ile Marksizm-Leninizmi barıştırmaya çalışıyorlar.

Görüşümüze göre oportünizmle Marksizmi-Leninizmi uzlaştırmaya çalışmak; Marksizmi-Leninizmi burjuvazi için kabul edilebilir hale getirmeye çalışmak anlamına gelir. Böyle bir davranışın kendisi oportünisttir. Bazıları ise enternasyonal alanda tartışmanın açık yürütülmesine karşı çıkıyorlar. Bunun emperyalizme yarayacağını söylüyorlar. Görüşümüze göre bu anlayış da sakattir. Bugün ayrılık konusunda takınılacak doğru tavır, ayrılığa yol açan konularda açık tavır takınmak; Marksizmi-Leninizmi her

türlü oportünizme tavizsiz savunmak; oportünist görüşlere karşı açık ve amansız bir mücadele yürütmektir. Komünistler için birlik amaç değil, araçtır. Komünistler, Marksizm-Leninizmin ilkelere temelinde, devrimine hizmet eden bir birlikten yanadırlar. Böyle bir birliğin yolu hem tek tek ülkelerde, hem de enternasyonal alanda oportünizmin yıkılmasından geçer. Oportünizmin gerek tek tek ülkelerde gerekse dünya çapında yıkılması ise, ancak ilkelere dayalı, açık amansız bir ideolojik mücadele ile mümkündür. İşte biz bu anlayışla yola çıkıyoruz. Bu sayıda Marksist-Leninist hareket içinde tartışma konusu olan konularda görüşlerimizi mümkün olan en açık bir şekilde ortaya koymaya çalışacağız. Bunun pek çok oportünisti rahatsız edeceğinin; pek çok sahte Marksist-Leninistin bizim tavrımız karşısında dehşetle ayağa kalkıp, var olan ayrılıkların üzerine ilkeli bir şekilde yürüdüğümüz için, bizi 'bölücülük' vs. ile suçlayacaklarının bilincindeyiz.

Onlara söyleyeceğimiz tek şey vardır : Biz oportünizmle Marksizm-Leninizmin birliğinden değil, bölünmesinden yanayız. Biz üzerinde fikir birliği olmayan konularda açık tartışma ve mücadele den yanayız. Marksist-Leninistler hiç bir zaman ideolojik mücadelenin Marksist-Leninist hareketi zayıflatacağını, 'emperyalizmin eline koz vereceğini' vs. savunmuşlardır. Mücadeleyi kapalı kapılar ardında sürdürmeyi her zaman revizyonistler ve oportünistler savunmuşlardır. Çünkü onlar açık ideolojik mücadelenin kendileri için yıkım olacağını bilmektedirler. Açık ideolojik mücadele Marksizmi-Leninizmi zayıflatmaz, tam tersine güçlendirir. Oportünistlerle ayrılık, Marksizmi-Leninizmi zayıflatmaz, tam tersine güçlendirir.

Bugün enternasyonal alanda oportünizmin yaygın olması; oportünizmle uzlaşma ve barış eğilimlerinin yaygın olması; Marksist Leninistlere ağır görevler yüklemektedir. Bu görevlere 'enginleri fethetme ruhuyla' dört elle sarılalım. Marksist-Leninist ilkeleri, her türlü oportünizme karşı tavizsiz savunalım.

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRLÜ OPORTÜNİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

1- (Bu konuda, Dünyada Durum Yazısına bakın. Komünist sayı.6)

2- (Bu yazı, yurtdışında 'Gerçek Yayınları' arasında yayınlanmıştır.)

DÜNYADA DURUM

"ÜÇ DÜNYA" TEORİSİNİN ELEŞTİRİSİ

Bugün dünyada durumun değerlendirilmesi meselesinde, Marksizm-Leninizmle, oportünizm arasındaki mücadele, "Üç Dünya Teorisi" konusunda yürütülen tartışmada yoğunlaşmaktadır.

"Nedir" "Üç Dünya Teorisi" ? Bu teori nasıl ortaya çıkmıştır. Nasıl gelişmiştir? Önce bu sorulara cevap arayalım.

"Üç Dünya Teorisi" bir süreden beri dünya Marksist-Leninist hareketi içinde, yaşadığımız dünyadaki aktüel durumu açıklamak savunulan bir teoridir. Bu teori, ÇKP'nin dış politikasında 1970 lerin başlarından bu yana eğilim olarak vardır. Mesela Çin Halk Cumhuriyetinin Birleşmiş Milletlerdeki temsilcisi Ciao- Guan Hua, 1972 3 Ekiminde, BM 27. Genel Kurulunda yaptığı konuşmada

"Üçüncü dünya ülkeleri(abç) süper güçlerin(abç) saldırı, yayılma ve savaş siyasetlerine karşı daha geniş saflar halinde birleştiler ve uluslararası sorunlarda her geçen gün daha büyük bir rol oynuyorlar".
(Bak. Adı Geçen Yazı, s. 1 Alm)

"Deniz dibi komisyonunun toplantılarında üçüncü dünya bir çok ülkesi kendi zenginliklerini korumak için kararlı mücadeleler verdiler....((abç) (agy. s.26)

Demektedir. Henüz "Üç Dünya teorisi" kesin olarak ifade edilmemesine rağmen, "Üçüncü Dünya "Süper Güçler" "Üçüncü Dünya Ülkelerinin kararlı mücadelesi" vb. kavramlar, eğilim olarak bu teorisinin varlığını göstermektedir.

"Üç Dünya Teorisi" ilk defa, 1974 yılında Teng Hsiao Ping tarafından, yine BM de yapılan bir konuşmada kesin bir şekilde formüle edilmiştir.

Mao Zedung öldükten sonra, Ciao-Guan Hua, 21 Eylül 1976'da yine BM Genel Kurulunda yaptığı bir konuşmada "üç dünya" teorisinin Mao Zedung tarafından ortaya konan stratejik bir anlayış olduğunu açıkladı (1)

İşte "üç dünya teorisinin" ortaya çıkışı ve gelişmesi kısaca böyledir.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİN" TEZLERİ:

Üç dünya teorisini ilk defa açık bir şekilde formüle eden : Teng Hsiao Ping, 10 Nisan 1974'de, Birleşmiş Milletler Özel oturumunda yaptığı konuşmada şöyle diyor:

"Gökkubbenin altındaki bu büyük kargaşalık" durumunda dünyadaki bütün siyasi güçler, uzun boy ölçüşmeler ve mücadeleler sonucu köklü bir dağılma ve yeniden gruplaşma geçirmişlerdir. (abç) Bir çok Asya, Afrika, Latin Amerika devleti bağımsızlığa kavuşmuştur, ve uluslararası meselelerde her geçen gün daha büyük bir rol oynamaktadırlar. (abç) İkinci dünya savaşından sonra bir süre var olan sosyalist kamp, sosyal-emperyalizmin ortaya çıkışı ile, bugün artık yoktur. (abç) Kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu sonucu olarak batıdaki emperyalist blok ta parçalanmaktadır. (abç) Uluslararası ilişkilerdeki değişikliğe bakıldığında bugün, dünyada birbiriyle hem ilişki halinde olan, hem de çelişen üç kısım, üç dünya olduğu (görülür). ABD ve Sovyetler Birliği birinci dünyayı meydana getirmektedir. (abç) Asya, Afrika ve Latin Amerikada ve diğer bölge- gelişmekte olan ülkeler üçüncü dünyayı oluşturmaktadır. Bu ikisinin arasında kalan gelişmiş ülkeler ise ikinci dünyayı meydana getirmektedir. (abç) (Teng Hsiao Ping agy.s.2 Alm)

.....
İki süper güç...veni bir dünya savaşının kaynağıdır. (abç) (agy s. 3)

.....
Başkalarına karşı zulüm uygulamada, özellikle kendisine 'sosyalizm' yaftasını asan süper güç öne çıkıyor. (abç) (agy)s.3)

.....
(İkinci dünya ülkeleri), çeşitli ölçülerde su veya bu gücün denetim tehdit ve zorbalığı altındadır..... Bunlar su veya bu ölçüde süper güçlerin boyunduruk ve denetiminden kurtulmak, milli bağımsızlık ve egemenliklerini korumak istiyorlar. (abç) (agy s.4)

.....
Gelişmekte olan ülkelerin çoğu sömürgecilik ve emperyalizmin başkır'sömürüşü altında inlemistir.

.....
Onlar dünya tarihinin tekerleğini ileri döndüren devrimci itici güçtür. Onlar sömürgecilik, emperyalizme ve fakat öncelikle süper güçlere karşı mücadelenin temel gücüdür. (agy s.4)

.....
(iki süper güç arasındaki) uzlaşma ve işbirliği kısmı, geçici ve geçicidir. (relatiftir); Aralarındaki rekabet ise genel, sürekli ve mutlaktır. (abç)

.....
Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri ve halkları tutarlı mücadeleleri ile, görünüşte güçlü ama gerçekte güçsüz olan emperyalizmin ve özellikle süper güçlerin, zayıflıklarını ortaya çıkardılar. (agy s.7)

.....
(İkinci dünya ülkelerinin) süper güçlerin denetim, müdahale, tehdit, sömürü ve iktisadi buhranları başkalarının sırtına yıkmaları-na karşı mücadeleleri günden güne gelişmektedir. (agy.s.7)

.....
Gerçekten güçlü olan birleşen, savaşmaya ve yenmeye cesaret eden, üçüncü dünya ve bütün ülkelerin halklarıdır. Bir çok üçüncü dünya ülkesi ve halkları, uzun bir mücadele sonucu siyasi bağımsızlıklarını kazanabildiklerine göre, onlar bu temelde, ... tutarlı bir mücadele ile eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası iktisadi ilişkileri de kökten değiştirebilirler, ve milli ekonomilerinin gelişebilmesi için gerekli şartları yaratabilirler (agy.s.8)

....

Bu üçüncü dünya ülkelerinin ve halklarının sömürgecilige, emperyalizme ve hegemonya çabalarına karşı mücadelesinin önemli bir meselesidir.(abç) (agy s.8)

.....

Hepimizin bildiği gibi sömürgecilik ve emperyalizm son bir kaç yüzyıl içinde Asya, Afrika Latin Amerika halklarını insafsızca köleleştirmiş ve soymuşlardır. Onlar halkların ucuz iş güçlerini ve bu bölgelerin zengin doğal kaynaklarını sömürerek, dengesiz ve tek yanlı bir ekonomi kurmuşlardır. (abç) (Hepsi geçmiş zaman-na: KN) (agy.s.8)

.....

Gerçek sosyalist bir devlet, Enternasyonalizmin ilkelerine göre, ezilen ülkeleri ve milletleri destekler ve onların milli ekonomilerini geliştirmeleri için yardım eder.(abç) (agy s.11)

.....

Gelişmekte olan ülkeler ekonomilerini bağımsız olarak geliştirebilmek için büyük bir potansiyele sahiptirler. Gelişmekte olan bir ülke kendi özelliklerine ve şartlarına göre, bağımsızlık ve kendi kendini yönetme yolunu ve kendi gücüne güvenme yolunu tutarsa; yılmadan çaba sarfederse, giderek endüstri ve tarımın modernleştirilmesinde, geçmiş nesillerin hiç görmediği bir düzeye ulaşabilir. (agy.s.13)

Şimdiki aşamada gelişmekte olan bir ülke, milli ekonomisini geliştirmek istiyorsa, her şeyden önce doğal kaynaklarını kendi eline almalı ve yabancı sermayenin kontrolünden adım adım kurtulmalıdır. (abç) (agy.s 14)

.....

Üçüncü dünya ülkeleri geçmişte ortak bir kaderi paylaşmışlardır ve bugün de sömürgecilige ve yeni sömürgecilige, ve büyük güçlerin hegemonyacılığına karşı mücadele etmek; milli ekonomilerini geliştirmek ve ülkelerini inşa etmek gibi ortak görevlerle karşı karşıyadırlar. Daha sıkı birleşmemiz için her sebep mevcuttur. Fakat birbirimize yabancılaşmaya bir tek sebep bile yoktur. (abç) (agy s.15)

.....

Emperyalistler ve özellikle süper güçler biz gelişmekte olan ülkelerin bazı geçici ayrılıklarından yararlanarak aramıza nifak tohumları saçmak, birliğimizi sabote etmek istiyorlar. (abç) (agy s.14)

.....

Biz gelişmekte olan ülkeler arasındaki ayrılıklar ilgili taraflar arasında yapılacak görüşmelerle çözülebilir, ve çözülmelidir. (agy.s.15)

.....

Petrol meselesinde taraf olan gelişmekte olan ülkelerin, bu meselenin akılcı bir çözümünü bulmak için çaba sarfetmelerini olumlu karşılıyoruz. (abç) (agy.s.16)

.....

Çin sosyalist bir ülkedir ve aynı zamanda gelişmekte olan bir ülkedir.(abç) (agy s.19)"

.....

İşte Teng Hsiao Ping'in 10 Nisan 1974 de yaptığı konuşmada söyledikleri ana hatlarıyla bunlardır.

Teng Hsiao Ping'in ilk defa ortaya koyduğu bu "üç dünya teorisi" sonradan ÇKP ve onu izleyen bir dizi KP tarafından daha da geliş-

tırılmıştır. Biz "Üç Dünya Teorisi"nin eleştirisinde özellikle, Çin kaynakları üzerinde duracağız. Çünkü bu teoriyi ilk defa ortaya koyan ve geliştiren ÇKP dir.

"Üç dünya teorisi"nin temel tezleri şunlardır :

- 1- Bugün dünya üç bölüme, üç dünyaya ayrılmıştır.
- 2- İki süper güç dünya halklarının baş düşmanı ve yeni bir dünya savaşının kaynağıdır.
- 3- İki süper güçten Amerikan emperyalizmi elindeki savunma, Sovyet sosyal-emperyalizmi ise yeni yetme bir emperyalist güç olduğu için saldırı durumundadır. Bu yüzden Sovyet sosyal-emperyalizmi daha tehlikeli ve daha saldırgandır.
- 4- Üçüncü dünya ülkeleri dünya tarihinin çarkını ileri döndüren devrimci itici güç, emperyalizme, sömürgecilğe, süper güçlere karşı mücadelenin temel gücüdür.
- 5- İki süper güç arasındaki uzlaşma geçici, dalaşma mutlaktır. Bu dalaşma mutlaka üçüncü dünya savaşına yol açacaktır.
- 6- "İkinci dünya ülkeleri "dünya hegemonyası için mücadele edecek güçten yoksundurlar. Bunlar geliştirmekte olan ülkelerle esit ilişkiler kurmaya yöneliyorlar." (Bunu ülkemizde sosyal şovenizmin bayraktarı Aydınlık söylüyor. Bak. s. 78 s. 17)
- 7- Gelişmekte olan ülkeler arasında bunların yabancılaşması için tek sebep yoktur. Bu ülkeler birleşmelidir.
- 8- Gelişmekte olan ülkeler, geçmişte emperyalizm ve sömürgecilik tarafından ezildiler, baskı altında tutuldular.
- 9- Gelişmekte olan ülkeler siyasi bağımsızlıklarına kavuşmuşlardır. Şimdi ekonomik bağımsızlığa kavuşmaları gerekir. Bunun için doğal zenginliklerine sahip çıkmalı, ve yabancı sermayenin kontrolünden adın adım kurtulmalıdır.
- 10- Sosyalist kamp dağılmıştır.
- 11- Emperyalist kamp dağılmıştır.
- 12- 'Üç Dünya Teorisi' stratejidir.

Şimdi bu tezleri tek tek ele alıp, Marksist-Leninist ilkelerle karşılaştıralım :

DÜNYAYI ÜÇ DÜNYA'YA BÖLMEK
MESELEYE PROLETARYANIN DEĞİL
BURJUVAZİNİN BAKIŞI AÇISINDAN
YAKLAŞMAK DEMEKTİR

"Üç Dünya" teorisyenleri, yukarıda gösterdiğimiz gibi, dünyayı "Üç Dünya"ya ayırmaktadırlar. Bu ayırımı yaparken, meseleye yaklaşımları, adı geçen ülkelerde hangi sınıfların iktidarda olduğu açısından değil; ülkenin zenginliği, ya da yoksulluğu ülkede üretici güçlerin gelişme düzeyi açısından olmaktadır. Bu kesinlikle anti Marksist; anti Leninist bir yaklaşımdır. Marksist-Leninistler için her meseleye yaklaşımda bir tek kıstas vardır : Sınıf kıstası. Marksist Leninistler, herhangi bir ülkenin durumunu değerlendirirken, o ülkede hangi sınıfın (ya da sınıfların) iktidarda olduğu meselesine bakarlar. Marksist-Leninistler meseleye böyle yaklaştıkları için de, bugün dünyayı "üç dünyaya" değil; birbiriyle aralarında uzlaşmaz çelişmeler bulunan iki bölüme ayırırlar. Bir yanda em-

peryalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik;diğer yanda emperyalizme,sosyal emperyalizme ve gericiliğe karşı olan güçler. (Bir yanda devrim cephesi-diğer yanda karşı devrim cephesi) Marks-Engels,kapitalizmin rekabetçi döneminde yazdıkları,'komünist manifesto'da ve diğer bütün eserlerinde,meseleye sınıfsal açıdan yaklaşarak,toplumsal aralarında uzlaşmaz çelişmeler bulunan iki bölüme ayrıldığını söylüyorlardı.

"Çağımız,burjuvazinin çağı,çelişmelerini basitleştirmiş-tir. Bütün toplum,hen geçen gün daha kesin bir şekilde iki büyük düşman kampa, birbirinin tam zıttı olan iki büyük sınıfa bölünmektedir: Burjuvazi ve proleterya" (ME Eserler Alm.c4,s.463 "Komünist Manifesto"dan)

Emperyalizm çağında;kapitalizm dünya çapında yaygınlaştı.Dünya bir avuç ezen-sömüren emperyalist güçle;ezilen ülkelere bölündü.

Bu dönemde,1917 Ekim devrimiyle ilk defa bir ülke devrim-le emperyalist zincirin halkalarından koptu.Böylece em-peryalizm ve proleter devrimleri çağı başladı.

Bu çağda dünya ikiye bölünmüştür.

Lenin bunu şöyle ifade ediyordu :

"Bugün dünyada iki dünya vardır: eski,çıkmas bir sekaga girmiş olan ve fakat asla teslim olmayacak olan kapita-lizmin dünyası;ve gelişen yeni dünya.(yeni dünya)henüz çok zayıftır,ama büyüyüp güçlenecektir."(Lenin Eserler Alm.cilt 33 s.13)

Ştalin aynı olguğu şöyle ifade ediyordu :

"Dünya kesinlikle ve geri dönüşü olmayacak bir biçimde iki kampa bölünmüştür :Emperyalizmin kampı ve sosyaliz-min kampı" (Stalin Eserler Alm.c.4 s.205)

ve
"Dünya iki kampa bölünmüştür : Emperyalizm kampı ve em-peryalizme karşı mücadele kampı" (Stalin eserler Alm.c 7s.244/245)

Mao Zedung aynı konuda Yeni Demokrasi adlı yazısında şunu demek-tedir :

"Bugünün milletler arası şartları altında,sömürge ve ya-ra sömürgelerin burjuvazisinin yalancı pehlivanları;em -peryalist cephe de saf tutup milletlerarası karşı-devri-min kuvvetlerinin bir parçası haline mi gelecekler,yok-sa anti-emperyalist cephe de saf tutup dünya devriminin kuvvetlerinin bir parçası haline mi gelecekler-işte on-lar buna karar vermek zorundadırlar.İkisinden biri-bağ-ka bir yol yoktur." (Mao Zedung Yeni Demokrasi s.79)

Bütün bu tespitleri yaparken Marksist-Leninist ustalar,sınıf kıstasından yola çıkmakta,değerlendirmelerini buna göre yapma-ktdırlar. 'Üç Dünya Teorisi' Marksist-Leninist ustaların,dünyanın kesin olarak ve geri dönüşü olmayan bir biçimde,ikiye bölündüğü tespitini reddetme temelinde yükselen bir burjuva teorisidir.Bu teori meseleye sınıf açısından değil,zenginlik-yoksulluk;az gelişme-çok gelişme açısından yaklaşmaktadır.

Üretici güçlerinden çok geliştiği ABD ve Sovyetler Birliği '1. Dünya' üretici güçlerin az gelişmiş olduğu ülkeler '3. Dünya' ikinin arasında kalan ülkeler '2. Dünya'. Size Kautsky-Bernstein'dan Kruşçov'a kadar tüm revizyonistlerin savunduğu üretici güçler teorisinin, Teng Hsiao Ping tarafından 'yaratıcı bir şekilde' günümüz şartlarında dünyaya uygulanması. "Üç dünya Teorisi" işte budur.

Lenin, emperyalizmin, kapitalizmin en yüksek aşaması; asalak çürüten ve can çekiken kapitalizm olduğunu ortaya koyarak, içinde yaşadığımız çağın "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" olduğu tesbitini yaptı.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünyada gelişme şu dört gelişmeden kaynaklanmaktadır.

Ezilen halklarla (2) emperyalizm (ve sosyal emperyalizm) arasındaki gelişme.

Kapitalist ülkelerde (revizyonistlerin hakim olduğu ülkelerde dahil) proletarya ile burjuvazi arasındaki gelişme
Emperyalist devlet ve tekellerin k (sosyal emperyalistler de dahil) kendi aralarındaki gelişmeler
sosyalist sistemle, emperyalist sistem arasındaki gelişmeler (3)

İşte bu gelişmelerin çözümü için verilen mücadeleler, bugün dünya devrimci sürecini oluşturmaktadır.

Dünya tahlilinde; sınıf mücadelesinin tayin edici olduğu gerçeğini kendilerine temel almayanlar; içinde bulunduğumuz çağda dünya çağında sınıf mücadelesinin ifadesi olan dört temel gelişmeyi kendilerine temel almayanlar; ne bugün içinde bulunduğumuz dünyayı doğru bir biçimde açıklayabilirler, ne de onu devrimci yolla değiştirebilirler.

"Üç Dünya Teorisi" dünyayı açıklarken bu dört temel gelişmeden yola çıkmamakta; dört temel gelişmeyi gözlerden gizlemekte, çarpıtmaktadır.

Şimdi "Üç Dünya"yı tek tek ele alıp, bunları sınıf mücadelesi ve 4 temel gelişme açısından değerlendirelim:

"1. Dünya", "Üç Dünya" teorisyenlerine göre, Amerikan emperyalizmi ile, Sovyet sosyal-emperyalizmi tarafından oluşturulmaktadır. Bu 'iki süper güç' "Üç Dünya" teorisyenlerine göre, 'dünya halklarının baş düşmanlarıdır'. Bunlara karşı 'bağımsızlık isteyen devletler, kurtuluş isteyen milletler ve devrim isteyen halklar' bir devrimci cephe oluşturmalıdır.

"Birinci Dünya" kavramı 'ezilen halklar-emperyalizm' gelişmesini gözlerden saklamakta, bu gelişmeyi 'ezilen halklar, milletler, ve devletlerle/iki süper güç arasındaki gelişmeye' dönüştürmektedir. Böylece 'iki süper güç' adı verilen Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi dışındaki bütün emperyalist güçleri gözlerden gizlemekte, halklara dost göstermektedir. 'Birinci Dünya' kavramı, dört temel gelişmeden biri olan, 'ezilen halklar/emperyalizm gelişmesini' çarpıtmakta, tahrif etmektedir. "Birinci Dünya" kavramı iki ayrı emperyalist güç olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmini, aynı kavram içinde 'iki süper güç' 'süper güçler' 'Birinci dünya' vs. şeklinde ifadelerle, yekpare bir bütün olarak göstermekte; hem bu ülkelerdeki proleterya-burjuvazi gelişmesini, hem de emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki gelişmeleri gözlerden gizlemektedir. (4)

"Birinci dünya" kavramı, emperyalizmle 'Birinci dünya'ya eşitlediği için, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki temel gelişmeyi de gözlerden gizlemektedir. (5)

"Birinci Dünya" kavramı, devrimci güçlerle karşı devrimci güçler arasındaki temel farkların üzerini örtmeye yaramaktadır.

"İkinci Dünya" "Üç Dünya" teorisyenlerine göre, 'Birinci dünya' ile gelişmekte olan ülkeler arasında kalan gelişmiş ülkelerdir. Daha açık ifade edilirse, "ikinci dünya", Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi dışında kalan, emperyalist güçlerdir.

"İkinci dünya" kavramı, bu kavram içine dahil olan emperyalist güçlerin emperyalist niteliğinin üstünü örterek, 'emperyalizm ile ezilen halklar' arasındaki temel çelişmeyi gözlerden gizlemektedir. "ikinci dünya" kavramı, ikinci dünya kavramı içinde bulunan emperyalist güçleri yekpare bir bütün olarak ele alarak, bu güçlerin kendi aralarında var olan, hegemonya mücadelesinden kaynaklanan emperyalistler arası çelişmeleri gözlerden gizlemektedir.

"İkinci Dünya" kavramı, içine yalnızca Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi dışında kalan emperyalist devletler değil, bu emperyalist devletlerde yaşayan proleterya ve diğer emekçi sınıflar da dahil edilmektedir. Böylece bu ülkelerde "proleterya-burjuvazi çelişmesi" de gözlerden gizlenmektedir.

"İkinci dünya" kavramına giren emperyalist güçlerin emperyalist niteliği gözlerden gizlendiği için, bu yolla, bu güçlerle, sosyalist sistem arasındaki temel çelişme; gizlenmekte; yani emperyalist sistemle-sosyalist sistem arasındaki temel çelişme çarpıtılmaktadır.

"İkinci Dünya" kavramı da devrimci-ve karşı devrimci güçlerin arasındaki sınırları çarpıtmaktadır.

"Üçüncü Dünya" kavramı içine, üç dünya teorisyenleri iktidarda olan sınıfların niteliğine bakmadan, gelişmekte olan' bütün ülkeleri dahil etmektedir. "Üçüncü Dünya" kavramı içinde, yeni yeni demokratik devrimlerle emperyalizmle bağını koparmış ve sosyalizmi inşa yolunda ilerleyen ABG, ÇHC gibi devletlerin yanında, emperyalizmin yarı sömürgeci durumunda olan, komprador burjuvazinin ve toprak ağalığının faşist diktatörlüklerinin hüküm sürdüğü devletler de vardır.

"Üçüncü dünya" kavramı, proleterya ve halk diktatörlükleri ile komprador burjuvazi ve toprak ağalığı diktatörlüklerini eşitleyerek sosyalist sistemle, emperyalist sistem arasındaki temel çelişmeyi gözlerden gizlemektedir.

"Üçüncü dünya" kavramı, bu kavramın içine giren ülkelerin çoğunluğunda var olan komprador patron ve ağalarla halk arasındaki çelişmeyi gözlerden gizlemekte; "üçüncü dünya" kavramı içindeki güçlerin sınıf niteliğini gizleyerek, halklarla, emperyalizmin uşağı sınıfların menfaatleri birmiş gibi bir anlayış yaymaktadır.

"Üçüncü dünya" kavramını ortaya çıkaran "üç dünya" teorisyenleri, "Üçüncü Dünya" ile 'ikinci dünya'nın birleşmesini savunarak, aynı zamanda ezilen halklar-emperyalizm çelişmesini de reddetmekte, gözlerden gizlemektedirler. "Üçüncü dünya" kavramı da devrimci güçlerle-karşı devrimci güçleri birbirine karıştırmaktadır. Görüldüğü gibi, "üç dünya" teorisi, dünyayı açıklarken, Marksist-Leninist dört temel çelişmeden yola çıkmamakta, tam tersine, bu dört temel çelişmeyi çarpıtmaktadır.

"Üç Dünya" teorisi, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında dünyadaki gelişmelere damgasını vuran dört temel çelişmenin, güncel duruma uygulanması değil; dört temel çelişmenin varlığını reddeden, bunları çarpıtan bir burjuva teorisiidir.

**" DÜNYA HALKLARININ BAŞ DÜŞMANI VE
EMPERYALİST SAVAŞIN KAYNAĞI İKİ
SÜPER GÜÇTÜR " TEZİ
DİĞER EMPERYALİST GÜÇLERİ GÖZLERDEN GİZLEYEN
ANTI-LENİNİST BİR TEZDİR :**

"Üç dünya" teorisyenlerinin temel tezlerinden biri, "dünya halklarının baş düşmanı iki süper güçtür" tezidir. Bu tez, emperyalizmi (ve sosyal emperyalizmi) 'iki süper güç' adı verilen Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine indirgeme ve diğer emperyalist güçleri gözlerden gizleme, bunları halklara "ehven-i şer" olarak gösterme anlamını taşımaktadır. Eğer bu tezin doğruluğu kabul edilirse, o zaman dünyanın her yerinde tek tek tüm ülkelerde bütün halkların, aynı anda bu iki büyük emperyalist gücü baş düşman olarak karşısına alması gereklidir. Böyle bir davranışın Marksist-Leninist baş düşman tesbiti ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Nedir baş düşman? Baş düşman tespiti, tüm düşmanları bir anda yıkmak mümkün olmadığı için yapılır. Baş düşman, içinde bulunulan anda, devrimin bütün güçlerinin saldırılarını üzerinde yoğunlaştırılacağı düşman anlamına gelir. Baş düşman ülke içinde her dönemde iktidarı elinde tutan sınıf (veya sınıflar) dır. Başta ise somut durumda, ülkede hakim olan emperyalist güçtür. (6) Dünyanın hiç bir ülkesinde, aynı anda bir ülkede birden fazla emperyalist güç hakim olamaz. (?)

Dünyanın hiç bir ülkesinde, aynı anda birden fazla emperyalist güç hakim olamayacağına göre ; bugün dünyanın hiç bir ülkesinde 'iki süper güç' yani Amerikan emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmi beraberce baş düşman olamaz. Tek tek ülkelerde, içinde bulunulan anda ya bu iki büyük emperyalist gücün birisi, ya da herhangi bir başka emperyalist güç baş düşman olabilir.

Görüldüğü gibi 'iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır' tespiti, tek tek ülkeleresomut olarak indirgenememektedir. İndirgendiginde hakim olan emperyalist gücü gözlerden gizlemekten başka bir işe yaramamaktadır.

"Üç dünya" teorisyenleri "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tespiti ile, işte bu kadar basit gerçekleri çarpıtmaktadır. (8) Bunun dışında, içinde bulunulan herhangi bir anda bir veya bir kaç emperyalist gücü dünya çapında "halkların baş düşmanı" ilan etmek Marksist-Leninist açıdan teorik olarak yanlıştır. Dünya çapında şu veya bu emperyalist gücü halkların baş düşmanı olarak tespit etmek, Birincisi: Dünya çapında baş düşman ilan edilen güçle emperyalizmi eşitlemek anlamına gelir. Halklar arasında diğer emperyalist güçlerle, baş düşman ilan edilen emperyalist güç (veya güçler) arasında nitelik farkı varmış gibi hayaller yayar. Baş düşman ilan edilen gücün yıkılmasıyla emperyalizmin yıkılacağı hayallerini yayar. Böylece baş düşman ilan edilen güç dışındaki emperyalist güçlere hizmet eder.

İkincisi: İçinde yaşadığımız çağda tek tek ülkelerde devrim aşamasının değişiklikler gösterdiği; emperyalizmin bir anda bütün dünya halklarının ayaklanarak, dünya çapında emperyalizmi bir anda yıkması şeklinde değil; çeşitli ülkelerdeki değişik devrim süreçleri bir bütün olarak emperyalizme darbe vurmaları sonucunda, zayıflayıp sürec içinde yıkılacağı gerçeğini gözlerden gizler.

Dünya çapında devrimci sürecin; tek tek ülkelerdeki birbirinden değişik nitelikte devrimci süreçlerin objektif olarak bir hedefe yönelmesiyle ortaya çıkan karmaşık bir süreç olduğu gerçeğini reddeder.

Bu sebeplerden, dünya çapında halkların baş düşmanı olarak, şu veya bu emperyalist gücü tespit etmek yanlıştır. Bugün dünya halklarının

devrimci mücadelesinin karşısına tüm emperyalist güçler; düşman olarak dikilmektedir. Bugün devrimci sürecin karşısına bir bütün olarak emperyalizm ve sosyal emperyalizm engel olarak dikilmektedir. Emperyalist güçler içinde bazıları (mesela bugün Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi) diğerlerinden nicel olarak daha güçlüdür, ve öne çıkmaktadır. Ama bunlar diğerlerinden güçlüdür diye bunları dünya çapında baş düşman ilan etmek, hem bunlarla diğerleri arasında sanki nitelik farkı varmış anlayışını; hem de dünya çapında devrimin bir anda olacağı anlayışını geliştireceğinden yanlıştır. Bugün dünya devrimci süreci tek tek ülkelerde olan devrimlerden oluşmaktadır. Bu yüzden dünya çapında baş düşman tespit edip, yanlış anlayışlar körüklenecek yerde; tek tek ülkelerde baş düşman tespit etmek gerekir. (8b)

Ayrıca, dünya çapında baş düşman olarak şu veya bu emperyalist gücü tespit etmemek, içinde bulunulan anda dünya çapında emperyalist güçler arasında (nicel!) farklılıkları belitmemizi de engellemez. Mesela bugünkü durumda, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet-sosyal emperyalizmi, emperyalist "kampta öne çıkan (sömürü ve talan konusunda, silahlanma konusunda öne çıkan) güçlerdir. Bu tespiti yapmak bir şeydir; bunları 'dünya çapında halkların baş düşmanı ilan etmek' başka bir şey. Birincisi Marksist-Leninist ilkelere dayalı somut bir tahlildir. İkincisi, Marksizm-Leninizmin ilkeleri ile çelişme halinde 'iki süper güç'le, emperyalizmi eşitleyen bir soyutlama, genellemedir.

'İki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır' tespiti, "Üç dünya teorisyenlerini kaçınılmaz olarak, emperyalist savaşın kaynağı'nın iki 'süper güç' olduğu anti Marksist-Leninist tespitine götürüyor.

Lenin "Emperyalizm" adlı eserinde, kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu ve emperyalizm çağında dünyanın paylaşılması sonucu olarak, emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğu tespiti yaptı. Lenin emperyalist savaşların kaynağının şu veya bu emperyalist güç değil, bir bütün olarak emperyalizm olduğunu tespit etti. Bu genel tespit, açıktır ki içinde bulunulan her somut dönemde, emperyalist güçlerin özelliklerini incelememizi; şu veya bu emperyalist gücün savaş konusunda diğerlerinden daha öne çıktığını tespit etmemizi engellemez. Ama ilke olarak, doğru olan şey emperyalist savaşın kaynağının bir bütün olarak emperyalizm olduğunu tespit etmektir. Bu yapılmadan, şu veya bu emperyalist gücün emperyalist savaşın kaynağı olduğu tespitini yapmak; diğer emperyalist güçlerin savaşçı, saldırgan vs. olmadığı yani diğerlerinden nitelik olarak değişik olduğu anlamına gelir. Bu kesinlikle yanlıştır. "Üç Dünya" teorisyenleri gerek "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" ve gerekse "iki süper güç yeni bir dünya savaşının kaynağıdır" tezleri ile, anti Marksist-Leninist görüşler savunuyorlar. Onların bu tezleri genel olarak emperyalizme, özel olarak 'iki süper güç' dışındaki emperyalist güçlere hizmet etmektedir.

AMERİKAN EMPERYALİZMİNİ 'SAVUNMA'
SOYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİ 'SALDIRI'
DURUMUNDA GÖSTERMEK, AMERİKAN
EMPERYALİZMİNİ ŞİRİN GÖSTERMEKTİR :

"Üç dünya teorisi"nin temel tezlerinden biri 'Sovyet Sosyal-emperyalizminin yeni yetme bir emperyalist güç olarak, Amerikan emperyalizminden 'daha saldırgan ve tehlikeli' olduğu tezidir. Hatta giderek, "Üç dünya" teorisyenleri Sovyet sosyal-emperyalizminin savaşın esas kaynağı vs. olduğunu da söylemektedirler.

Mesela Çiao Guan Hua 15 Ekimde BM 31. Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada şöyle diyor :

"ABD dünyanın her yanında menfaatlerini savunma durumunda-
dır. Sovyetler Birliği ise her yanda yayılma çabası içi-
ndedir. Bu değiştirilemez.

...

Sovyet sosyal-emperyalizmi zamanımızın en büyük sahtekarı-
dır. En büyük savaş tehlikesi ondan kaynaklanmaktadır."
(PR Alm.s.42/76 s.13.)

1973'den bu yana, Çin kaynaklı yayınlarda, Sovyetler Birliği devamlı
olarak daha 'tehlikeli' ve daha 'saldırgan' olarak nitelendirilmekte-
dir.

Hem Sovyetler Birliği'nin 'daha tehlikeli' ve 'daha saldırgan' gö-
rülüp hem, de 'iki süper güç baş düşmandır' demenin mantıksızlığını
bir yana bırakalım; bu tespitteki esas sakat taraf; emperyalist güç-
leri saldırgan, az saldırgan, çok saldırgan, saldırgan olmayan vs. gi-
bi kategorilere ayırmasıdır. (9)

Böyle bir ayırım, kaçınılmaz olarak, emperyalist güçler arasında nite-
lik farkı olduğu anlayışına götürecektir. Nitekim, "üç dünya" teoris-
yenleri, 'ikinci dünya' ülkelerinin 'üçüncü dünya' ile eşit şartlar-
da alış veriş yapmak istediği vb. görüşler yayarak; bu nitelik farkını
açıkça savunmaktadırlar.

"Üç dünya" teorisyenleri, Sovyetler Birliği'nin yeni yetme bir em-
peryalist güç olduğunu bu yüzden saldırgan olduğunu savunuyorlar.
Bunlara göre, eski emperyalist güçlerin elinde yeterince pazar, hammad-
de kaynağı, sermaye ihraç alanı vardır. Bunlar bu yüzden artık yayıl-
mak istemezler. Tek yaptıkları, ellerindeki korumaktır. Yeni yetme
emperyalistlerin elinde ise, yeterince pazar, sermaye ihraç alanı, ham-
madde kaynağı vs. yoktur.

Bunun için yeni yetme emperyalistler saldırgan olur.

Bu hem Leninist teori açısından yanlıştır; hem de bugün içinde bu-
lunduğumuz dünyanın gerçekleri ile çelişme halindedir.

Teorik açıdan yanlıştır; çünkü, emperyalizmin dünya hegemonyası is-
teği demek olduğuna kavramamıştır. İstisnasız tüm emperyalist güçler,
diğer emperyalist güçleri yok etmek, tek başlarına dünyaya hakim ol-
mak isterler. (Tabii istek bir şey, bu isteği gerçekleştirmek başka
bir şeydir.)

Yani emperyalist devletler, belli bir noktaya geldikten sonra durup,
eh bu kadarı bana yeter, artık elimdeki ile yetineyim' demezler. Yani
'eski emperyalist güçler genel olarak ellerindeki korur, yeniler
saldırır' diye bir kural yoktur. 'eski' emperyalist güçler de ellerin-
deki sömürü ve baskı alanlarını genişletmek için saldırırlar. Bu
emperyalizmin tabii eğilimidir.

Amerikan emperyalizminin gerilemekte olduğu, savunma durumunda ol-
duğu vs. gerçek durumla da çelişme halindedir. Amerikan emperyalizmin-
nin saldırganlığını üzerini örtmeye yaramaktadır.

Uzakdoğu'da uzun yıllar Hindicini halklarını kan kusturan bu 'sal-
dırgan olmayan!' Amerikan emperyalizmidir. Bugün dünyada en büyük
sermaye ihraçatçısı güç bu 'saldırgan olmayan!' Amerikan emperyaliz-
midir. Atom silahları konusunda, Sovyet sosyal-emperyalistlerini fer-
sah fersah geride bırakan güç bu 'saldırgan olmayan' Amerikan emper-
yalizmidir. Son olarak Ortadoğu'da hegemonya dalışmasında önemli
mevziler elde eden güç, bu 'saldırgan olmayan' Amerikan emperyalizmi-
dir, vs. vs.

Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Amerikan emperyalizmi, aralarında ni-
telik açısından fark olmayan emperyalist güçlerdir. Bunların ikisi-
de saldırgandır. İkisi de tehlikelidir. Meseleyi böyle ortaya koyma-
yanlar, bu iki büyük emperyalist gücün, birinin; ya da diğer emperyalist
güçlerin yedegine düşüp onların gönüllü propagandacılığını yaparlar.
İşte "üç dünya" teorisyenlerinin yaptığı budur.

Emperyalist güçleri saldırgan ve saldırgan olmayan diye ikiye ayıranların, emperyalist güçler arasında nitelik farkı varmış gibi davrananların teorisi Lenin'den değil, Kautsky'den kaynaklanmaktadır.

Lenin, emperyalizm adlı eserinde Kautsky'nin emperyalizm teorisi için şunları söylüyor:

"Kautsky'de tayin edici olan, onun emperyalizmin siyasetini, emperyalizmin ekonomisinden ayırmasıdır. O, ilhak hareketlerinden finans kapitalin tercih ettiği bir siyaset olarak söz ediyor. Ve sanki finans kapital temelinde başka bir burjuva siyaseti de olabilir miş görüşünü yayıyor." (Lenin, Eserler. Alm.c 22, s.274)

Kruşçov'da bilindiği gibi, aynı Kautsky'nin yaptığı gibi emperyalizmin siyasetini ekonomisinden koparıyor, ve emperyalistleri 'sağ duyu'sahibi olanlar, 'saldırgan olanlar' şeklinde ikiye ayırıyordu.

"Üç dünya" teorisyenlerinin de yaptığı, üç aşağı beş yukarı aynıdır. Onlar önce, 'ikinci dünya' adını verdikleri emperyalistleri 'iki süper güç' adını verdikleri Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizminden nitelik olarak ayırmaktaydılar. Ve Sovyet sosyal emperyalizmini Amerikan emperyalizminden nitelik olarak ayırmaktadırlar.

"Üç dünya" teorisyenleri, Leninizm adına, Kautsky'nin öğrenciliğini yapmaktadırlar.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" "ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ
TARİHİN ÇARKINI İLERİ DÖNDÜREN DEVRİMCİ
İTİCİ GÜÇTÜR" TEZİ İLE
PROLETARYANIN TARİHİ GÖREVİ ÜZERİNE
MARKSİST-LENİNİST ÖĞRETİYİ TAHRİF EDİYOR :

"Üç dünya" teorisyenlerinin çokça yaptığı bir sahtekarlık, sınıflar üzeri kavramları kullanarak, aralarında uzlaşmaz çelişmeler bulunan sınıfların menfaatleri ortakmış gibi görüşler yaymalarıdır. "Üç dünya" teorisyenlerinin en sevdiği kavramlardan biri "ülke" kavramıdır. Ülke kavramı bilindiği gibi, belli devlet sınırları ile çevrili bir toprak parçası ile, onun üzerinde var olan, çansız her şeyi içermektedir. Bizi özellikle ilgilendiren "ülkede" yaşayan insanlardır. Ülke kavramı, bu açıdan bakıldığında belli topraklar üzerinde yaşayan, sınıflı ne olursa olsun tüm insanları içerir.

Mesela sözünü ettiğimiz "ülke" Türkiye ise, o zaman, "ülke" kavramı ile Türkiyede yaşayan bütün sınıf ve tabakalara dahil, bütün insanlardan söz ediyoruz demektir. Ülke kavramına; sözü edilen Türkiye işçi, Türkiye'nin yer altı ve yer üstü zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çeken, emperyalizme uşaklık eden komprador burjuvazi, toprak ağaları, tefeciler, büyük bürokratlar, vurguncularla beraber; tüm halk sınıfları da-yani işçiler, yoksul ve orta köylüler, şehir küçük burjuvazisi, millî (orta) burjuvazinin sol kanadı- dahildir. Bu sınıflardan, bugün hakim olan ve emperyalizmin uşaklığını yapan sınıflar yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları karşı devrimci sınıflardır. Bunlar devrimin itici güçleri değildir. Devrimin hedefidirler. Aynı kavram içinde yer alan, halkı oluşturan sınıf ve tabakalar ise proleterya önderliğinde demokratik halk devriminin güçleridir. Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfları tarihin çarkını ileri döndüren güçler değil, tam tersine bütün dünyada halklar tarafından ileri döndürülen tarihin çarkı altında ezilip gidecek olan ve bu yüzden de tarihin çarkının ilerlemesine engel olmaya çabalayan sınıflardır.

"Üç dünya" teorisyenleri "tarihin çarkını ileri döndüren devrimci itici güç üçüncü dünya ülkeleridir" diyerek, "üçüncü dünya" adını verdikleri ülkelerin çoğunluğunda komprador burjuva ve toprak ağalarının

faşist diktatörlüklerinin sürdüğünü gözlerden gizliyor. "Üç dünya" teorisyenleri 'üçüncü dünya ülkeleri, emperyalizme, sömürgecilığe iki süper güce karşı mücadelenin temel gücüdür" diyerek; emperyalizmin, sömürgeciliğin 'iki süper güc'ün saflarında yer alan karşı devrimci sınıfları, dünya devrimci sürecinin temel gücü içinde yorumlayıp; emperyalizme, sömürgecilığe 'iki süper güce' karşı mücadeleyi hedefinden saptırıyor, imkansız hale getiriyor. "Üç dünya" teorisi; 'üçüncü dünya' ülkelerinde, halklarla, emperyalizme uşaklık eden sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi gözlerden gizleyerek emperyalizme hizmet ediyor.

"Üç dünya" teorisyenleri, sınıfsal kavramlar kullandıkları zamanda, "üçüncü dünya" ülkelerinde halklarla, emperyalizme hizmet eden hakim sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişmeleri gözlerden gizlemeye büyük bir özen gösteriyorlar. Devamlı olarak "üçüncü dünya devletleri ve halkları"ndan ya da "üçüncü dünya ülkeleri ve halkları"ndan söz ediyorlar.

Mesela "üç dünya" teorisinin 'mucidi' Teng Hsiao Ping

"Asya, Afrika Latin Amerika ülkeleri ve halkları tutarlı mücadeleleri ile ...vs"(agy.s.7) diyor.

Çiao Guan Hua daha önce sözünü ettiğimiz BM'ler konuşmasında

"Geçen yıl üçüncü dünya halkları ve ülkelerinin mücadelesi ..." (10) (FR 42/76 s.13) diyor.

Burada "Üç dünya" teorisyenleri, hiç bir yanlış anlamaya fırsat vermeyecek bir biçimde "üçüncü dünya" adını verdikleri ülkelerde, halkların devrim mücadelesi ile hakim sınıfların güya 'bağımsızlık' mücadelesi'ni eşitliyorlar. Hiç bir yanlış anlamaya fırsat vermemek için, halkların mücadelesi yanında 'ülkelerin' mücadelesi'ni vurguluyorlar. Ülkelerin 'mücadelesi'nden anladıkları, emperyalizmin uşaklığını yapan komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfların efendileri ile giriştikleri emperyalist sömürden biraz daha fazla pay isteme mücadelesidir. "Üç Dünya" teorisyenleri, bu güya 'mücadeleyle, halkların devrim mücadelesini aynı kefeyle koymaktadır. Hatta, bu sahte mücadeleyi halkların devrim mücadelesinden daha önemli görmektedir. "Devletler Bağımsızlık - Milletler Kurtuluş - Halklar Devrim İstiyor" sloganındaki sıralama; ÇHC'nin son yıllarda izlediği dış politika; bütün ülkelerde sosyal şoven hainlerin Marksizm - Leninizm adına izledikleri siyaset, bunu açıkça göstermektedir.

"Üç dünya" teorisyenleri bazan 'ülke' 'halk' vs. gibi kavramları kullanmadan "üçüncü dünya" devrimin temel gücüdür, üçüncü dünya tarihin çarkını ileri döndüren itici güçtür. vs. diyorlar! "üçüncü dünya" kavramı, bu kavramın kapsadığı 'gelişmekte olan ülkelerde' yaşayan tüm sınıf ve tabakaları içerir. Bu sınıf ve tabakalar içinde, devrimin güçleri olan halklar olduğu gibi, devrimin hedefi olan emperyalizme uşaklık eden sınıflar da vardır.

"Üç dünya" teorisyenlerinin "Üçüncü dünya tarihin çarkını ileri döndüren devrimci itici güçtür" tezi, meseleye sınıfsal açıdan yaklaşmayan anti marksist bir tezdır.

Nedir 'tarihi ilerleten devrimci itici güç'?

Marks ve Engels bu soruya "Bugüne kadar bütün tarih sınıf mücadelelerinin tarihidir" (Komünist Manifesto) şeklinde cevap vererek, "tarihi ilerleten devrimci itici güç"ün sınıf mücadelesi olduğunu ortaya koydular. Tarihi ilerleten, tarihin çarkını ileri döndüren güç; eğer subjektif olarak ifade edilirse tarihin her döneminde, sınıf mücadelesi içinde, var olan üretim ilişkilerini parçalayıp, yerine daha ileri üretim ilişkilerini kurmaya yönelik güçtür. Tarihin her döneminde tarihin çarkını ileri çeviren devrimci itici güç; bir iler-

ki tarihi dönemin üretim ilişkilerini temsil eden sınıf olmuştur. Tarihın her döneminde devrimler, halk sınıflarının, var olan ve artık üretici güçlerin gelişmesi önünde engel teşkil eden üretim ilişkilerinin yıkılmasını isteyen, bir ilerkı dönemın üretim ilişkilerini temsil eden sınıfın önderliğinde ayaklanması ile olmuştur.

Mao Zedung, bu anlamda "tarihi yaratan biricik güç halktır" demektedir.

Proleterya ortaya çıkana kadar geçmiş tarihi dönem içinde olan devrimler, devamlı olarak daha ileri üretim ilişkileri getirmlerine rağmen; ortak noktaları üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin, ve sömürünün varlığıdır. Köleci toplum-Feodal Toplum-Kapitalist Toplum; bütün bütün bu toplumlarda ortak nokta, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ve sömürünün var olması; bu toplumlarda küçük bir azınlığın toplumun yarattığı değerlerin büyük çoğunluğuna el koymasındır. Bu toplumlarda değişen; özel mülkiyetin ve sömürünün şeklidir.

Kapitalist toplum; üretimin toplumsal niteliğini iyice geliştirmiş; üretimin toplumsallığı ile üretim araçları, üzerindeki özel mülkiyet; toplumun yarattığı değerlerin çok büyük bir bölümüne, küçük bir azınlık tarafından el konması arasındaki çelişmeyi; çok açık bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Kapitalizm, kendi bağrında, zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi olmayan, bir sınıfı, proleteryaı geliştirmiştir. Emperyalizm çağında, kapitalizmin bağrındaki çelişmeler daha da derinleşmiş; 1917 Ekim devrimi ile, proleterya ilk defa bir ülkede iktidarı ele geçirmiş, ve böylece emperyalizm ve proleter devrimleri çağı başlamıştır. İçinde bulunduğumuz çağda, dünyanın içinde bulunduğu devrimci süreç, proleter dünya devrimi sürecidir. Bu anlamda bugün devrimin itici gücü dünya devrimidir. Bu süreç içinde proleterya tayin edici bir rol oynamaktadır. Proleterya, modern kapitalist toplumun gelişmesi ile büyüyüp güçlenmekte olan tek sınıftır. Proleterya üretimin toplumsal niteliğini yakından tanıyan; üretimin bu niteliği ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki çelişmeyi her gün yaşayan; çıplak canını sürdürmek için iş gücünü her gün yeniden satmak zorunda olan; 'zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan' bir sınıftır. Proleterya, en ileri üretim düzeyinde üretim yapan; çoğun bir biçimde bir arada bulunan bir sınıftır. Bu sınıf, ancak sömürüyü, ve buna temel olan, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırdığı zaman özgür hale gelebilir. Bu sınıf, ancak bütün sınıf farklılıklarını, ve bu sınıf farklılıklarına temel olan üretim ilişkilerini ortadan kaldırdığı zaman kurtulabilir. Bu yüzden proleteryanın kurtuluşu, bütün ezilenlerin baskı ve sömürden kurtuluşu demektir. İşte bu yüzden Marks ve Engels "proleterya ancak bütün insanlığı kurtardığı zaman özgürleşecektir" diyorlardı. (Komünist Manifesto) Marks ve Engels "İnsanlığı kurtarma" (11) "tarihi görevinin proleteryanın omuzlarında" olduğunu belirtiyorlar. Engels şöyle diyor:

"Bütün Manifesto boyunca görülen temel fikir-her tarih döneminin ekonomik üretiminin ve zorunlu olan bundan çıkan toplumsal biçimlenmenin, q dönemin politik ve düşünsüne tarihlerinin temelini teşkil ettikleri, ve bunun sonucu olarak (İlkel komünal toprak mülkiyetinin ortadan kalkmasından bu yana) bütün tarihin sömürülen ile sömüren; egemen olan ile egemen olmayan sınıfların toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarındaki mücadelelerinin, yani sınıf mücadelelerinin tarihi olduğu; fakat bu mücadelenin şimdi ulaştığı aşamada sömürülen ve ezilen sınıfın (proleteryanın) aynı zamanda bütün toplumu sömürden, baskıdan ve sınıf mücadelelerinden nihai olarak kurtarmadan, kendini sömüren ve ezen sınıftan (burjuvaziden) kurtaramayacağı fikri-bu temel fikri yalnızca ve tek başına Marks'a aittir.

(Komünist Manifesto 1883 tarihli Almanca baskıya ön söz.)

Lenin,proleteryanın tarihi görevi üzerine şunları söylüyor:

Marks'ın öğretisinde en önemli mesele,proleteryanın dünya tarihindeki rolünün sosyalizmin yaratıcısı olan sınıf olarak açıklığa kavuşturulmasıdır." (Lenin Eserler Alm.c 18 s.576)

"Marksist teorinin en önde gelen ve en önemli temel ilkesi hangisidir? Bu proleteryanın sonuna dek devrimci tek sınıf olduğu;bu yüzden de modern toplumlar da bütün devrimlere öncülük eden sınıf olduğu ilkesidir." (Lenin,Eserler Alm c.31 s.340)

İçinde bulunduğumuz,emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; proleter dünya devrimi sürecinde,"tarih çarkı" objektif olarak, sosyalizmin zaferi ve emperyalizmin yıkılması yönünde "ileri" dönmektedir. Tarih çarkının sosyalizmin zaferi yönünde dönmesi yalnızca sosyalist devrimlerle olmamaktadır. Proleteryanın önderliğinde gerçekleştirilen demokratik halk devrimleri sosyalizme ve sınıfsız topluma yönlendikleri için proleter dünya devriminin bir parçasını oluşturmaktadırlar. Bunun dışında proleterya önderliğinde olmayan,ve fakat emperyalizmi zayıflatan(geçici ve kısa süreli de olsa) tüm milli kurtuluş hareketleri,proleter dünya devriminin yedek gücünü oluşturmaktadır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur : Bugün dünyada tarihin çarkını ileri döndüren itici güç proleter dünya devrimi mücadelesi şeklin de ortaya çıkan sınıf mücadelesidir. Sosyalist devletler bütün ülkelerde proleterya ve proleterya önderliğinde emperyalizme sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı savaşıyan ezilen halklar bu mücadelenin güçleridir.Proleterya,Marksist-Leninist partiler aracılığı ile dünya devrimci sürecinin öncü gücüdür. (12)

Emperyalizme bağımlı ülkelerin halklarının bugünkü durumda,dünya devrimci sürecinde,emperyalizme,sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelesi önemli bir rol oynamaktadır.Bugünkü durumda,dünya çapında emperyalizme esas darbeler,emperyalist metropollerde değil,emperyalizme bağımlı ülkelerde vurulmaktadır.(13)

Bizim 'tarihin çarkını ileri çeviren devrimci itici güç' konusunda yaptığımız bu tespitler,meseleye proleter dünya devrimi açısından,Marksist-Leninist tarzda yaklaşan tespitlerdir.

"Üç dünya" teorisyenlerinin yaptığı tespitler,bizim yaptığımız tespitlerle taban tabana zıttır.

"Üç dünya"teorisyenleri,"Üçüncü dünya tarihin çarkını ileri döndüren temel güçtür,devrimin itici gücüdür" tespiti ile;sınıf çelişkilerini gözlerden gizlemekten öte;proleteryanın tarihi misyonu ve bütün tarih sınıf mücadelelerinin tarihidir şeklinde(Marksist öğretileri reddediyorlar,

Onlar "Mao Zedung düşüncesi" adına,Mao Zedung'un "tarihi yaratan biricik güç halktır" öğretisini reddediyorlar.

"Üç dünya" teorisyenlerine göre bugün içinde bulunduğumuz dünyada, tarihi yaratan biricik güç'halk değildir,"üçüncü dünya"dır. yani halklarla beraber,emperyalizmin usaklığını yapan Pinoçetler, Geiseller,Şah Pehleviler,Demireller dir.Buna tabii Teng Hsiao Pingleri de eklemek gerekir.

"Üç dünya" teorisine göre,tarihin itici gücü sınıf mücadelesi;bugünkü dönemde proleter dünya devrimi değil,"devletler bağımsızlık; Milletlerin kurtuluş;Halkların devrim mücadelesidir".

"Üç dünya" teorisyenleri,Marksizmi-Leninizmi iğdiş eden kalpazanlardır. Onların 'itici gücü' 'temel güç' konusundaki tespitleri,karşı devrime,emperyalizme hizmet etmektir.

**"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" DÜNYA SAVAŞI KONUSUNDA
SAVAŞIN 'ENGELLENEMEZ' OLDUĞU GÖRÜŞLERİNİ YAYARAK
HAKİM SINIFLARLA UZLAŞMANIN- TESLİMİYETİN
PROPOGANDASINI YAPIYOR :**

"Üç dünya" teorisinin 'mucidi' Teng Hsiao Ping

**"İki süper güç arasındaki uzlaşma ve işbirliği kısmi geçici
göreceldir; Aralarındaki rekabet ise genel, sürekli ve mut-
laktır." (agy.s.5)**

"Üç dünya" teorisinin ateşli savunucularından Hua Kua Feng ise

**"(İki süper güç arasındaki) rekabet kaçınılmaz olarak bir
gün yeni bir dünya savaşına yol açacaktır. Bu insanların ira-
desinden bağımsız bir olgudur." (Hua Kua Feng PR 19/76 s.12)
diyorlar.**

Aynı tezi Çiao Kuan Hua Mao'nun ölümünden sonra BM de yaptığı konuş-
mada savunuyor.

Bütün bu tezler, Marksizm'le Leninizm'le uzaktan yakından ilgisi
olmayan tezlerdir.

Önce "Üç dünya" teorisyenlerinin, emperyalistler arası uzlaşmayı
geçici; rekabeti 'mutlak' göstermeleri, kendi içinde tutarsız, man-
tiksizdir. 'Mutlak' kavramı kesin olarak, 'mutlak' olanın tersinin
olamayacağı anlamına gelir.

Rekabet ve uzlaşma; işbirliği ve dalaşma birbirinin zıddı olan
şeylerdir. Bunlardan biri 'mutlak' ise, diğerine yer yoktur. Yani
"Üç dünya" teorisyenlerinin, bir yandan 'rekabet mutlaktır' deyip
diğer yandan da, ama 'geçici uzlaşmalar olabilir' demeleri, man-
tiksizliği, tutarsızlığı yöntem haline getirmektir. Rekabetin
'mutlak' olduğu yerde, açıktır ki 'uzlaşmaya' (geçici, kısa süre-
li vs. de olsa) yer yoktur.

İşte "Üç dünya" teorisyenleri, kavramları böyle çarpıtıp kullan-
maktadır. "Üç dünya" teorisyenlerinin bunca saçmalamalarına
sebepe olan şey; bunların bir yandan emperyalistler arası rekabet
ve uzlaşmanın varlığını görmeleri; ve fakat diğer yandan 'emper-
yalist savaş mukadderdir' 'bu insan iradesinden bağımsız bir ol-
gudur' gibi anti-Marksist, idealist, kaderci burjuva tezlerini bir
temele oturtmak istemeleridir.

"Üç dünya" teorisyenleri, emperyalistler arası (burada iki sü-
per güç arası) çelişmelerin 'mutlak' olduğu tezini, Lenin'in 'ka-
pitalizmin eşitsiz gelişme kanunu'na dayandırıyorlar. Şöyle diyor-
lar: 'Lenin, kapitalizmin eşitsiz geliştiğini; bu eşitsiz gelişme
sonucu emperyalist güçler arasındaki güç dengesinin zaman içinde
değiştiğini; güç dengesindeki bu değişikliklerin dünya emperya-
list güçler arasında önceden paylaşılmış olduğu için yeniden pay-
laşım savaşlarına yol açacağını ortaya koydu.' Onlar Lenin'in bu
tezlerine dayanarak şu sonuçlara varıyorlar: 'Kapitalizmin eşitsiz
gelişme kanunu sürdükçe emperyalistler arasındaki çelişmeler mut-
laktır.' 'Bugün "iki süper güç" arasındaki çelişme mutlaka savaşa
yol açacaktır.'

"Üç dünya" teorisyenlerinin Lenin'in tezlerinden bu sonuçları
çıkarması doğru değildir. Lenin, emperyalistler arasında, hem uz-
laşma ve hem de dalaşma olduğunu belirtmiş; bunların ikisinin de
sağlam bir temeli olmadığını vurgulamıştır. Lenin bu konuda şöyle
demektedir:

**"(Emperyalizmin) iki eylemi vardır: Birincisi, bütün
emperyalistleri kaçınılmaz olarak birleşmeye iten eyle-
lim; ikincisi bir bölüm emperyalisti, diğerlerine kar-
şı çıkaran eylem. Bu iki eyleminden hiç biri (açl) sağ-
lam bir temel üzerinde durmamaktadır."**

(Lenin eserler Alm. c.27 s.36)

Görüldüğü gibi, Lenin ne uzlaşmayı, ne de dalaşmayı mutlaka-
tırmıyor. Lenin'in tezlerinden, 'iki süper güç arasındaki dalaş-
manın mutlaka savaşa yol açacağı' tezini çıkartmak da Lenin'i
tahrif etmektir.

Lenin, emperyalizm var oldukça, (haklı-haksız) savaşların da
var olacağını ortaya koymuştur. Bu doğru bir tezdur.

Marksist-Leninistler, emperyalist savaşların, ancak emperyaliz-
min bir bütün olarak ortadan kalkacağını bilirler. Bu anlamda,
emperyalizm var oldukça, genel olarak, emperyalist savaş var
olacaktır.

Ama bu tarihin belli bir anında, şu veya bu somut emperyalist
savaşın önlenmeyeceği anlamına gelmez. Marksist-Leninistler belli
dönemlerde, şu veya bu emperyalist savaşın önlenileceği görüşün-
dedirler.

Revizyonistler, Marksist-Leninistlere her zaman, onların 'savaş
kışkırtıcısı' olduğu vs. gibi suçlamalarda bulunmuşlardır. Mesela
Krusçov revizyonistleri, ÇKP, 1960'larda; 'emperyalizmin niteliği-
nin değiştiği', 'barışçı olduğu', 'emperyalist dünya savaşı tehlikesi-
nin ortadan kalktığı' vs. gibi safsatalara karşı çıkıp, emperyalizm
var oldukça, emperyalist savaşların kaçınılmaz olarak var olacağı
Leninist tezini savunduğunda; Krusçov revizyonistleri ÇKP yöneti-
cilerinin 'savaş delisi' oldukları yaygarasını koparmıştı.

ÇKP 14 Temmuz 1963'de SBKP Merkez Komitesine yazdığı mektupta
'savaş delisi' suçlamasına karşı çıkıyor, ve şöyle diyordu:

"Haziran 1950'de yoldaş Mao Zedung şunu tespit etmişti:

'Emperyalist kampın savaş tehdidi hala sürmektedir.

3. Dünya savaşı ihtimali hala vardır. Fakat, üçüncü dün-
ya savaşının çıkmasını imkansız kılacak mücadele güçle-
ri büyük bir hızla gelişmektedir. Bütün dünyada insan-
ların büyük bir çoğunluğunun siyasi bilinçleri yüksel-
mektedir. Eğer bütün komünist partileri birleşebilecek,
bütün barış ve demokrasi yanlısı güçlerle birleşir, ve
bu güçleri devamlı genişletirse yeni bir dünya savaşı
engellenebilir.' (abç.)

Kasım 1957'de ... Mao Zedung "Doğu rüzgârı, batı rüz-
gârını alt etmektedir" tespitini yaptı.

"Doğu rüzgârı, batı rüzgârını yenmektedir" tespiti
ile Mao Zedung, yeni bir dünya savaşını engellemek için
imkanların arttığını... gösterdi.

Bütün bunlardan, 'ÇKP yeni bir dünya savaşının engel-
lenebileceği imkanına inanmamaktadır' tespitinin, SBKP
yöneticileri tarafından bilinçli olarak ortaya atılan
bir yalan olduğu görülmektedir." (abç)

(Polemik Alm. s. 264/2657 (14))

ÇKP'nin bugünkü yöneticilerinin, bugün savundukları "iki süper
gücün dalaşması mutlaka üçüncü dünya savaşına yol açacaktır" tes-
piti; ÇKP'nin 1963'de, SBKP'ye karşı savunduğu ML tespit ile ta-
ban tabana zıttır. Marksist-Leninistler emperyalist savaş karşı-
sında, her somut durumda, var olan relatif barışı korumak için
mücadele ederler. Bunun için birleşebilecek tüm güçlerle birleş-
meye çalışırlar. Ama Marksist-Leninistler, emperyalist savaşları
engellenmenin esas yolunun, emperyalizmi ortadan kaldırmak olduğu-
nu bilirler. Onun için Marksist-Leninistler her dönemde, emperya-
list savaşa karşı mücadelede; devrim mücadelesini, emperyalizmi

ve usaklarını yıkma mücadelesini, esas alırlar. Emperyalist savaş karşısında, revizyonistlerin yaptığı gibi, emperyalizm 'çok güçlüdür' 'yenilmezdir' 'savaş engellenemez' vs. gibi teslimiyetçi görüşler yaymazlar. Bir 3. Dünya savaşı konusunda Marksist Leninistlerin görüşü açıktır. "Ya devrim savaşı önleyecektir, ya da savaş devrime yol açacaktır." "Üç dünya" teorisyenleri, bugün artık savaşın devrimle önlenebileceği görüşünü savunmuyorlar. Onlara göre, bugün savaş etmenleri, devrim etmenlerinden hızlı büyümektedir, ve savaş kaçınılmazdır. "Üç dünya" teorisyenleri, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin 'gücü!' karşısında secdeye yatan, halkları değil, emperyalistleri güçlü gören; emperyalizmin gücünün gönüllü propagandasını yapan sahtekarlardır.

Marksist-Leninistler, dünya barışının korunması görüşünde açık görüşlere sahiptir. ÇKP 1963'de yukarıda alıntı yaptığımız mektupta bu konuda şöyle demektedir:

"Dünya barışı ancak halkların mücadelesi ile kazanılabilir, yoksa emperyalistlerden barış dilenerek değil. Yalnızca halk yığınlarına dayanıldığı ve emperyalist savaş ve saldırı siyasetine karşı çıkıldığı zaman, barış etkili bir şekilde savunulabilir. Doğru yol budur.

(Polemik s. 277)

Aynı konuda Mao Zedung 1946 Anne Louise Strong'la yaptığı konuşmada şöyle diyor:

"...Amerikan halkı ve ABD'nin saldırı tehdidi altında bulunan ülkelerin halkları birleşmelidir ve Amerikan gericilerinin ve onların bütün ülkelerdeki usaklarının saldırısına karşı mücadele etmelidir. Eğer bu mücadele kazanılırsa, üçüncü bir dünya savaşı engellenebilir. Yoksa engellenemez."

(Polemik s.263)

"Üç dünya" teorisyenleri, bütün bu Marksist-Leninist tespitleri reddetmektedir. Onların gözü, emperyalizm ve sosyal emperyalizmden öyle korkmuştur ki, denize düşen yılanı sarıllar misali 'iki süper güce karşı' mücadelede, emperyalizmin usaklarından ve 'iki süper güç' dışındaki emperyalistlerden medet ummaktadırlar. Mao Zedung 20 Mayıs 1970'deki açıklamasında:

"Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hala vardır. Ve bütün dünya halkları buna karşı hazırlıklar yapmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım devrimdir" tespitini yapmıştır.

"Üç dünya" teorisyenleri, bir yandan Mao Zedung'un bu tespitini ağızlarında gevelerken, diğer yandan, iki süper güç arasındaki dalaşmanın mutlaka savaşa yol açacağı görüşlerini savunarak, bunun tam tersini söylemektedirler. Onların savaş konusundaki tavrı, savaş tehlikesi karşısında paniğe kapılıp ne yapacağını şaşırarak burjuva tavrıdır.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" AMERIKAN EMPERYALİZMİ VE

SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİ
DIŞINDAKİ EMPERYALİST GÜÇLERİN
PROPAGANDASINI YAPIYOR

"Üç dünya" teorisyenleri, "ikinci dünya" adını verdikleri emperyalist güçlerin emperyalist niteliğini gözlerden saklıyor; "ikinci dünyaya" dahil edilen güçlerin esas olarak ezen-sömüren emperya-

list güçler mi, yoksa esas olarak ezilip-sömürülen yarı sömürge-ler mi olduğu sorusuna cevap vermiyor.

Teng Hsiao Ping:

"Bu ülkeler (ikinci dünya ülkeleri KN) şu veya bu ölçüde (hangi ölçüde olduğu aslında tayin edici bir meseledir! KN) süper güçlerin denetim ve boyunduruğundan kurtulmak (abç), milli bağımsızlık ve egemenliklerini korumak istiyorlar." (agy. s. 4)

diyerek, bu sorunun cevabını açık bırakıyor. "Üç dünya" teorisyenleri böylece, emperyalist güçlerle, yarı-sömürgeler arasındaki nitelik farkını bir çırpıda ortadan kaldırıyorlar. Dünya halklarına 'iki süper güç karşı mücadele' yaftası altında, kendi ülkelerinde 'kendi' hakim sınıflarının; dışta da 'iki süper güç' dışındaki emperyalistlerin kuşruğuna takılmanın yolunu gösteriyorlar. "Üç dünya" teorisyenleri, 'iki süper güç' karşı mücadele yaftası altında, diğer emperyalist güçlerin, yarı sömürge ülkeleri sömürmesinin propagandasını yapıyorlar.

Teng Hsiao Ping, alıntılar yaptığımız konuşmasında, sanki emperyalistlerle yarı sömürge ülkeler arasında 'eşit şartlarda ticaret' söz konusu olabilmış gibi:

"Biz uluslararası ticaretin eşitlik, karşılıklı yarar ve karşılıklı tamamlayıcı değişim ilkeleri temeline dayanmasını savunuyoruz" (agy s. 17) diyor.

PR'de çıkan bir yorumda "üç dünya" teorisyenleri şöyle diyor:

"Bugün sömürücüler, sömürülenlerle birlikte eşitlik temelinde 'diyalog' kurmak için ayna masaya oturmak zorundadır" (PR 4/76 s.10)

Bu açık revizyonist tez yeni değildir. Bu revizyonist tezi, ezilenlerle-ezenlerin, sömürenlerle-sömürülenlerin dialog kurması tezini, Kautsky-Bernstein'dan Kruşçov'a tüm revizyonistler savunmuşlardır.

Aynı tezi bugün "Üç dünya" teorisyenleri 'Üçüncü dünya' ile 'ikinci dünya'nın ilişkileri için yeniden piyasaya sürüyorlar.

PR'da bir başka yorumda "Üç dünya" teorisyenleri şöyle diyor:

"Üç dünya ülkeleri bir yandan kendi aralarındaki mücadeleci birliği pekiştirirken, diğer yandan da Batı Avrupa ülkeleri ile, diğer ikinci dünya ülkeleri ile iki ve çok yanlı diyaloglar kurdular ve bunlarla ekonomik ve ticari ilişkiler geliştirdiler

...
Bu ilişkiler ham madde üreten "Üçüncü dünya" ülkelerinin dış ticaret şartlarının düzelmesine hizmet etmekte ve iki süper gücün tecritine yaramaktadır."

(PR 23/75 s. 17)

Türkiye'de "üç dünya" teorisinin, ve sosyal şövenizmin şampiyonluğunu hakkıyla yapan Aydınlık, aynı şeyi kıvırtmadan, daha açık ifade ediyor:

"İkinci dünya ülkeleri dünya hegemonyası için mücadele edecek güçten yoksundurlar. İkinci dünya ülkeleri, gerek 'üçüncü dünya'nın mücadelesi, gerekse iki süper devletin üzerindeki baskısı sonucu gelişmekte olan ülkelerle eşit ilişkiler kurmaya yöneliyorlar"

İşte "üç dünya" teorisyenleri emperyalist sömürüyü böyle cıvalayıp, halklara hoş göstermeye çalışıyorlar. Kruşçov da, zamanın-

da Kautsky ve Bernstein adlı öğretmenlerinden ödünç aldığı 'sağ duyulu' emperyalistler tezlerini savunarak, emperyalist sömürünün aslında hiç de kötü bir şey olmadığına halkları inandırmaya çalışırdı. "Üçdünya" teorisyenleri, 'ikinci dünya' adını verdikleri emperyalist güçlerin, yarı sömürge devletlerle 'eşit ilişkilere' yöneldiğini söyleyerek, bunların emperyalist niteliğini saklıyorlar.

Stalin emperyalizmi şöyle karakterize eder:

"Emperyalizm büyük sömürge ve bağımlı ülkelerin yüz milyonlarca nüfuslu halkının en yüzüstü bir şekilde sömürülmesi ve en insanlık dışı şekilde baskı altında tutulmasıdır. Aşırı kâr elde etmek : İşte bu sömürü ve baskının amacı budur."

(Stalin "Leninizmin İlkeleri" Alm. s. 6)

İşte, "üç dünya" teorisyenleri "eşit ilişkiler" adı altında bu baskı ve sömürüyü gözlerden gizlemekte, bu sömürü ve baskıya suç ortağı olmaktadırlar. Komünistler, her zaman emperyalizmin 'eşit ilişkiler' adı altında yürüttüğü sömürü ve baskıyı teşhir etmeyi kendilerine görev bilirler. Bunu yapmayan, emperyalist sömürüye destek olur.

"Üç dünya" teorisyenleri, 'ikinci dünyanın' desteklenmesinde o kadar ileri gitmektedir ki, bunlar emperyalist bir birlik olan amacı Batı Avrupa ve bütün dünya halklarını sömürmek olan AET'nin gelişmesini coşkuyla karşılamaktadır.

Çiao Kuan Hua BM'de yaptığı konuşmada bu konuda şöyle diyor:

"Batı Avrupa ülkelerinin birliği yeni gelişmeler gösterdi. Biz Batı Avrupa'nın birliğini destekliyoruz, ve Batı Avrupa'nın güçlenmesini memnurlukla karşılarıyoruz." (abç)

(PR 42/76 s. 13)

Bu ne biçim 'komünist' siyasettir ki, emperyalist bir gücün güçlenmesinden memnurluk duymaktadır? Bu ne biçim 'komünist' bir siyasettir ki, emperyalist bir birliği desteklemektedir?

Komünistler hiç bir zaman, hiç bir emperyalist gücü desteklemezler.

Komünistler hiç bir zaman, bir emperyalist gücün güç kazanmasını memnurlukla karşılamazlar. Çünkü, tüm emperyalistler nitelik olarak aynıdır. Tüm emperyalistler proleter dünya devriminin düşmanıdır.

Çiao Kuan Hua tarafından formüle edilen siyasetin, komünist siyaset olmadığı ortadadır.

Lenin emperyalistler arasında 'tercih' konusunda şunları söylüyor:

"İki emperyalist güç ele alalım. Biri Afrika'nın dörtte üçüne; diğeri Afrika'nın dörtte birine sahip olsun...

Modern demokrasinin (Lenin komünistleri kastediyor. KN) görevi ne Afrika'nın dörtte üçüne hakim olanın, hakim olma hakkını savunmasını; ne de ötekinin (isterse birinciden ekonomik yönden daha hızlı gelişsin) bu dörtte üçe el koymasını desteklemektir.

Modern demokrasi ancak hiç bir emperyalist burjuvazinin kuyruğuna takılmadığı zaman; ikisinin de 'daha büyük kötü' olduğunu söylediği zaman; her ülkede emperyalist burjuvazinin yenilgisini istediği zaman; kendi kendine sadık kalmış olacaktır."

(Lenin Esere-21 s. 132/133)

Komünistlerin 'Avrupa Birliği' konusundaki tavrı Lenin tarafından daha 1915 yılında ortaya konmuştur. Lenin 'kapitalizm şartlarında Avrupa Birliği, sömürgelerin paylaşılması konusunda bir anlaşmadan öte bir şey olamaz' diyor. (Lenin Eserleri 21 s. 344)

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizm şartları altında, yani Batı Avrupa ülkelerinde emperyalist burjuvaziler iktidarda olduğu sürece, 'Avrupa Birliği' 1. Ancak Batı Avrupa'daki bir emperyalist gücün diğerlerini ortadan silmesi ile mümkün olabilir ve 2. Bu birlik kesinlikle emperyalist, saldırgan, karşı devrimci bir birlik olur.

Komünistlerin görevi, böyle bir birliği sevinçle, memnuniyetle karşılamak değil; bu birliğin niteliğini teşhir etmektir.

"Üç dünya" teorisyenleri, 'ikinci dünya' adını verdikleri emperyalist güçlerin gönüllü propagandasını yapmaktadırlar. Yaptıklarının Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur.

ÜÇ DÜNYA TEORİSYENLERİ

'ÜÇÜNCÜ DÜNYAYI' YEKPARE BİR BUTÜN OLARAK GÖRÜYOR
SOSYALİST DEVLETLERLE-YARI SÖMÜRGE -YARI FEODAL DEVLETLERİ
HALKILARLA-EMPERYALİZME UŞAKLIK EDEN HALK DÜŞMANLARINI EŞİTLİYOR

"Üç dünya" teorisinin baş mimarlarından Teng Hsiao Ping:
'üçüncü dünya' ülkeleri için:

"Daha sıkı birleşmemiz için her sebep mevcuttur. Ama yabancılaşmamız için tek bir sebep bile yoktur." diyor.

Bunu söyleyen, 'Sosyalizmi inşa etmekte' olan, proleterya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ÇHC'nin temsilcisidir. "Daha sıkı birleşmeyi" önerdiği "üçüncü dünya" ülkelerinin çoğunluğu ise, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdir. Bu ülkelerin çoğunda açık ya da örtülü, kanlı faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir.

Bu iki zıt sistem arasında dağlar kadar fark; yabancılaşmak için her şart mevcuttur. Teng Hsiao Ping ve diğer "üç dünya" teorisyenleri; Proleterya diktatörlüklerinin hüküm sürdüğü sosyalizmin inşa sürecinde olan ülkelerle; komprador-toprak ağası sınıflarının faşist diktatörlüklerinin sürdüğü ülkeler arasındaki temel farklılığı gözlerden gizliyorlar.

Teng Hsiao Ping Irak Başkan yardımcısının ÇHC'yi ziyareti sırasında yaptığı bir konuşmada:

"Olgular bir kere daha üçüncü dünya ülkeleri arasında temel bir menfaat çatışmasının, çözülemez bir kavganın olmadığını gösterdi." diyor.

(PR 28/75 s. 7)

Teng Hsiao Ping ve "üç dünya" teorisyenleri, sosyalizmle; emperyalizme uşaklık eden sınıflar; giderek emperyalizm arasında temel bir çatışma, çözülemeyecek bir kavga olduğunu görüşlerini yayıyorlar. "Üç dünya" teorisyenleri "üçüncü dünyadaki" hakim sınıfların uşak niteliğini halkların gözünden gizlemeye; Komprador ve feodalleri, emperyalizme karşı mücadele eden güçlermiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

"Üçüncü dünya" adı verilen ülkeler arasında, bırakalım sosyalist; emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olanlar arasındaki temel

çelişmeleri bir yana; Sosyalist ülkeler dışında kalan, ve 'üçüncü dünya'nın büyük çoğunluğunu oluşturan ülkeler arasında da; 'yabancılaşmaya' sebep olacak 'bir tek' değil, pek çok sebep vardır.

Bunlar emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundaki devletlerdir. Bu devletlerde hakim olan sınıflar, şu veya bu emperyalist güce uşaklık etme durumundadırlar. Eger iki 'üçüncü dünya' ülkesindeki hakim sınıflar, değişik emperyalist güçlere hizmet ediyorlar ise, bunlar arasında, Teng Hsiao Ping'in deyimiyle 'yabancılaşma' kaçınılmazdır. Bunun örnekleri sayısızdır. En son iki örnek Libya-Mısır, ve Somali-Etyopya savaşlarıdır.

"Üç dünya" teorisyenleri, "üçüncü dünya" adını taktıkları ülkelerin çoğundaki hakim sınıfların emperyalist uşağı olduğunu gizlemek için, bu ülkeler arasında suni bir birlik yaratıyor.

"Üçüncü dünyadaki" ülkelerin çoğunda hakim sınıflar şu veya bu emperyalist güçlerin uşağıdır. Bu sınıflar bu ülkelerde halk devrimleri ile yıkılmadıkça, bu ülkeler arasında bir birlik ancak kof birliktir. Her an yıkılabilir, yıkılmaya mahkûm birliktir.

"Üç dünya" teorisyenleri bu gerçekleri gözlerden gizliyor.

ÜÇ DÜNYA TEORİSİ
YARI SÖMÜRGE DEVLETLERİN
BAGIMSIZ OLDUĞU GÖRÜŞÜNÜ YAPIYOR
BU ÜLKELERİN ARTIK SÖMÜRÜLMEDİĞİNİ SAVUNUYOR
YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİN PROPAGANDASINI YAPIYOR

Teng Hsiao Ping ve diğer "üç dünya" teorisyenleri, emperyalist sömürden, ve "üçüncü dünya" ülkelerinden söz ederken; sürekli olarak bu ülkelerin geçmişte sömürülmüş olduğunu vurguluyorlar. Bunlar, "üçüncü dünya" adını taktıkları ülkelerin siyasi bağımsızlığa kavuşmuş olduklarını görevlerinin şimdi ekonomik bağımsızlığı kazanmak olduğunu söylüyorlar.

Teng Hsiao Ping şöyle diyor:

" "Üçüncü dünya" ülkeleri geçmişte aynı kaderi paylaşmışlardır. Ve bugün sömürgecilığe, yeni sömürgecilığe ve büyük güçlerin hegemonyacılığına karşı mücadele etmek, milli ekonomilerini geliştirmek ve ülkelerini inşa etmek gibi ortak görevlerle karşı karşıyadırlar."

(agy s. 15)

"Gelişmekte olan çok sayıda ülke sömürgecilik ve emperyalizm tarafından uzun süre sömürü ve baskı altında tutulmuştur. Bunların hepsi, şimdi siyasi bağımsızlıklarına kavuştuktan sonra; sömürgeciliğin kalıntılarına tasfiye etmek, milli ekonomilerini geliştirmek ve milli bağımsızlıklarını pekiştirmek tarihi göreviyle karşı karşıyadır."

Teng Hsiao Ping ve diğer "üç dünya" teorisyenlerine göre, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ülkelerde, siyasi bağımsızlığı kazanmak; milli bağımsızlığı kazanmak gibi bir görev kalmamıştır. Yapılması gerekli olan yalnızca zaten kazanılmış olan! milli bağımsızlığı pekiştirmektir!

Bu tez, kesinlikle, yarı-sömürge durumunda olan devletlerin gerçek durumunu ortaya koymamaktadır. Şekli bağımsızlığı, gerçek bağımsızlıkmış gibi gösterir, emperyalizme ve uşaklarına karşı yürütülmesi gereken, halk demokratik devrimini gereksizmiş gibi gösteren karşı devrimci bir tezdır.

Bugün "Üçüncü dünya" ülkeleri adı verilen ülkeler içinde; proleteryanın önderliğinde halk demokratik devrimini gerçekleştirmiş ülkeler dışındaki ülkeler emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundadır. Bu ülkelerdeki 'siyasi bağımsızlık' sahte bir bağımsızlıktır. Ülkedeki hakim sınıflar emperyalizme uşaklık eden sınıflardır. Ülkenin ekonomisine; siyasetine vs. gerçekten hakim olan emperyalist devlet ve tekellerdir.

Bu ülkelerde; 'milli bağımsızlığın pekiştirilmesi' değil, milli bağımsızlığın kazanılması görevi gündemdedir. Bu görevi çözecek olan ise, proleterya önderliğinde demokratik halk devrimi olacaktır.

Lenin daha sömürgeciliğin (eski tipte sömürgeciliğin) hakim olduğu bir dönemde, yeni sömürgecilik denen olguyu tespit etmiş ve şunu söylemişti:

" Henüz feodal veya pederşahi-köylü ilişkilerinin ağırlıkta olduğu geri kalmış devletler ve milletler konusunda özellikle dikkat etmemiz gereken bir şey vardır...

Bütün ülkelerin, ve fakat özellikle geri kalmış ülkelerin emekçileri arasında hiç yorulmadan emperyalist güçlerin sistemli olarak yaptıkları, görünürde siyasi olarak bağımsız, gerçekte ise ekonomik, mali ve askeri yünden bütünüyle kendilerine bağımlı devletler yaratma sahtekarlığını teşhir etmemiz gereklidir."

(Lenin Eserler Alm. c. 31 s.138)

Lenin bu teşhir işini, Komünarın ikinci Kongresinde, bütün Komünistlerin görevi olarak tesbit ediyor.

Komünist olma iddiasında olan Teng Hsiao Ping, ve diğer "üç dünya" teorisyenleri, emperyalistlerin bu sahtekarlığını teşhir edecek yerde; emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan devletlerin bağımsız olduğu safasatlarını yayarak, emperyalizme hizmet ediyorlar.

Aynı safasatları bugünkü "üç dünya" teorisyenlerinden önce, Kruşçov revizyonistleri savunmuştu.

Onlar, emperyalizme karşı yürütülen kurtuluş mücadelelerinin 'yeni bir dünya savaşına yol açacağı'ndan korktuklarından; yarı sömürge ülkelerin zaten bağımsız olduğu, bağımsızlık mücadelesinin gereksiz olduğu vs. tezler savunuyorlardı.

Kruşçov yarı-sömürge ülkelerde devrimin gereksiz olduğunu söylüyor, esas meselenin 'ekonomiyi geliştirmek' olduğunu söylüyordu. Nasıl? diye soranlara da 'Sosyalist işbirliği ve dayanışma' 'Sosyalist işbölümü' 'Sovyet yardımı' ile cevabını veriyordu. O böylece bütün gücü ile, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan ülkelere, Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık için yürütülen Halk Demokratik Devrimlerini engellemeye çalışıyordu.

Bugün "üç dünya" teorisyenleri de aynı şeyi yapıyorlar.

"Üç dünya" teorisyenleri, bugün 'üçüncü dünya ülkelerinde' esas görevin sömürgeciliğin kalıntılarını tasfiye etmek olduğunu söylüyorlar. Yarı-sömürge tipte sömürünün hakim olduğundan hiç söz etmiyorlar. Karşı çıktıkları yalnızca sömürge tipi sömürüdür. Ama bu sömürü tipi çağımızda tipik değildir. Çağımızda tipik ve hakim olan emperyalist sömürü şekli yarı-sömürgeciliktir. "Üç dünya" teorisyenleri bu gerçeği gizleyerek, yarı-sömürgeciliğe hizmet ediyorlar.

"Üç dünya" teorisyenleri, bugün 'üçüncü dünya' ülkelerinin önünde duran görevin milli ekonomilerini geliştirmek olduğunu söylüyorlar. Milli ekonomiyi geliştirmek, devrim meselesidir. Emperyalizmin ülkeden kovulması meselesidir.

Bugün yarı-sömürge ülkelerde, milli ekonominin gelişmesini engelleyen unsur emperyalizmdir. Emperyalizm kendine bağımlı ülke-

lerde, kendine bağımlı komprador tipte bir kapitalizmle, Feodalizmin iç içe girdiği, yarı sömürge-yarı feodal bir sosyo-ekonomik yapı yaratır. Milli ekonominin gelişmesini engeller.

Milli ekonominin gelişmesi yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tasfiyesine bağlıdır. Bu da ancak başarılı bir Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. "Üç dünya" teorisyenleri, Milli ekonominin geliştirilmesi görevini emperyalizme (iki süper güç dışındaki emperyalist güçlere) ve ona uşaklık eden kompradorlarına ve toprak ağalarına yüklüyor.

Bunların milli! ekonomiyi geliştireceği hayallerini yayıyor. Teng Hsiao Ping'in kalkınma reçetesi şöyle:

"Gelişmekte olan bir ülke, eğer kendi özelliklerine ve şartlarına göre hiç yılmadan çaba sarfederse ve kendi gücüne dayanma ilkesine sarılırsa, adım adım kendi sanayi ve tarımının modernleştirilmesinde önceki nesillerin ulaşamadığı yüksek bir gelişme düzeyine ulaşması tamamen mümkündür." (agy 13)

Her şeyden önce doğal kaynaklarını elinde tutmalı ve yabancı sermayenin kontrolundan adım adım kurtulmalıdır." (agy 14)

"Bu ülkeler ham maddelerini... eşit ticaret ilişkileri temelinde rasyonel fiyatlarla satıp... Karşı bulundukları güçlükleri adım adım giderebilecek..:" (agy 14)

"Kendi gücüne dayanmak asla kendi içine kapanmak ve dış yardımı reddetmek anlamına gelmez, Çeşitli ülkelerin devlet egemenliğine saygı, eşitlik ve karşılıklı yarar, karşılıklı tamamlayıcı değişim ilkeleri temelinde, iktisadi ve teknik işbirliği yapmalarını başka ülkelerin avantajları ile kendi avantajlarını kapama bakımından, daima faydalı ve zorunlu saydık."

İnsan konuşanın Teng Hsiao Ping olduğunu; ÇKP adına konuştuğunu bilmese; bu sözleri edenin emperyalist bir devlet veya tekelin sözcüsü olduğunu sanır. Çünkü Teng Hsiao Ping'in burada propagandasını yaptığı 'kalkınma tez'ini, tüm emperyalistler, 'geri kalmış' ülkeler için reçete olarak savunmaktadırlar.

Tüm emperyalist güçler, "emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, kalkınmanın devrim meselesi olduğunu gizlemeye çalışmakta; ülkenin emperyalizme bağımlılığını daha da artırmaktan başka bir işe yaramayan emperyalist 'yardımlarla' kalkınabileceğinin propagandasını yapmaktadır. Bugün bütün emperyalist ülkelerin bütçelerinde 'kalkınma yardımı' adı verilen fonlar vardır. Emperyalizmin 'kalkınma yardımı' sahtekarlıktan öte bir şey değildir. Emperyalizm çağında, emperyalistlerle, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan ülkeler arasında 'eşit ticaret ilişkileri' vs. mümkün değildir. Köle sahipleri ve köleler arasında eşitlik ne kadar mümkünse; emperyalizmle yarı-sömürge devletler arasında eşitlik o kadar mümkündür. Komünistlerin görevi, emperyalistlerin 'dış yardımlarla' 'eşit ilişkiler temelinde geliştirilen iktisadi ilişkilerle' 'iktisadi ve teknik işbirliği ile' 'adım adım' ülke ekonomisinin geliştirilmesi gibi tezlerinin safsata niteliğini teşhir etmek; ülke ekonomisinin gerçekten geliştirilebilmesinin şartlarının yaratılabilmesi için; emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı yönelen, Demokratik Halk Devrimine önderlik etmektir.

"Üç dünya" teorisyenleri ülke kalkınmasını bir devrim meselesi olarak görmüyor. Ülkenin kalkınmasını emperyalist güçlerden, emperyalizmin uşaklığını yapan sınıflardan bekliyorlar.

"Üç dünya" teorisyenleri bu şekilde, yeni sömürgeciliğin propagandasını yapıyorlar.

"Üç dünya" teorisyenlerinin savunduğu bu tezler; emperyalizmin girdiği geri ülkelerde kapitalizmi geliştirdiği için esas olarak olumlu olduğunu; 'üretici güçlerin' gelişmesi için, emperyalizmin desteklenmesi gerektiğini savunan Bernstein, Kautski Troçki gibi

devrim düşmanlarının tezleri ile tam bir uyum halindedir.

"Üç dünya" teorisyenlerinin savunduğu 'milli ekonomiyi adım adım' geliştirme, 'yabancı sermayenin kontrolünden adım adım kurtulma' gibi tezler, bu tezin devrim düşmanı niteliğini hiç bir yanlış anlamaya imkan vermeyecek bir açıklıkta ortaya koymaktadır. Teng Hsiao Ping ve "Üç dünya" teorisyenleri için, aslında emperyalizme bağımlı geri ülkelerde devrim diye bir meseleyle gerek yoktur. Bu ülkeler zaten bağımsızdır. Yapılması gerekli olan şey üretici güçlerin geliştirilmesidir. Bunun da yolu emperyalist yardımlarla 'diğer ülkelerin avantajları ile kendi dezavantajlarını kapamaktan' geçer. Bunun için 'dialog' gereklidir. "Üç dünya" teorisyenlerinin 'dialog' adı verdiğine, onlardan yirmi yıl önce Kruşçov 'barış içinde bir arada yaşama' diyordu.

Teng Hsiao Ping ve "Üç dünya" teorisyenleri, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki hakim sınıfların, emperyalizme usaklık niteliklerini, gözlerden gizliyor. Bu sınıfların 'yigitçe' 'milli menfaatleri' savunduğunu, komprador burjuva ve toprak ağası iktidarları değil, milli burjuva iktidarları olduğunu savunuyorlar.

Bu gerçeği çarpıtmaktadır. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, milli nitelikte orta burjuvazi, iki büyük güç arasında kalan bir sınıftır. Bir yanda emperyalizm. Diğer yanda proleter dünya devrimi. Bu iki gücün arasında uzun süre durmak imkansızdır. Bu yüzden çağımızda uzun süreli milli burjuva iktidarları imkansızdır.

Mao Zedung bu konuda şöyle diyor :

"Emperyalizm ölüme gitmektedir. Yaşamak için sömürgelere her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Bu yüzden emperyalizm her hangi bir sömürge veya yarı sömürge ülkede burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulmasına izin veremez "

(Mao Zedung Seçme Eserler Alm. c. 2 s.413)

"Milli burjuvazinin, kendi hakim olduğu bir devlet kurma deneyi, gerçekleşmesi imkansız olan bir şeydir. Çünkü bugün dünyadaki durumu belirleyecek devrimin ve karşı devrimin güçleri arasındaki nihai mücadeledir."

(Seçme eserler c 1, s 11)

İşte "Üç dünya" teorisyenlerinin 'Mao Zedung düşüncesi' adına red ettikleri gerçekler bunlardır.

**"ÜÇDÜNYA TEORİSİ" SOVYETLER BİRLİĞİNİN
SOSYAL EMPERYALİST BİR GÜCE DÖNÜŞMESİ OLGUSUNU
SOSYALİZMİN VARLIĞINI RED ETMEK İÇİN KULLANIYOR :**

"Üç dünya" teorisyenleri, bugün dünyada önemli değişiklikler olduğunu belirtiyorlar. Bu değişikliklerin en önemlilerinden birinin Sovyetler Birliğinin Sosyal Emperyalist bir güce dönüşmesi, böylece 'sosyalist kampın dağılması' olduğunu söylüyorlar.

Gerçekten de 1917 Ekim devrimi ile, emperyalist zincirin halkalarından ilk kopan ülke olan Sovyetler Birliğinde, burjuvazi iktidarı yeniden (bir darbe ile) ele geçirmiş, sosyalist ekonomiyi, tekelsiz devlet kapitalisti nitelikte bir ekonomiye dönüştürmüş, ve Sovyetler Birliği giderek Sosyal emperyalist bir güç haline gelmiştir.

Diğer yandan, ikinci dünya savaşından sonra, emperyalist zincirin halkalarından kopan bir dizi doğu avrupa ülkesinde, Sovyetler Birliğinde görülen gelişmeye paralel bir gelişme görülmüş, buralarda da burjuvazi iktidarı yeniden eline geçirmiştir. Bu ülkeler de artık sosyalist ülkeler değildir.

Bu gerçeklerden yola çıkarak 'sosyalist kamp' dağılmıştır tespiti yapılabilir mi?

"Üç dünya" teorisyenleri böyle bir tespiti yapıyorlar. Eğer 'sosyalist kamp'tan anlaşılan yalnızca ikinci dünya savaşından sonra, proleteryanın iktidarı ele geçirdiği ve Sovyetler birliği etrafında kümelenen; COMECON ve VARŞOVA PAKTI içinde birleşen sosyalist devletler ise, bunlar artık sosyalist devletler olmadığı için, sosyalist kampın dağıldığı söylenebilir. (15)

İkinci dünya savaşından sonra; 'sosyalist kamp' kavramı genel olarak bu anlamda kullanılmıştır. Bu anlamda ama yalnızca 'sosyalist kamp' dağılmıştır.

'Sosyalist kamp'ın bir de başka bir anlamı vardır. 'Sosyalist kamp' Lenin ve Stalin'de henüz COMECON ve VARŞOVA PAKTI ortaya çıkmadan, proleter dünya devriminin bütün güçlerini ifade etmek için kullanılıyordu.

Stalin 1917 yılında yazdığı iki kamp adlı yazıda:

"Dünya bugün kesinlikle ve geri dönüşü olmayacak bir biçimde iki kampa bölünmüştür: Emperyalizm kampı ve Sosyalizm kampı."

Yine Stalin 1925 yılında (Stalin Eserler c4 s.205)

"Kim-kimi -- tayin edici mesele budur. Çünkü dünya iki kampa ayrılmıştır. Başını İngiliz-Amerikan sermayesinin çektiği kapitalizm kampı ve başını Sovyetler Birliğinin çektiği sosyalizm kampı." (Stalin eserler c 7 s.81)

demektedir.

Stalin bunları söylediğinde, dünyada henüz bir tek sosyalist devlet vardı. Lenin de iki kamp meselesine Stalin gibi yaklaşıyor, ekim devriminden sonra dünyanın 'iki dünyaya - eski- kapitalizmin dünyası ile ,yeni- sosyalizmin dünyası' na bölündüğünü söylüyordu.

Stalin 'Leninizmin İlkeleri' adlı eserinde, ekim devriminden sonra proleter dünya devriminin güçlerini şöyle tespit ediyordu :

"Devrim artık bir ülkenin çerçevesini aşmıştır. Dünya devrimi çağı başlamıştır. Devrimin (Proleter Dünya Devriminin KN) esas güçleri: Bir ülkede proleterya diktatörlüğü, bütün ülkelerde proleteryanın devrimci hareketleri. Esas yedekler : Gelişmiş ülkelerde yarı proleter ve küçük burjuva kitleler, sömürge ve bağımlı ülkelerde kurtuluş hareketleri."

Stalin işte 'Sosyalizm kampı' deyince somut olarak bunu anlıyordu. 'Sosyalist kamp' objektif olarak emperyalizmi zayıflatan, proleter dünya devrimine hizmet eden bütün güçleri içeriyordu.

Sosyalist kampın esas (temel-baş .. Almanca: Hauptkraft) gücü, Proleteryanın iktidarı ele geçirdiği sosyalist devletler ve bütün dünyada proleteryanın devrimci hareketleri idi. Esas yedekleri ise emperyalizmi zayıflatan tüm halk hareketleri idi.

Bu anlamda kullanıldığında bugün 'sosyalist kamp' dağılmamıştır. Bugün proleter dünya devrimine hizmet eden tüm güçler, sosyalist kampı; proleter dünya devrimine düşman tüm güçler ise ,emperyalist kampı oluşturmaktadırlar.

Bugün 'Sosyalist kamp' proleteryanın iktidarda olduğu Sosyalist devletleri, bütün ülkelerde proleteryanın devrimci hareketlerini; ve emperyalizme darbe vuran tüm devrimci hareketleri içerir.

"Üç dünya" teorisyenleri, 'sosyalist kamp' dağıldı tezi ile; bugün dünyada artık proleter dünya devrimi için savaşılan güçler yokmuş gibi bir safsata yayıyorlar. (16)

Onlar, sosyalizmin sistem olarak varlığını reddediyorlar.

ÜÇ DÜNYA TEORİSİ 'EMPERYALİST KAMP'I YOK SAYIYOR:

Teorilerini haklı çıkarmak için, sosyalist kampı kaşıla göz arasında yok eden "Üç dünyacılar" aynı amaçla emperyalist kampın da dağıldığını söylüyorlar.

"Üç dünya" teorisi, emperyalist kampı yok etmek için bugün emperyalistler arası çelişmelerden biri olan, Amerikan Emperyalizmi ile, Sovyet Sosyal Emperyalizmi arasındaki çelişmeyi mutlaklaştırıyor. Bunlar arasındaki tüm anlaşmaların göz boyama olduğu tezini getiriyor.

"Üç dünya"cular, emperyalist kampı yok ederken, güya Lenin'in kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunundan yola çıkıyorlar.

Yaptıkları sahtekârlıktır.

Lenin hiçbir zaman, emperyalistler arası çelişmeleri mutlaklaştırmamıştır. Lenin emperyalistlerin iki eyilimi olduğunu belirtmiştir. Birbirleriyle mücadele (dünya hegemonyası konusunda) ve uzlaşma (Devrimleri bastırma) konusunda. Bu iki eyilimin ikisinin de, sağlam bir temel üzerinde yükselmediğini belirtmiştir.

Marks kapitalizm şartlarında, burjuvalar arasında uzlaşma ve daşımanın niteliğini şöyle belirlemiştir.

"Nasıl ki bir ülkenin burjuva sınıfı, aynı ülkenin proleteryasına karşı, burjuva sınıfının üyelerinin kendi aralarındaki rekabet ve mücadeleye rağmen; kardeş olmuş ve birleşmiş ise; aynı şekilde bütün ülkelerin burjuvaları dünya pazarında birbirleriyle çeşitli şekilde rekabet ve mücadele etmelerine rağmen, bütün ülkelere proleteryasına karşı kardeş olmuş ve birleşmiştir."

(ME Eserler c.4 s. 416)

Marks'ın bu tespiti bugün hala geçerlidir.

Bugün, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; tüm emperyalistler proleter devriminin düşmanıdır. Emperyalizm, Proleter dünya devrimi karşısında bir kamp teşkil etmektedir. Açıktır ki, bu kamp içinde çelişmeler barındıran bir kamptır. Ve proleterya bu çelişmelerden, proleter dünya devriminin menfaatleri için, yararlanmaya çalışır. Ama bu yararlanma hiç bir zaman, bir emperyalist gücü diğerine karşı desteklemek şeklinde olamaz. Emperyalist kampın, proleter dünya devriminin karşısında var olduğunu gizlemekle hiç olamaz.

"Üç dünya" teorisyenlerinin yaptığı işte budur.

YENİ ŞARTLAR SAFSATASI

"Üç dünya" teorisyenleri, Marksizm-Leninizm ilkelerini reddeder, bu ilkeleri çarpıtırken 'yeni şartların' bunu gerektirdiğini söylüyorlar.

Bu yeni bir şey değildir. Bugüne kadar bütün oportunistler, Marksizmi saptırmak için hep 'yeni şartlar'ın varlığından söz etmişlerdir.

Mesela Kruşçov 20. Parti kongresinde, 'barış içinde yarış-barış içinde geçiş' tezlerini, yeni şartların varlığına bağlayarak savunuyordu. Leninizmin artık eskidiğini söylüyordu.

Nedir bugün var olan yeni şartlar? Emperyalizm, nitelik mi değiştirmiştir? Hayır. Ama "üçüncü dünya"cular üstü kapalı bunu savunuyorlar.

Proleter Devrimleri çağı kapanmış mıdır? Hayır. Ama "üçüncü dünya" teorisyenleri üstü kapalı bunu savunuyorlar.

Artık meselelere sınıfsal açıdan yaklaşmamak mı gereklidir? Hayır. Ama "Üç dünya"cular, meselelere sınıfsal açıdan yaklaşmayı reddetmektedirler.

"Üç dünya" teorisyenleri, yeni şartlar altında, Marksizm-Leninizmin bir dizi temel ilkesini çarpıtmaktadır.

Biz ÇKP'nin X. PK^{ca} çağ konusunda yapılan

"Lenin'in ölümünden bu yana dünyada çok büyük değişiklikler olmuştur. Ama çağ değişmemiştir. Lenin'inizmin temel ilkeleri eskimemiştir. Ve hala düşüncemizi yönlendiren teorik temeli oluşturmaktadır."
(ÇKP X. Parti Kongre Raporu Alm. s. 25) (17)

Tespitine aynen katılıyoruz. Bu tespit doğru bir tespittir.

"Üç dünya" teorisyenlerinin düşüncesini yönlendiren teorik temel, yukarıda göstermeye çalıştığımız gibi, Lenin'inizmin ilkeleri değildir. Onların teorik temeli, Bernstein'dan-Kautsky'den Kruşçov'a uzanan 'eski' ve 'modern' revizyonizmdir. Onların teorisi 'modern revizyonist' tezlerin 'yaratıcı bir biçimde' günümüz şartlarına uygulanması ve geliştirilmesidir.

"ÜÇ DÜNYA"ŞİMDİ DE STRATEJİ OLDU

"Üç dünya" teorisyenleri, Mao Zedung'un ölümüne dek, "Üç dünya" konusunda "Üç dünya resmi" "Üç dünya görüşü" vs. gibi kavramlar kullanarak, bunun taktik bir mesele olduğu görüşünü yayıyorlardı.

Mao Zedung öldükten sonra, bu "üç dünya" resmi 'görüşü' vs. nin 'bir teori' olduğu Mao Zedung tarafından ortaya konduğu ve de dünya devriminin 'stratejisi' olduğu ilan edildi.

"Üç dünya" teorisi, ister resim, ister görüş, ister teori, ister taktik ister strateji olsun, anti-marksist'tir. Devrime değil karşı-devrime hizmet etmektedir. "Üç dünya" devrimin strateji olduğunun ilan edilmesi; yalnızca "Üç dünyacıların" hatalarını sistemleştirdiklerini gösterir. Uluslararası alanda bu teorinin strateji ilan edilmesi, Marksizm-Leninizmle, Oportunizm arasındaki mücadeleyi daha da sertleştirecektir.

ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİN PRATİKTE YANSIMASI

"Üç dünya" teorisinin pratikte uygulanması

-Sosyalist ülkelerde,proleter enternasyonalizminin ilkelerinin çiğnenmesine proleteryanın ve halkların devrim mücadelesinin desteklenmesi yerine;emperyalist güçlerin ve emperyalizme uşaklık eden kompradorların ve toprak ağalarının desteklenmesine yol açmaktadır.

"Üç dünya" teorisi sosyalist ÇHC'nin dış siyasetine

'İki süper güç'e karşı; 'iki süper' güç dışındaki emperyalist güçlerin desteklenmesi şeklinde yansımaktadır. ÇHC'i Batı Avrupa'da ve Japonya'da proleteryanın, buralardaki emperyalist burjuvaziye karşı mücadelesini destekleyip, onun propagandasını yapacağı yerde; Batı Avrupa ve Japonya emperyalist burjuvazisinin propagandasını yapmakta' Bunların başarılarını alkışlamaktadır.

ÇHC Batı Avrupadaki emperyalist güçlerin, niteliğini teşhir edecek yerde; Emperyalizm şartları altında Batı Avrupa Birliğinin ancak emperyalist bir birlik olabileceğinin; böyle bir birliğin halklar için tehlikeli olduğunun propagandasını yapacak yerde, Batı Avrupa Birliğinin propagandasını yapmaktadır.

ÇHC, proleter enternasyonalizmin gereği olarak, 'ikinci dünya'daki emperyalistlerin 'üçüncü dünya' ile yaptığı anlaşmaların emperyalist niteliğini teşhir edecek yerde, bunların eşitlik temelinde yapıldığı propagandasını yapmaktadır. ÇHC Atom tekelinin kırılması adına! "İkinci Dünya" emperyalistlerinin Atom silahlanmasını desteklemektedir.

ÇHC emperyalistler arası çelişmelerde yararlanma adına, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmi dışındaki emperyalist güçleri desteklemektedir.

"Üç Dünya" teorisi sosyalist ÇHC'nin dış siyasetine

"Daha saldırgan ve daha tehlikeli" 'süper güç olan' Sovyetler Birliğine karşı, Amerikan emperyalizmini desteklemek şeklinde yansımaktadır.

ÇHC, Batı Avrupa'da Amerikan askerlerinin varlığını denge unsuru olarak olumlu karşılamakta; NATO'nun güçlenmesinden memnunluk duyduğunu belirtmektedir. Sosyalist bir devlet hiç bir zaman,saldırgan emperyalist bir askeri paktın güçlenmesinden memnunluk duymaz.

"Üç Dünya" teorisi ÇHC'nin dış siyasetine

"Üçüncü dünya" ülkelerinde devrimci güçleri destekleyecek devrimci hareketlerin propagandasını yapacak yerde, devrimin hedefi olan, kompradorları ve toprak ağalarını destekleme, bunların güya bağımsızlık mücadelesinin propagandasını yapmak şeklinde yansıyor.

ÇHC,İran Şahını, emperyalizme karşı mücadele eden bir 'yiğit' ve İran halkının temsilcisi olarak görüyor.

ÇHC Enver Sedat'ı,Mısır halkının temsilcisi,emperyalizme karşı mücadelelen tutarlı savaşçısı olarak görüyor.

ÇHC Afrika'da,emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi veren halklarla;Afrika,devletleri arasında hiç bir temel çelişme bulunmadığı görüşlerini yayıyor.

ÇHC 'Sosyal-emperyalizme karşı mücadele' adına,Zairedeki hakim sınıflara yardım ediyor vs .vs.

Görüldüğü gibi,"üç dünya" teorisinin uygulaması,sosyalist bir devleti,Lenin'in önerdiği :

"İleri ülkeler proleteryası ile ve ezilen halklarla, hangi türden olursa olsun tüm emperya karşı ittifak, işte proleteryanın dış siyaseti budur."
(Lenin, eserler c.25 Rus Devriminin Dış Siyaseti)

Şeklinde bir siyasetten uzaklaştırmakta, emperyalizmin yedeğine düşürmektedir.

"Üç dünya" teorisinin uygulanması

"İkinci dünya" da, sınıf mücadelesinin tatili, 'kendi' emperyalist burjuvazisi ile uzlaşmaya, yani sosyal şovenizme, giderek sosyal emperyalizme götürür.

Biz bunu bir 'ikinci dünya ülkesi' olan Batı Almanya'da somut pratiğimizde yaşadık.

Batı Almanya'da önce AKP/ML (Almanya Komünist Partisi/ML) başkanı Ernst Aust'un ağzından bütün Batı Almanya'da baş düşmanın Sovyet sosyal emperyalizmi olduğunu ilan etti. (sanki bütün Almanyada bir devlet söz konusu imiş de, AKP/ML in de görevi bütün Almanyada devrim yapmak imiş gibi!). Sosyal emperyalizme karşı, burjuvazinin yurt-sever kesimleri ile cephe kurmayı önerdi. (18) (Bak Kiel Konuşması) Ardından AKP (Almanya Komünist Partisi) aynı tezlere sarıldı. Onlar bugün bu tezleri 'yaratıcı bir biçimde' daha da geliştirdiler.

Kendine ML adını takan AKP, bugün Batı Alman emperyalizminin 'üçüncü dünya ülkeleri' ile 'eşitlik' temelinde giriştiği ekonomik ilişkileri (yani emperyalist sömürüyü selamlıyor)

Kendine ML adı veren AKP, Batı Almanyada atom reaktörlerine karşı gelişen mücadeleyi sabote ediyor.

Batı Almanyanın, Brezilyaya atom reaktörü satmasını destekliyor.

"Üçüncü dünya" da kompradorları, toprak ağalarının propagandasını yapıyor. vs. vs...

"Üç dünya" teorisinin uygulanması :

'Üçüncü dünya' da, demokratik halk devrimine ihanet; halkı emperyalizm-mişsağı hakim sınıfların, yani kompradorların ve toprak ağalarının peşine takmak anlamına gelmektedir.

Bunun ülkemizde en açık örneği, Aydınlık ve Halkın Sesi oportunistlerinin izlediği, üçlü oportunist bloğun da geriden takip ettiği siyasettir.

Bunlar, Türkiyede 'iki süper gücü' baş düşman ilan ederek, Amerikan emperyalizminin hakim olduğu gerçeğini gözlerden gizlemişlerdir.

Bunlar, 'iki süper güç' dışında emperyalist güçlerin varlığını, özellikle Batı Alman emperyalizminin Türkiyedeki varlığını gözlerden gizlemektedirler.

Aydınlık, Demirelleri, Türkeşleri, Ecevitleri kah 'bağımsızlık savaşçısı', kah Rus uşağı ilan etmekte, Türk ordusunun (onlar Türkiye ordusu diyorlar) güçlendirilmesini talep etmektedir.

Aydınlık oportunistleri, bugün merkezi görevin 'milli bağımsızlığı korumak' olduğunu söyleyerek a) Türkiyenin yarı sömürge bir ülke durumunda olduğunu bu anlamda bir milli bağımsızlığı olmadığı

gerçeğini b) Türkiyede, Yerli hakim sınıfların iktidarda olduğu gerçeğini gözlerden gizlemektedir.

Bunlar, Türk faşistlerinin 'iki süper güç' dışında bütün emperyalistlerle giriştiği ekonomik ilişkileri olumlu karşılamaktadır. vs.

"Üç Dünya" teorisinin savunulması konusunda, üçlü oportunist blok (bugün bu blok dağılma belirtileri göstermektedir), Sosyal şovenizmin Türkiyedeki esas ve en tutarlı, savunucusu olan Aydınlık oportunistlerinin izinde yürümüşlerdir. Bunlar, Aydınlık'ın bazı, aşırı sağcı özü çok açık olan tezlerine karşı çıkmalarına rağmen özde, aynı siyaseti izlemişlerdir.

Bunlardan "Halkın Kurtuluşu" oportunistleri, 'Halkın Kurtuluşu' çikarken adlı yayınladıkları program niteliğindeki bildirgede "üç dünya" teorisinin bütün önemli tezlerini aynen savunmuşlardır. Adı geçen bildirgede

- 'iki süper güç' halkların başdüşmanıdır. Sovyet sosyal-emperyalizmi daha saldırgandır tespiti yapılmaktadır (agy s.4)
- 'Üçüncü dünya ülkeleri her geçen gün daha fazla bir araya geliyor ve üçüncü dünya politikasını daha güçlü bir şekilde iki süper güce doğru yöneltiyorlar" (bak agy.s 5) denmektedir.
- "Ülkeler Bağımsızlık, Milletler Kurtuluş, Halklar devrim istiyor" (s 6) şiarı, sınıfsal niteliği açıklanmadan kullanılmaktadır.

"Üç dünya" teorisinin bütün önerileri, adı geçen yazıda vardır.

Adı geçen yazıyı, Aydınlık oportünizminden olumlu olarak ayıran şey ülkede baş çelişmenin "yerli gericilikle, halk kitleleri arasındaki çelişme" olarak tespitidir. (s.7)

Daha sonraki gelişmesi içinde HK oportünistleri, Aydınlık'ın "Ne Amerika Ne Rusya...." şiarına sahip çıkarak, Aydınlıkla arasındaki olumlu farkı da ortadan kaldırdı.

"Üç dünya" teorisinin yoğun ifadesi olan "Devletler bağımsızlık-Milletler kurtuluş -Halklar devrim istiyor" şiarı (HK çoğunlukla devlet yerine ülke kavramını kullanıyordu) uzun süre, HK unun, uluslararası olaylara ayrılan sayfasının baş sloganı idi.

Son dönemde HK, 'Üç dünya teorisi'ne karşı çıkan bir dizi ML partinin görüşlerini dergisinde yayınladı. Ardından "Ülkeler bağımsızlık, uluslar kurtuluş, halklar devrim istiyor" şiarı 'sessiz sedasız sayfa başlığı olmaktan çıktı, yerini "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin" doğru şiarı aldı. HK, bütün bunlara rağmen, "üç dünya" teorisi konusunda, kendisi henüz açık bir tavır takınmamıştır; ve "üç dünya" teorisinin, Türkiye'nin somut pratiğine yansımaları olan "Ne Amerika-Ne Rusya vs..." siyaseti hala hakimdir.

HB oportünistleri de, 'üç dünya teorisi'nin ateşli savunucularından olmuştur. Bunlar Türkiye'de baş düşmanın "faşizm sosyal-faşizm ve iki süper devlet" (HB sayı 2 s.7) olduğu tespitini yaparak, sosyal şovenizm konusunda, Aydınlık'a, HK dan daha çok yaklaşmışlardır.

Bunlar "Sovyet -Amerikan rekabetinin stratejik (aç HB!) durumuna bakılırsa, saldırı mevziinde bulunanın ...Sovyet sosyal-emperyalizmi olduğu görülür." (HB sayı 1 s.6) diyerek, Sovyet sosyal emperyalizmini baş düşman ilan etmenin, Amerikan emperyalizmini gözlerden gizlemenin teorik temelini atmışlardır.

"Devletlerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim mücadelesi, devrim akımı içinde birleşmektedir" (agy s 6) vs. gibi "üç dünya" teorisinin temel tespitlerini aynen savunmuşlardır. "Ne Amerika-Ne Rusya..." şiarı bunların da temel şiarıdır.

HB oportünistleri de son dönemde, dünyada olan gelişmeler karşısında tavırlarını yeniden gözden geçirmek zorunda kalmışlardır. HB, 13. sayısında, AEP'nin 'üç dünya teorisini 'karşı devrimci' olarak nitelleyen Devrim Teori ve Pratiği' adlı yazısından, kısa bir alıntı yapmış, ve 'sorumluluklarının bilinci içinde' (Her zamanki gibi! KN) bu konuda da 'Ciddiyetle(!) araştırma yapacaklarını' ilan etmiştir.

Bu oportünistlerin araştırması, dünya ML hareketi içindeki tartışmada hangi yan ağır basarsa, onun siyasetini savunma anlamına gelmektedir. Bu onların sınıf niteliğine uygun bir siyasettir.

HY oportünistleri, sosyal şovenizm konusunda, Aydınlık oportünistlerine en yakın olan grup niteliğindedir. Bunlar, yayınlarında, uzun süre,

dünya Marksist-Leninist hareketi içinde hiç bir ayrılık olmadığı vs . gibi safsatalar yayarak,ideolojik mücadelenin üstünü örtmeye çabalamışlardır.

Bu oportunist gurup,"üç dünya" teorisi"ni Türkiye'nin somut pratiğine! yaratıcı!.. bir biçimde şöyle indirgemıştır :

"...Üçüncü dünyanın ezilen halkları dünya devriminin başlıca gücü haline gelmişlerdir" ('Devrimci proleteryanın mücadelesi ve görevi'. HY sayı 2.s.4) (Proleteryanın tarihi misyonu üzerine Marksist-Leninist tezin açık inkarı KN)

"İki süper devletin sömürü,tahakküm ve hegemonya politikalarına karşı 3.dünya ülkelerinin yürüttükleri mücadele..." (agy) s.4)

"Ezilen halklar ve ülkeler ayağa kalkıyor"(agy s4)

"Günümüzde ülkeler bağımsızlık,milletler kurtuluş,halklar devrim istiyor"(agy. s .4)

"Günümüzde dünya halklarının baş düşmanları iki emperyalist süper devlettir"(agy s.4)

"Sovyetler Birliği...daha tehlikeli süper devlettir." 'agy s.4)

"Ülkemizde Amerikan emperyalizminin savaş kaynağı olmaktan çıktığını,saldırgan amaçlarla değil,savunma amaçları ile silahlandığını ileri süren ve onu baş düşman saymayan siyasi akım yoktur."(agy s 5)(öyleyse,Sovyetler birliği daha tehlikelidir,daha saldırgandır! vs tespiti ne oluyor? Yoksa HY,kendini,aydınlığı,diger iki kafadarını siyasi akım . . saymıyor mu?KN)

"Dünya birleşik cephesinin başlıca gücü 3.dünya halklarıdır... Esas müttefiki..aralarında birleşen 3.dünya ülkeleridir."(agy s 5)

"Ülkemizde kimi sorumsuz aydınlar(Bakın siz şu işe! KN) 3.dünya ülkelerinin süper devletlerin sömürü tahakküm ve saldırı politikalarına karşı,milli zenginliklerin talan edilmesine ve devlet egemenliklerinin çığnenmesine karşı yürüttükleri mücadeleyi bir kalem darbesiyle inkar etmek;bir kalem darbesiyle 3.dünya ülkelerinin devrimci proleterya ve ezilen halkların esas müttefiki,iki süper devlete karşı dünya devrimci birleşik cephesinin temel güçlerinden biri olmaktan çıkarmaktadır.

...
Bu sorumsuz"aydın"lar bu oportunist görüşlerini AEP ye maletmeye çalışıyorlar.

...
ÇKP ile AEP arasında temel ideolojik siyasi farklılıklar^{keşfederek} ezilen ülkelerin mücadelesini inkar etme sorumsuzluğunu AEP ye maletmek ve her zaman 3.dünya halklarının mücadelesinin vurgulanmasına özel bir önem veren ÇKP'ye (karşı) AEP'yi savunur görünerek saldırıya kalkışmak haddini bilmemezliktir." (Vay haddini bilmez aydınlar,vay! KN)(19)

"Baş çelişme iki süper devlet,faşistler ve sosyal faşistlerle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındadır."

HY oportunistlerinin de Türkiye'deki temel siyasetleri "Ne Amerika Ne Rusya" şiarında ifadesini bulan sosyal şoven siyasettir.

Bugün dünya çapında oportunist "Üç dünya" teorisine karşı cephe-

den mücadele başlamıştır. Bu mücadele karşısında, oportunistlerin önemli bir bölümü, siyaset değiştirecekler; "Üç dünya" teorisine söz-de karşı çıkarak, onun özünü başka bir biçimde yaşatmaya çalışacaklardır.

HK, HB, HY oportunistlerinin, bu kondaki tavrını bu yüzden dikkatle izlemeliyiz.

"Üç dünya teorisi"nin üstü örtülü bir biçimde savunulan türlerini de, tutarlı bir ideolojik mücadele ile yıkmalıyız.

"Üç dünya" teorisinin bir emperyalist dünya savaşı tehlikesi meselesine uygulanması, dünya halkları için felaketli sonuçlara yol açacaktır. Çünkü, "Üç dünya teorisi" halkları dünya savaşına karşı hazırlayacak, yerde, "dünya savaşı kaçınılmazdır" şeklinde fatalist düşünceler yayarak halkları silahsızlandırmakta, pasifleştirmektedir.

Kısaca Toparlarsak:

"Üç dünya" teorisi, ^{ideolojik} yünden Marksizm-Leninizme, proleter ideolojisine taban tabana zıt; burjuva ideolojisinden kaynaklanan bir teori-dir.

Bu teori, sınıf mücadelesinin tarihin motorü olduğu gerçeğini reddetmek

Bu teori çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu dünyanın keskin çizgilerle emperyalizm ve proleter dünya devrimi şeklinde ikiye bölündüğü gerçeğini reddetmektedir.

"Üç dünya" teorisi, revizyonist "üretici güçler" teorisinden kaynaklanmaktadır.

Bu teori siyasi olarak devrim ve karşı devrimin güçlerini birbirine karşıtırmaktadır.

"Birinci dünya" bir bütün olarak karşı devrimci, "üçüncü dünya" bir bütün olarak devrimci görülmektedir.

"Üç dünya" teorisi pratik uygulamada karşı devrime hizmet etmektedir.

"Üç dünya" teorisi, tüm ülkelerde, sosyal şovenizme kaynak olmuştur.

Mao Zedung'un "üç dünya" mucidi Teng Hsiao Ping için yaptığı

"Bu insan sınıf mücadelesini kavramıyor. Sınıf mücadelesinin kavranması gereken esas halka olduğundan hiç söz etmiyor. Yani hala siyah kedi-beyaz kedi" (Bilindiği gibi Teng Hsiao Ping faydacı idealist felsefesini "bir kedinin siyah ya da beyaz olması önemli değildir; önemli olan fare yakalamasıdır" şeklinde formüle ediyordu) (KN)

"O, emperyalizmle ^{pratik} arasında ayırım yapmıyor" "O, Marksizm Leninizmi kavramıyor" "O, burjuvaziyi temsil ediyor"

Tespitleri tüm "Üç dünya" teorisyenleri için geçerli yerinde tespitlerdir.

"Üç dünya teorisi proleter dünya devrimine değil, emperyalizme; devrime değil, karşı devrime hizmet etmektedir.

"Üç dünya" teorisi bir bütün olarak; kökten reddedilmelidir.

BİZ'DE ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİ SAVUNDUK

Buraya kadar eleştirdiğimiz; karşı devrime hizmet ettiğini ortaya koymaya çalıştığımız, "Üç dünya teorisi" konusunda bizim tavrımız ne oldu ?

Bu soruya cevap vermek için, Dünyada durum konusunda tavır takındığımız "Komünist sayı 2"yi, ve diğer belgeleri incelediğimizde şunları tespit etmek mümkündür :

- Biz Türkiyede sosyal şoven bir siyaset izlenmesine şiddetle karşı çıktık. Türkiyede 'iki süper güç'ün baş düşman olduğu; merkezi görevin milli bağımsızlığın savunulması' olduğu vb. safsatalara karşı Türkiyede demokratik halk devriminin' görev olduğu; demokratik halk devriminin bugünkü dönemde, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarına yöneldiği ML tespiti ni savunduk.
- Türkiyenin emperyalizme bağımlı bir devlet olduğu; bağımsızlığı kazanmanın devrim meselesi olduğu ML gerçeğini vurguladık.
- Amerikan emperyalizminin, ve Sovyet sosyal emperyalizminin gücünü somut olarak inceledik.
- Batı Avrupadaki emperyalist devletleri ehven-i şer göstermeyi reddettik. Batı Alman emperyalizminin uşaklarının bugün Türkiyede iktidar için hakim sınıfların Amerikancı kanadı ile dalaşan esas güç olduğu tesbitini yaptık.
- "Devletlerin bağımsızlık" isteğinin, hakim sınıfların bağımsızlık isteği demek olduğunu; bunun emperyalizmin uşaklarının, emperyalist sömürü ve talandan biraz daha fazla pay istemesi demek olduğunu; "halkın bağımsızlık isteğinin" "devletin bağımsızlık isteği" ile ayrı ayrı şeyler olduğunu vurguladık.
- Sosyalist devletlerin dış siyasetinin esas unsurunun proleter enternasyonalizmi olması gerektiğini; barış içinde yaşama ilkesinin proleter enternasyonalizmi görevlerine bağlı olarak ele alınması gerektiğini belirttik.
- Sosyalist devletlerin, emperyalist devletlerle barış içinde bir arada yaşarken bir takım uzlaş lara girebileceğini; bu uzlaşmaların tek tek ülkelerde, proleteryanın o ülkedeki hakim sınıflarla uzlaşmasını gerektirmeyeceğini belirttik.
- Türkiyede "Ne Amerika-Ne Rusya..." şiarında açık ifadesini bulan, bütün oportunistlerin üzerinde birleştiği sosyal şoven çizgiye karşı, o günkü anlayışımız çerçevesinde, gücümüzün yettiğince mücadele ettik. Bütün oportunistler, bizim bu siyasetimize karşı çıktılar, bizi 'Troçkizmle', sorumsuzlukla' vb. suçladılar.

Bütün bunlar, iyi ve olumlu şeylerdi.

Ama bizi sosyal şovenlerden ayıran bütün bu olumlu yanlara rağmen, "üç dünya teorisi" karşısında tavrımız bir bütün olarak ele alındığında, ana hatlarıyla yanlıştı.

Çünkü :

- Biz "üç dünya teorisi"nin Marksizm-Leninizmle taban tabana zıt bir burjuva teorisi olduğunu,devrime zarar veren bir teori olduğunu kavramadık.Bu teoriyi bir bütün olarak reddedecek yerde,bu teoriyi savunduk.
- "Üç dünya teorisi"nin aslında doğru olduğunu,ama bu teoriyi 2 ve 3.dünyadaki bir takım oportunistler'in çarpıttığı görüşlerini savunduk.
- Üç dünya teorisinin anti Marksist özüne değil,bir takım "aşırılıkları"na karşı çıktık.
- ÇHC'nin,1974,Teng Hsiao Ping tarafından çok açık bir bi-formüle edilen oportunist "Üç dünya teorisi"ne dayanan dış siyasetini; proleter enternasyonalizmin ilkelerine dayalı doğru bir dış siyaset olarak niteleyip savunduk.(20)

Yani biz bir bütün olarak ele alındığında karşı devrime hizmet eden "üç dünya" teorisini savunduk.Bu teoriye karşı tutarlı bir mücadele yürütmedik."Üç dünya teorisi"ni kendilerine temel alan sosyal şoven siyasetleri reddettik,ama bu siyasetlerin kaynağı olan "üç dünya teorisi"ni kökten reddetmedik.Biz,"üç dünya teorisi"ni Türkiye somut pratiğine uygulamayı reddettik. Ama diğer yandan "üç dünya" teorisinin tüm kavramlarını kullandık,temel anlayışlarını savunduk.Biz "üç dünya" teorisinin aşırı sağcı olduğu ilk bakışta görülen bazı önerilerini;ML ilkelere dayalı olarak yorumlamaya;oportunizmle-Marksizm-Leninizmi barıştırmaya,uzlaştırmaya çalıştık.İzlediğimiz siyaset, oportunizmle uzlaşıcı barışçı,merkezci bir siyasetti. Bu siyasetin kendisi oportunist bir siyaset idi.(21)

Bu anlamda burada "üç dünya" teorisi'nin özüne getirdiğimiz bütün eleştiriler aynı zamanda bizim kendimize yönelmiş eleştirilerdir. "Üç dünya teorisi"nin eleştirisi,bizim kendi özeleştirimiz olarak kavranmalıdır.

HATALARIMIZIN KAYNAKLARI NELERDİR ?

Hatalarımızın bugün tespit edebildiğimiz iki kaynağı vardır :

1- İdeolojik yönden yetersiz,siyasi yönden geri oluşumuz."Üç dünya" teorisinin önerilerinin bugün Marksizm-Leninizmle taban tabana zıt olduğu tespitini yapabiliyoruz. Marksist-Leninist ilkelerle karşılaştırıldığında,aslında "Üç dünya teorisi"nin anti-Marksist özünü ortaya çıkarmak,hiç de güç değildir.Fakat bunu yapabilmek için,Marksizm-Leninizmin ilkelerini derin bir şekilde kavramak,bunu gündelik siyasete uygulamakta ustalasmak gerekir."Üç dünya teorisi karşısında uzun süre bocalamamız,ve bu teoriyi bir süre Marksizm-Leninizmle uzlaştırmaya çalışmamız,bizim ML i kavrayışımızın henüz ne kadar sığ olduğunu bize gösterdi.Partinin inşasının derinleştirilmesinde kavranması,gerekli olan halkanın "ideolojik inşa halkası" olduğu, tesbitimizin ne kadar doğru olduğunu ;ML i kavrama ve onu hayatın her alanına uygulama çalışması-na hız vermemiz gerektiğini gösterdi.

2- İdeolojik yönden yetersizliğimiz,kendisini sosyalizmi inşa sürecinde olan ÇHC ye karşı beslediğimiz yanlış bir dayanışma anlayışı ve ÇKP'ye karşı duyduğumuz körce bir güven şeklinde de gösterdi. Biz ÇHC ile dayanışmayı,ML in ilkelerinin tavizsiz savunulması, bunla çelişen davranışların teşhir edilmesi şeklinde değil-ÇHC ne yaparsa yapsın,-yanlış da olsa-kayıtsız şartsız destekleme,propagandasını yapmak şeklinde anladık. Bu kesinlikle yanlıştı.

Biz ÇKP'din sahsında,yanılmaz bir otorite arama hatasına düştük.

"üç dünya teorisi"nin ÇKP kaynaklı olması,bizim bu teorinin-yanlış gördüğümüz yerlerinde bile-önerilerine açıkça karşı çıkmamızı engellemede önemli bir rol oynadı.Komünistlerin temel özelliği olan, "yanılmaz otorite tanıma" 'her şeyi kendi kafasıyla düşünme' ilkelerini uygulamadık.(22)

Bizim,bu yanılmaz otorite arama hastalığımızın ideolojik kökü; burjuva idealizmidir.Siyasete çeşitli şekillerde oportünizm olarak yansımaktadır.Hatalarımızın sınıfsal kaynağı,kendine güveni olmayan küçük burjuvazidir.

"Üç dünya teorisi"konusunda yaptığımız ağır hatalardan öğrenelim. Hatalarımızın üzerine cesaretle yürüelim.

Görevlerimize dört elle sarılalım.Hatalarımızı yenelim.

DÜNYADA DURUM :

Şimdi "üç dünya teorisi"nin eleştirisi içinde, esas olarak or - taya koyduğumuz görüşlerimizi bir kez daha toparlayalım.

Bugün Dünya kesinlikle iki cepheye ayrılmıştır.

1) Proleter dünya devrimi cephesi (devrim cephesi)

2) Emperyalizm (ve sosyal emperyalizm) cephesi
(karşı devrim cephesi)

Devrim cephesinin (proleter dünya devrimi cephesinin) sosyalist esas güçleri: devletler; Marksist-Leninist partiler öncülüğünde uluslararası işçi sınıfı; partiler öncülüğünde ezilen halklar

Yedek Güç : Emperyalizmi (kısa bir süre ve geçici de olsa)za- yıflatan, tüm devrimci hareketler.

İçinde yaşadığımız çağ,emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağda içinde bulunduğumuz devrimci süreç,proleter dünya devrimi sürecidir.Proleter dünya devrimi,bir bütün olarak emperyalizmi yık- maya sosyalizmi ve giderek sınıfsız toplumu gerçekleştirmeye yönel- miş bir devrimdir.

Proleter dünya devrimi mücadelesi bugün tarihin çarkını ileri d ön- düren itici güçtür.Proleter dünya devrimi,tek tek ülkelerde,prole- terya önderliğinde yapılan devrimlerin birleşmesinden oluşan karma- şık bir süreçtir. Tek tek ülkelerde bugün devrim aşamaları,devrimin görevleri değişiklikler göstermektedir.

Proleteryanın iktidarda olduğu ülkelerde görev,sosyalizmin inşa- sıdır.Emperyalist ülkelerde görev,emperyalist burjuvazinin hakimiy- etine sosyalist devrimle son vermektir.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde,görev demokratik halk devrimini gerçekleştirme görevidir.

Bütün bu değişik devrimci süreçlerde,sonuna dek devrimci tek sını- f olan proleterya,devrime öncülük etme tarihi görevini omuzların- da taşımaktadır. Proleterya bu öncülük görevini ML partiler aracılı- ğı ile gerçekleştirir. Proleteryanın önderliğinde,bütün bu de ği- şik devrimci süreçler birleşerek bir tek hedefe,emperyalizmi bir bütün olarak yıkmaya;sömürüye ve üretim araçları üzerindeki özel mül- kiyete son verme;sosyalist toplumu kurma; ve toplumu proleterya diktatörlüğü altında,bayrağında 'herkes yeteneğine göre,herkese ihtiyaçlarına göre' yazılı,sınıfsız komünist topluma doğru iler- letme hedefine yönelirler.Bütün bu devrimci süreçler,bu yüzden prole- ter dünya devrimi sürecinin ayrılmaz parçalarıdır.Proleter dünya devriminin esas güçleri işte bu yüzden,proleteryanın ikti- darda bulunduğu sosyalist devletler; ML partiler önderliğinde

uluslararası işçi sınıfı;ve ML partiler öncülüğünde ezilen halklardır.

Bugün emperyalizme bağımlı bir çok ülkede,proleteryanın önderliğinde olmayan 'kurtuluş' hareketleri vardır.Bu 'kurtuluş hareketleri' proleterya önderliğinde olmadıkları zaman,emperyalizm çağında,gerçekten kurtuluşa götürmeleri imkansızdır.

Bu konuda Mao Zedung şöyle demektedir :

"Devrimin bütün tarihi,devrimin eğer işçi sınıfının önderliğinde yürümüyorsa yenilgiye uğradığını;ve fakat işçi sınıfının önderliği altında zafere ulaştığını göstermektedir.

Emperyalizm çağında hiç bir ülkede (proleterya dışında) başka bir sınıf gerçek bir devrimi başarıya ulaştıramaz"(Mao Zedung seçme eserler c.4 s 449)

Bu 'kurtuluş' hareketleri;proleterya önderliğinde olmasalar da emperyalizmi (kısa süre için ve geçici) zayıflatabilirler. Böyle bir durumda, yöneticilerinin niyetleri ne olursa olsun ,bu hareketler proleter dünya devriminin geçici müttefiki,yedek gücü haline gelirler.

Emperyalizmi zayıflatmamaları,tam tersine güçlendirmeleri halinde,bu 'kurtuluş' hareketleri,emperyalizmin,yani karşı devrimin güçleri arasına katılırlar.

Lenin bu kurtuluş hareketlerinin desteklenmesi-ya da desteklenmemesi konusunda şunu söylüyordu :

"Biz komünistler...sömürge ülkelerde burjuva kurtuluş hareketini yalnızca eğer(abç) bu hareketler gerçekten devrimci ise;bu hareketlerin temsilcileri bizim köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruhla eğitmemizi engellemezlerse, desteklemek zorundayız ve destekleriz."(Lenin Milli ve Sömürgeler sorunu Komisyonunun raporu,26 Haziran 1920)

Bugün,emperyalizm esas darbeleri, emperyalist metropollerde değil,emperyalizme bağımlı ülkelerde yemektedir.

Bu olguyu tesbit etmek,bunun 'değişmez' olduğu şeklinde;devrimlerin mekanik bir şekilde birbirini izleyeceği şeklinde anlaşılmamalıdır.(yani önce tüm emperyalizme bağımlı ülkelerde devrim olacak,arkadan emperyalist metropollerde devrim olacak şeklinde bir anlayış yanlıştır.

Bugün emperyalizme esas darbelerin emperyalizme bağımlı ülkelerde vurulduğunu tesbit etmek; bu ülkelerin tümünde devrim etkenlerinin oluştuğu, ya da eşite yakın bir şekilde geliştiği;devrimin bütün bu ülkelerde aynı anda olacağı anlayışını da getirmemelidir.

Durum Şudur : Bugün emperyalizme bağımlı ülkelerin çoğunda devrimin objektif şartları yani devrimci durum vardır.

Devrimin objektif şartlarının olduğu ülkelerde devrimin gerçekleşip gerçekleşmemesi,devrimin subjektif etkenlerinin (yani kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi) durumuna bağlıdır.

Bu konuda emperyalizme bağımlı ülkelerde durum büyük farklılıklar göstermektedir.

Emperyalizme bağımlı ülkelerden Güney Asya'da bulunanlar,özellikle Tayland,Filipinler,Endonezya,Malaysya'da Doğu Tımcı'da uzun süreden beri KP ler önderliğinde yürütülen halk savaşları sürmektedir.

Afrika'da devrimin subjektif etkenleri çok geri bir durumdadır. Burada Komünist Partiler yok denecek kadar az ve güçsüz durumdadır.

'kurtuluş' hareketleri genellikle burjuvazinin önderliğinde gelişmektedir.

Latin Amerika'da genç Marksist-Leninist Partiler; oldukça gelişmiş durumdadır. Bildiğimiz kadarı ile özellikle Arjantin, Brezilya ve Şili'de genç ML Partiler; halk hareketlerine önderlik etmeye çalışmaktadırlar. Ve bunda önemli başarılar elde etmişlerdir.

Avrupa'da emperyalizme bağımlı ülkelerde İspanya ve Portekiz'de de ML Partiler, önemli bir güce sahiptirler.

Bugünkü durumda, Güney Asyada; Latin Amerikada; ve Avrupa'da Portekiz ve İspanyada devrimin gerek objektif gerekse subjektif etkenleri; emperyalist metropollerde olduğundan daha gelişmiş durumdadır.

Emperyalist zincirin halkalarının bu ülkelerden birinde kopması muhtemeldir.

Karşı devrimci cephenin güçleri emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiiliktir. Sınıf olarak ifade edilirse karşı devrimci cephenin güçleri: Emperyalist ülkelerde (revizyonist tekelci bürokrat burjuvazinin hakim olduğu ülkeler de dahil)

Emperyalist burjuvazi; emperyalizme bağımlı, yarı sömürge ülkelerde komprador burjuvazi, toprak ağaları (feodal sınıflar) ve milli burjuvazinin sağ kanadı. Sosyalist ülkelerde : Burjuvazi'dir.

Bu sınıflar objektif konumları dolayısıyla karşı devrimci sınıflardır.

Bu sınıflar devrimin hedefi olan sınıflardır.

Proleterya ile burjuvazi arasında, ara bir sınıf olan, küçük burjuvazinin konumu, devrim aşamasının niteliğine göre, değişmektedir.

Küçük burjuvazi, sosyalist devrimde objektif olarak devrimin hedefleri arasında iken, demokratik halk devriminde devrimin güçleri arasında yer almaktadır.

Sınıfların toplumda ve üretimde yerlerine göre yapılan bu tespitler, objektif tespitlerdir. Objektif olarak karşı devrimci bir sınıfa dahil kişiler, devrimci saflarda yer alabileceği gibi, objektif olarak devrimci sınıflara dahil olan kişiler de karşı devrime hizmet edebilirler.

Sınıfı ne olursa olsun, karşı devrimci saflarda mücadele edenler; karşı devrimci; devrimci saflarda mücadele edenler; devrimci sayılmalıdır.

Bugün dünya karşı devrimci cephesi içinde çok çeşitli gelişmeler vardır. Bu cephe içinde bugünkü dönemde, Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal- emperyalizmi, en büyük emperyalist ve karşı devrimci güçler olarak ortaya çıkmaktadır. Bunlar yanında Batı Alman emperyalizmi, Japon emperyalizmi Fransız ve İngiliz emperyalizmi de büyük emperyalist güçlerdir.

Emperyalist güçlerin arasındaki farklılıklar nitelik değil, niceliksel farklılıklardır. Proleter dünya devriminin görevi, bir bütün olarak emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türlü gericiliği yıkmaktır.

Bugün emperyalist bir, savaş tehlikesi mevcuttur. Bu emperyalist savaş tehlikesi, emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için dalaşmalarından kaynaklanmaktadır. Bu dalaşmanın başını bugün Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmi çekmektedir. Bu anlamda esas savaş kışkırtıcıları bu iki büyük emperyalist güçtür. Bunlar iki büyük emperyalist koalisyon oluşturmuşlardır.

Bu iki emperyalist koalisyon askeri olarak NATO ve VARŞOVA Paktında ifadesini bulmaktadır. (Bu koalisyonlar ileride yeni koalisyonlara dönüşebilir) Emperyalist savaş tehlikesini kökten önlemenin yolu, devrim yapmaktır. Proleteryanın savaş tehlikesi karşısında esas görevi savaş devrimle önlemeye çalışmak, yani her yanda devrim mücadelesine hız katmaktır.

Bu esas görevin yanında bu göreve tabi olarak, var olan relatif barışın korunması için, birleşebilecek bütün güçleri, o andaki esas savaş kıskırtıcısı durumunda bulunan emperyalist güçlere karşı birleştirmeye çalışır.

Proleterya, emperyalist savaşları, devrimle önleyemediği taktirde, emperyalist savaş içinde tavrı, emperyalist savaş iç savaşa dönüştürmek, emperyalist savaştan devrim için yararlanmaktır.

İşte bu yüzden biz

'Ya devrim savaşı önler-ya savaş devrimi yaratır .' diyoruz.

Kısaca dünyada durum konusundaki görüşlerimiz bunlardır.

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ !

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ !

AGUSTOS 1977 YD.

DİP NOTLAR

(1) Oportunistler, "Üç Dünya Teorisi" nin özü üzerinde yürütülen tartışmayı saptırabilmek için, bu teorinin bizzat başkan Mao tarafından ortaya atıldığını söyleyerek, tartışmayı 'Mao Zedung' dedi-demedi, tartışmasına dönüştürmek istiyorlar. Onlar çağımızın en büyük Marksist-Leninistlerinden biri olan Mao Zedung'un otoritesi ardına gizlenmek istiyorlar.

Bizim anlayışımıza göre, "Üç Dünya" teorisinin Mao Zedung tarafından savunulup savunulmaması meselesi, "Üç Dünya Teorisi" nin özü konusunda hiç bir şeyi değiştirmez. Mao Zedung'da savunmuş olsa, oportunist görüşler, oportunist görüşlerdir. Üç dünya teorisi konusunda yürütülen tartışmayı, bu teori Mao Zedung'undur-veya değildir, düzeyinde yürütmek yanlıştır. Bu mesele yalnızca Mao Zedung'un bir bütün olarak değerlendirilmesi açısından önemlidir, o kadar.

(2) Lenin, Stalin ve Mao Zedung, çoğu yerde "ezilen milletlerle/emperyalizm" arasındaki ilişkiyi söz ediyorlar. Bu ilişkiye, gerek 1963 deki polemik yazılarında, gerekse QKP 10. Kongresinde, "ezilen milletler/emperyalizm" ilişkisi şeklinde ifade ediliyor. Bizce bu ilişkinin "Halk-emperyalizm" şeklinde ifadesi daha doğrudur. Çünkü "millet" kavramına bilindiği gibi, emperyalist ülkelerde, emperyalist burjuvazi; emperyalizmin yarı sömürgesi durumundaki ülkelerde ise komprador burjuvazi ve feodal sınıflar da dahildir. Bunların ise emperyalizm ile temelde bir ilişkisi yoktur. Tam

tersine bu sınıflar, emperyalizmin ürünü olan; emperyalizmin sürmesinden menfaati olan sınıflardır.

Lenin ve Stalin, bir çok yerde Halk ve Millet kavramlarını aynı anlamda kullanıyorlar.

Aynı şekilde Mao Zedung'ta "Bir avuç millet haini (yani kompradorlar ve toprak ağaları) dışında, Çin milleti" diyerek, bazı yerlerde Halk ve millet kavramlarını eşitliyor. Biz bu kavramların böyle kullanılmasını doğru bulmuyoruz.

Komünist sayı 2.'de, bu anlayıştan yola çıkıldığı için, ÇKP dokuzuncu kongresinden alıntı yapılan yerde, "millet" yerine "halk" kavramı kullanılmıştır. Bu şekilde bir davranış yanlıştır. Doğru olan Çinli yoldaşların kullandığı millet kavramını kullanmak, ve bir not düşerek bunun yerine halk kavramının kullanılmasının doğru olacağını belirtmek idi.

(3) ÇKP Dokuzuncu Kongre raporunda bu çelişme (sosyalist devletlerle, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki çelişmeler) olarak ifade edilmektedir. 1963'deki Polemikte aynı çelişme (sosyalist kamp/emperyalist kamp çelişmesi) şeklinde ifade ediliyordu. Bu iki ifade de eksiktir.

Sosyalist kamp, ikinci dünya savaşından sonra; ortaya çıkan bir dizi sosyalist devletle, Sovyetler Birliği'nin oluşturduğu kampa verilen ad idi. Bugün Sovyetler Birliği'nin sosyal, emperyalist bir güce dönüşmesi ile bu kamp dağılmıştır. Bu anlamda (yani somut olarak Sovyetler Birliği çevresinde kümelenmiş sosyalist devletler anlamında) bir sosyalist kamp yoktur. Bu yüzden böyle bir ifade "doğu bloku'nun niteliği üzerine hayaller yaratabilir. Çelişmenin sosyalist kamp-emperyalist kamp şeklinde ifadesi bu yüzden doğru değildir.

Çelişmenin, (Sosyalist Devletler/Emperyalizm, Sosyal -emperyalizm) şeklinde ifadesi de eksiktir. Sosyalizm yalnızca sosyalist devletlerle sınırlandırılmaz. Sosyalizm için mücadele veren bütün güçler, sosyalist sistemin unsurlarıdır. Bu unsurlar içinde kuşkusuz sosyalizmi inşa sürecinde bulunan; proleterya diktatörlüğünün hükmü sürdüğü devletler çok önemli bir yer tutarlar. Ama bunlar tek unsur değildir. Bütün ülkelerde proleteryanın Komünist partisinin önderliğinde mücadele veren işçi sınıfı ve halklar da, sosyalist sistemin unsurlarıdır. Bu yüzden çelişmenin sosyalist sistem/emperyalist sistem çelişmesi şeklinde ortaya konması doğrudur.

(4) Bu çelişmelerin gözlerden gizlenmesi, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet-sosyal emperyalizminin yekpare bir bütün olarak görülmesi; Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi ile, Amerikan ve Sovyet halklarının eşitlenmesi, ülkemizde sosyal şövenlerin attığı "Ne Amerika/Ne Rusya" sloganında açık ifadesini bulmaktadır.

"Üç Dünya" teorisyenlerinin, bir yandan "1. Dünya" kavramını kullanarak Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmini yekpare bir bütün olarak göstermeleri; bir yandan da bunların arasındaki çelişmeleri "mutlak" laştırmaları, onların tutarsızlığından gelmektedir.

(5) "Üç Dünya" teorisyenleri, sosyalist sistemin varlığını zaten reddediyorlar. Bu konuya aşağıda geniş biçimde değineceğiz.)

(6) Dışta baş düşman esas olarak emperyalizme bağımlı ülkeler için söz konusudur.

Emperyalist metropollerde proleteryanın baş düşmanı (ülke bir yabancı emperyalist güç tarafından işgal edilmedikçe) 'kendi'em-

peryalist burjuvazisidir.Bu anlamda emperyalist metropollerde proleteryanın içte baş düşman,dışta baş düşman sorunu yoktur.

(7) Böyle bir şey ancak ülkenin çeşitli emperyalist güçler arasında paylaşılması sonucu ortaya çıkabilir. O zaman da ülkenin bir yanında bir emperyalist güç hakimken,bir diğer yanında bir başka emperyalist güç hakim olur.Her durumda hakim olan emperyalist güç baş düşmandır.

(8) 'Üç Dünya Teorisine' karşı çıkan bazı ML partiler de(Mesela AEP) "Üç dünya" teorisinin bir bölümü olan 'iki süper güç baş düşmandır' tezini savunmaya devam ediyorlar.Bizim ülkemizdeki üçlü oportunist blok ta her halde buna benzer bir tavır takınacaktır.

Biz bu tavrı doğru bulmuyoruz.

(8b) Bugün dünya emperyalizm ve proleter devrimleri çağında bulunmaktadır.İçinde bulunduğumuz devrimci süreç,dünya çapında objektif olarak emperyalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasıdır.Yani proleter dünya devrimi sürecidir. Bu süreç yalnızca sosyalist devrimlerden oluşmaktadır. Proleterya önderliğindeki yeni demokratik devrimler (Demokratik Halk Devrimleri),ve emperyalizmi (geçici ve kısa süreli de olsa) zayıflatan tüm devrim hareketleri (mesela Küba) Proleter dünya devriminin parçası durumundadır.

Proleter dünya devrimi sürecinde,bu devrimin karşısındaki engel bir bütün olarak emperyalizm(ve sosyal-emperyalizm) dir.Bu anlamda yani proleter dünya devriminin karşısındaki esas engel anlamında "dünya halklarının baş düşmanı emperyalizm ve sosyal-emperyalizm" dir. denebilir

Fakat böyle bir ifade de dünya devrimci sürecini çeşitli devrim hareketlerinden oluşan karmaşık bir bütün olarak kavramama eğilimini içinde taşıdığından kafa karıştırabilir. Ayrıca böyle bir baş düşman tesbiti pratikte baş düşman kavramının kendisi ile çelişir çünkü tüm emperyalist güçleri ayırm yapmadan içermektedir.

Kullanılmaması ya da kullanıldığı zaman ne anlamda kullanıldığına belirtilmesi gerekir.

(9) Bu ayırım yeni bir ayırım değildir. Dünya Komünist hareketi içinde daha önce-ikinci dünya savaşı sırasında da-yapılmıştır.

(10) Ülke kavramı,yukarıda da belirttiğimiz gibi,ülkede yaşayan sınıflı ne olursa olsun tüm insanları içerir.Aslında "ülke mücadelesinden" söz ediliyorsa,bunun içine halkın mücadelesi de dahildir.Bu anlamda,hem ülkelerin,hem halkın mücadelesinden söz etmekte yanlışdır.

Yalnızca 'ülkenin mücad' edilmesi halinde ise,bu ülkedeki sınıfl farklılıklarını gizlediği için,bu anti Marksist bir yaklaşımdır.

'Devletlerin' ve 'halkların' mücadelesinden söz etmek,kavramları doğru kullanmak açısından doğrudur.Devlet bilindiği gibi,her dönemde (sınıflı toplumlarda) hakim olan sınıflı elinde,diger sınıflları ezmek için,sömürüyü ayakta tutabilmek için kullanılan bir makinedir.Bu anlamda,devlet denince, akla hakim sınıfların mücadelesi gelir."Üçüncü dünya devletlerinin ve halkların mücadelesinden" söz etmek kavram açısından doğru olmasına rağmen,hakim sınıflarla, halk sınıfları arasındaki çelişmeleri gizlediği,hakim sınıfların 'lafta 'bağımsızlık' mücadelesinin : gerçek niteliğini gözlerden gizlediği için anti Marksisttir.

(11) Marks ve Engels "İnsanlığı Kurtarma" kavramını, sınıfsız topluma varma anlamında kullanıyorlar.

(12) Burada esas olarak ,objektif durum üzerinde durduk.

Burdan,proleterya en devrimci sınıftır,o halde bütün işçiler komünisttir vs.gibi sonuçlar çıkarmak yanlıştır.Bu işçi kuyrukçuluğudur. Proleterya sınıf olarak,üretim içindeki yeri itibariyle,objektif anlamda en devrimci sınıftır.Ama bu tek tek bütün proleterlerin devrimci (hatta komünist) olduğu anlamına gelmez. Ancak Marksizmi-Leninizmi kavramışve bunun gereklerini yerine getiren,komünist partilerinde örgütlenmiş kişiler,komünisttirler.Bunlar köken olarak proleteryadan gelebilirdiği gibi,başka sınıflardan da gelebilirler.

Proleterya,devrimde öncülüğünü ancak Komünist Partisi aracılığıyla gerçekleştirebilir.

Proleterya hareketi,ancak Komünist Partisi'nin öncülüğünde,bilinçsiz,kendiliğindenci bir hareketten;bilinçli bir hareket düzeyine yükseltilebilir.Devrimin objektif ve subjektif unsurları,birbirine karıştırılmamalıdır. Bu bizi yanlış sonuçlara götürür.

(13) Bu durum ileride değişmez diye bir kural yoktur.

(14) Bugün uluslararası alanda ortaya çıkan sağ oportunist akım;Kruşçov'un modern revizyonizmi ile,çeşitli benzerlikler göstermektedir.Bu yüzden bu akıma karşı mücadelede Kruşçov revizyonizmine karşı verilen mücadeleyi belgeleyen yazılar önemlidir. Ancak bu yazılarda da (ÇKP'nin SBKP'ne yazdığı mektuplar 1957 ve 1960 Moskova Deklarasyonu) önemli hatalar vardır.

- Mesela sosyalist devrimin barış içinde de gerçekleşebileceği tezi kabul edilmektedir.

- Mesela emperyalizmi Amerikan emperyalizmi ile eşitleme eğilimleri vardır.

- Mesela yarı sömürge ülkelerde feodalizmin tasfiyesi meselesine dokunulmamaktadır.

(15) Sosyalist kamp bu anlamda kullanıldığı zaman bile,'sosyalist kampın' dağıldığından söz etmek sakat bir davranıştır.Çünkü ikinci dünya savaşından sonra sosyalist kamp içinde yer alan AHC ve ÇHC hala sosyalist devletlerdir. 'sosyalist kamp' dağıldı tezi bu devletlerde de proleterya diktatörlüklerinin sürmediği anlayışını yaymaktadır.Yanlıştır.

(16) İkinci dünya savaşından sonra,sosyalist kamp,dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yalnızca sosyalist devletlere ifade etmek için kullanılmaya başlandı. Bu kavram giderek "Doğu Bloku"adı verilen,revizyonist yozlaşmadan sonra Sovyetler Birliği'nin izinden yürüyen devletler için kullanılmaya başlandı.Bugün sosyalist kamp kavramı geniş kitleler içinde'Doğu Bloku'seklinde anlaşılmaktadır. Bu yüzden 'sosyalist kamp' kavramını kullanılması bu blok içinde toparlanan revizyonist devletlerin niteliği hakkında hayaller yaratabilir.

Bu nedenle biz "sosyalist sistem" kavramının kullanılmasını daha doğru buluyoruz.

Bu kavramın kullanılması,bugün Sovyetler Birliğinin yozlaştığı gerçeğinin ardına gizlenip sosyalizmin sistem olarak,bir bütün

ölarak varlığını reddeden "Üç Dünya" teorisyenlerini bu konuda daha açık tavır takınmaya zorlayacaktır.

(17) ÇKP 10.Parti Kongresi Raporunda bir sürü doğru görüşle bir sürü yanlış görüş yan yana yer almaktadır.10.Parti Kongresi Raporu,bu anlamda ÇKPiçinde iki çizgi arasındaki mücadelede geçici bir denge durumunun ifadesidir. Kongrenin enternasyonal ilişkiler bölümünde "Üç Dünya" teorisi ana hatlarıyla vardır.

(18) Bugün AKP/ML bu görüşleri görünürde terketti. Ama bu parti hataları konusunda tutarlı bir özeleştiri yapmamıştır.

(19) Bütün oportunistler,açık ideolojik mücadeleyi 'sorumsuzluk' olarak nitelendirmektedir.Bunlar ideolojik meselelerin proleterya ve halk içinde açıkça tartışılmasını değil,kapalı kapılar ardında tartışılmasını istiyorlar. Ideolojik mücadelenin geniş devrimci kitleler içinde değil,üç beş kişi arasında yürütülmesini istiyorlar.Çünkü ideolojik mücadelenin açık yürütülmesi sonucunda,oportunist görüşlerin çökeceğini,oportunist siyasetin kitleler içinde (en azından kitlenin en ileri bilinçli kesiminin içinde) tecrit olacağını biliyorlar. Açık ideolojik mücadelede,Marksizm-Leninizmin ilkelerini,her türlü oportunist sapmaya karşı tavizsiz savunma;kitleler içinde oportünizme karşı açık ideolojik mücadele 'sorumsuzluğun' değil;komünist sorumluluğun gereğidir.

Marks-Engels-Lenin ve Stalin döneminde,ideolojik mücadele kitleler içinde,açık yürütülüyordu.Komintern döneminde,ideolojik mücadele açık yürütülüyordu.Partiler arasındaki görüş ayrılıkları açıkça ortaya konuyor,tartışılıyordu. Komintern Kongre Raporları, açık ideolojik mücadelenin en güzel örnekleridir.

Kültür devrimı sırasında ideolojik mücadele açık yürütüldü. Kültür devriminin başarıya ulaşmasının sebeplerinden biri bu idi. Oportunistler,bütün bunları görmezden geliyor.Çünkü böylesi işlere geliyor.

İdeolojik mücadelenin kapalı kapılar ardında yürütülmesi dünya Komünist hareketi içinde son dönemlerde ortaya çıkmış bir hastalıktır. Bu hastalık yalnızca revizyonizmin ve her türden oportünizmin işine yaramaktadır. Örneğin Kruşçov revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin,başlangıçta uzun süre çok dar bir çevre içinde kalması ve kapalı kapılar ardında yürütülmesi Kruşçov revizyonizminin zafer kazanmasını ve güçlenmesini kolaylaştırmıştır.

Görüşümüze göre,bu hastalık aşılmalı ideolojik mücadelede Marks,Engel, Lenin Stalin'in Komintern'in açık ideolojik mücadele geleceğine dönülmelidir. Oportünizmi yenmenin tek yolu budur.

Birakalım oportunistler "sorumsuzluk" çıkartkanlığı yapsınlar. Bizim onlara karşı duyduğumuz tek sorumluluk onları yıkma sorumluluğudur.

(20) Bazıları ÇHC'nin bu dış siyasetinin 1974'den sonra ortaya çıktığı hatta Mao Zedung'un ölümünden sonra ortaya çıktığı vs.gibi tezler savunuyorlar.

ÇHC'nin dış siyasetinde "Üç Dünya" teorisi eğilim olarak 1970 lerin bağlarından itibaren görülmektedir. Teng Hsiao Ping'in 1974'de yaptığı konuşması bir süredir izlenen siyasetin kritik temele oturtulmasıdır.

1974'de yapılan Parti 10.Kongresinde enternasyonal bölümde "Üç Dünya" teorisinin temel tezleri vardır. 10.Parti Kongresinde proleter enternasyonalizmi konusunda

"İçinde bulunduğumuz gerek içte gerek uluslararası alandaki mükemmel durumda, Çin'in meselelerine başarı ile halletmek çok önemlidir. Bu yüzden partimiz proleter enternasyonalizmine sıkı sıkı sarılmalıdır... " denerek, proleter enternasyonalizme ÇHC'nin me-

selelerini çözmede yardımcı bir unsur olarak ele alınmaktadır. Bu proleter enternasyonalizminin ilkeleriyle taban tabana zıttır.

(21) Şimdi burada, bir Komünist Partisi bunca ağır bir hata yapabilir mi ? denebilir.

Bilindiği gibi parti tasfiyecisi klik geçmişte partimizin yaptığı (esas olarak kendilerinin yaptığı) bir dizi hatayı partinin varlığını reddetmek için kullanmıştı. Onlar 'bir komünist partisi bunca ağır hata yapmaz. Biz ağır hatalar yaptık o halde komünist partisi değiliz' vs. gibi tezler geliştirmişlerdir.

Böyle bir anlayış idealist bir anlayıştır.

Dünyada mükemmel, hatasız hiç bir şey yoktur. Komünist partileri de hata (ağır hatalar da dahil) yapabilir. Yapmaktadır. İleride de yapacaktır.

Lenin "Hata yapmayan yoktur. Önemli olan hata yapmamak değil, yaptığı hatadan öğrenmek hatasını düzeltmektir" diyor.

Biz, hata yapmaktan korkmuyoruz. Biz, hatalarımız açıkça ortaya koymaktan bunların köklerini, kaynaklarını bulup çıkarmaktan çekinmiyoruz. Hata yapmaktan, hatalarını açıkça ortaya koymaktan çekinenler komünist değildir. Komünistleri, oportunistlerden ayıran en önemli kıstaslardan biri hatalarına karşı takındıkları tavırdır. Bu konuda Lenin şöyle diyor :

"Hatasını açıkça ortaya koymak; sebeplerini ortaya çıkarmak; o hatayı yaratan şartları incelemek; hatanın düzeltilmesi için gerekli araçları dikkatle gözden geçirmek; işte bu bir partinin ciddiyetinin göstergesidir. Bu görevin yerine getirilmesi önce sınıfın ve giderek kitlenin, eğitilmesi demektir." (Lenin seçme Eserler II Ciltlik ALMANCA Cilt 2. s.703.)

(22) Dünya Komünist hareketi içinde 'yanılmaz otorite' arama hastalığı yaygın bir hastalıktır. Bu hastalık bizim partimizde de hala geniş çapta mevcuttur.

Mesela bizim 'Üç dünya teorisi' ne karşı açık tavır almamızda, AEP'nin bu konuda açık tavır alması, çok önemli rol oynamış, AEP otoritesinin tavrı bizi güçlendirmiştir. Yoldaşlar, bu eksikliğimizi kavramalı, bilince çıkarmalıdır.

Tek başımıza da kalsak, doğruları, ML ilkeleri tavissiz savunmayı kendimize ilke edinmeliyiz. Hangi 'otorite'nin imzasını taşırsa taşısin, Marksizm-Leninizmle çelişen, gerçeklerle çelişen düşünceleri kabul etmemeliyiz. Fakat bu tavır bizi, 'Her şeyi biz biliyoruz' 'Bizden başka değeri yoktur' şeklinde idealist, kibirli bir anlayışa da götürmemelidir.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

ŞİARLAR SORUNU

Son dönemde yaptığımız pek çok eylemde atılan şiarlar konusunda bir kargaşalık olduğu; hangi şiarları neden atıp, hangilerini neden atmadığımız konusunda pek çok arkadaşımızın açık fikirli - kirlere sahip olmadığı görüldü. Bazı eylemlerde arkadaşlarımız oportunistlerin attığı bazı yanlış şiarları tekrarlama; bu şiarları oportunistlerle birlikte atma yanlışına düştüler.

Şiarlar konusunda bu kargaşıklığı ortadan kaldırmak amacıyla, aşağıda hangi şiarları doğru bulup kullandığımızı, hangi şiarları hangi sebeplerle yanlış bulup kullanmadığımızı açıklayacağız. Bu konuda görüşlerimizi ortaya koyabilmek için yaptığımız eylemlerde atılan şiarlardan yola çıkacağız.

Karşı çıktığımız şiarlardan biri:

NE AMERIKA NE RUSYA/BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE şiarıdır. Bu şiar ülkemizde, safak revizyonistleri tarafından ortaya atılmıştır. Bugün şafağın dışında THKO (Yoldaş ve Halkın Kurtuluşu) THKP/C ML (Sol Cephe!) (Kızıl Bayrak ve Halkın Yolu) ve TKP/ML hareketleri de (Proleter Birlik ve Halkın Birliği) bu şiarı kullanmaktadır.

Biz bu şiarı yanlış buluyoruz. Çünkü :

1-Bu şiarı kullanan oportunistler, bugün emperyalizmi, en büyük iki emperyalist güçle, yani Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi ile özdeşleştirmektedirler. Yani bu oportunistler, bu "iki süper güç" dışında emperyalist tanımamaktadırlar. Bunlar genellikle, "Ne Amerika, Ne Rusya" şiarını tek başına kullanmakta, genel olarak emperyalizme karşı tavır takınmamaktadırlar. Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi, bugün dünyadaki tek emperyalist güçler değildir. Bunlar dışında da emperyalistler vardır. "Ne Amerika/Ne Rusya" şiarının tek başına kullanılması, diğer emperyalist güçleri göz ardı ettiği, ve halkları "iki süper güç"ün dışında kalan emperyalist güçlere karşı silahsızlandırdığı için yanlıştır. Bu şiar tek başına kullanıldığı zaman, iki süper gücün dışında kalan emperyalistler, halklara ehven-i şer olarak gösterilmektedir. Nitekim bu şiarı atanlar, açıkça olmasa da, "Amerika ve Rusya"ya karşı, herkesle birleşme teorileri savunmakta; bunun adına da devrimci cephe siyaseti demektedir. Bu emperyalist kuyrakçusu, sosyal şoven siyasetin en ateşli savunucusu TİKP revizyonistleridir. Diğer tüm oportunistler utangaç bir biçimde de olsa, onun yolunda yürümektedir. "Amerika ve Rusya"ya karşı herkesle birleşme, siyaseti ne niyetle izlenirse izlensin, Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmine karşı birleşilmek istenen güçlerin sınıf niteliği gözlerden gizlendikçe (ki "Ne Amerika ne Rusya" şiarı bu işe yarayacaktır) devrime değil, karşı devrime hizmet eder.

2-"Ne Amerika-Ne Rusya" şiarında, Amerika kavramı "Amerikan emperyalizmi" kavramı ile; Rusya kavramı Rus sosyal emperyalizmi kavramı ile özdeşleştirilmektedir. Bu kavramları birbirine karıştırmak, anti-marksist bir tutumdur. Amerika kavramı, gerçekte, ABD'nin üzerinde bulunduğu toprakları (eğer kıta olarak "Amerika" kıtasından söz edilmiyorsa!) ve ABD de yaşayan sınıfı ne olursa olsun bütün insanları kapsar. Yani Amerika kavramı, yalnızca "Amerikan emperyalizmini" ya da "Ameri-

kan emperyalistlerini"değil, aynı zamanda, Amerikan halkını da içe-
rir. Yani "Ne Amerika" şiarı, aynı zamanda Amerikan halkını da ken-
dine düşman alan bir şiar-dır. Türkiye halkını, yalnızca Amerikan
emperyalizmine değil, aynı zamanda Amerikan halkına düşman et-
meye yönelik, karşı devrimci bir şiardır. "Ne Rusya" meseleside ay-
dındır. Rusya kavramı (Doğrusu SB dir. Çünkü Rusya SB nde bir cumhu-
riyetin ve belli bir bölgenin adıdır.), yalnızca .

Rus sosyal emperyalizmini ya da Rus sosyal emperyalistlerini
değil, aynı zamanda SB nde yaşayan çeşitli milli-
yetlerden Sovyet halkını da içerir. Yani "Ne Rusya" şiarı, Türkiye
halkını, yalnızca "Rus sosyal-emperyalizmine değil, aynı zamanda
"Sovyet halkına" da düşman etmeye yönelik bir şiardır. Bu şiar halk
ları birbirine düşman etmeye (objektif olarak) hizmet ettiği için
devrimci değil, karşı devrimcidir. Komünistlerin görevi, halk için-
de milliyetçiliği körüklemek değil, tam tersine halk içinde milli-
yetçiliğin etkilerini kırmaya çabalamaktır. Oportunistlerin "Ne
Amerika-Ne Rusya" şiarıyla yaptığı bunun tam tersidir. Onlar halk
içinde var olan şoven milliyetçiliği körüklemekte halkı "Ameri-
ka ve Rus" olan ne varsa, ona düşman etmeye çabalamaktadır. "Ne Ame-
ka Ne Rusya" şiarı, halk içinde şoven milliyetçi düşünceler yaygın
olduğu için, kolayca yaygınlaşmaktadır. Oportunistler, bunu halkla bir-
menin ölçütü olarak ileri sürmektedir. Gerçekten de bu konuda halkla
birleşmeleri söz konusudur. Önemli olan bu birleşmenin hangi temelde
birleşme olduğudur.

Oportunistlerin
"Ne Amerika, Ne Rusya" sloganı ile, halkla birleşmelerinin temeli,
halk içinde var olan şoven milliyetçi duygulardır. Oportunistler
"Ne Amerika-Ne Rusya" şiarı ile, kitlenin en geri bilinçli kesimle-
ri ile onların bilinç düzeyleri temelinde birleşirken, kitlenin
ileri bilinçle kesiminden tecrit olmaktadır. Onların kitlenin ge-
ri bilinçli kesimiyle birliği bizi korkutmamalıdır. Onların kitle-
nin ileri bilinçli kesiminden tam olarak tecriti, komünistlerin bin-
linçli çaba ve mücadeleleri ile gerçekleşecektir. Bizim onların
bu gerici, milliyetçi sloganıyla birleşmemiz, kısa dönemde, bizi de
geri bilinçli kesimlerle birleştirse bile, uzun dönemde bizi kitle-
lerinin ileri kesiminden tecrit ederek zararlı olacaktır.

3-"Ne Amerika-Ne Rusya" sloganı, aynı zamanda, Türkiye şartlarında
Amerikan emperyalizmi ile Rus sosyal-emperyalizmini eşit güçte
göstermesi, dışta baş düşmanı gizlemesi açısından da yanlıştır.

Görüşümüze göre, bugün Türkiye'de Amerikan emperyalizminin hakimiyeti söz konusudur. Rus sosyal-emperyalizmi, Amerikan emperyalizmi ile Türkiye konusunda da dalaşmakta, Türkiye'de yayılmakta, ve haki-
miyeti ele geçirmeye çabalamaktadır. Ama Türkiye'de hakim emperya-
list güç hala Amerikan emperyalizmidir. Bu yüzden Türkiye halkı-
nın dıştaki baş düşmanı, hala Amerikan emperyalizmidir. "Ne Ameri-
ka-Ne Rusya" şiarı, Amerikan emperyalizmi ile, Rus sosyal-emperya-
lizmini Türkiye şartlarında eşitleyerek, gerçeklere sırtını dön-
mekte, son tahlilde, Amerikan emperyalizminin hakimiyetini gözler-
den gizleyerek (objektif olarak) ona hizmet etmektedir.

Biz Yukarıda saydığımız nedenlerden ötürü, "Ne Amerika-Ne Rusya"
şiarını yanlış buluyoruz. Bu şiarı milliyetçi ve idealist buluyo-
ruz. (idealist çünkü sınıf gerçeklerinden yola çıkmıyor) Bu yüzden
bu şiarı kullanmayı reddediyoruz.

Görüşümüze göre, bugün dünya çapında halkların
devrim mücadelesinin karşısına dikilen esas engeller

emperyalizm ve sosyal-emperyalizmdir. Emperyalist ve sosyal-emperyalist güçler içinde bugün Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi; diğerlerinden daha güçlü olmaları nedeniyle öne çıkmaktadır. Fakat bu hiç bir zaman onların; yalnızca bu iki emperyalistgücün halkların baş düşmanı olduğu anlamına gelmez. "Halkların baş düşmanı Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi" şiarı, bu iki süper gücü, tek emperyalist güçler olarak görme diğerlerini gözardı etme eğilimini içinde barındırmaktadır. Ve bu yüzden yanlıştır.

Doğru şiar : "Kahrolsun emperyalizm ve sosyal-emperyalizm"dır.

Eylemlerde yerine göre, tek tek emperyalist güçler de adlandırılabilir. Mesela; İki büyük emperyalist güç olan Amerikan emperyalizmi ile, Sovyet sosyal-emperyalizminin diğerlerine göre daha güçlü olduğunu belirtmek için, "Karolsun Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi" denebilir. (Sovyet sosyal-emperyalizmi yerine, Rus sosyal-emperyalizmi de denebilir. Rus sosyal-emperyalizmi denmesi, milli baskının varlığını belirtmek açısından daha doğrudur).

Karşı çıktığımız ikinci şiar :

"ALEVİ SÜNNİ BİR OLSUN/FAŞİSTLER KAHROLSUN". Biz bu şiarı da yanlış buluyoruz. Çünkü :

1- Alevi sünni kavramları sınıflar üzeri kavramlardır. Yani ale - vi kavramı, alevi olan (sınıfı ne olursa olsun!) bütün insanları; sünni kavramı da, sünni olan (sınıfı ne olursa olsun) bütün insanları kapsar. "Alevi sünni bir olsun" demek, alevi ve sünnilerin tümünün birleşmesini istemek demektir. Yani alevi işçiler, köylüler, küçük burjuvalar; sünni işçiler, köylüler küçük burjuvalar; alevi ve sünni olan ve halkı emperyalizmin hizmetinde soyup sovana çeviren kompradorlar ve toprak ağalarıyla birleşecektir. Yani bu şiar, sınıf farklarını ortadan kaldırdığı bu farklar yokmuş gibi davran - dığı; halkla, halk düşmanları arasında uzlaşmaz çelişmeyi gözlerden gizlediği için karşı devrimci bir şiardır. (objektif olarak!).

2- Hakim sınıflar, halkı bölmek için çeşitli araçlar kullanmakta - dır. Halkın kendine karşı bir bütün olarak hareket etmesini önle - mek için, halk içindeki çelişmeleri körüklemektedir. Halkı bölmek için hakim sınıfların elinde çeşitli araçlar vardır. Onlar halkı, milliyetlerine göre, cinsiyetine göre dinine göre, mezhebine göre vb. bir dizi ayrılık noktasına göre bölmeye çabalarlar. Objektif olarak var olan ayrılık noktalarının üzerine gider, bunları kö - rüklerler. Bu onların sınıf menfaatleri gereğidir. Komünistler ise hakim sınıfların aksine hareket ederler. Onlar halk içinde objektif olarak var olan ayrılık noktalarını körüklemek yerine, halka birlik noktalarını göstermeye çabalarlar. Ayrılık noktalarının üzerine sınıfsal açıdan, proleteryanın ve halkın menfaatleri açısından yak - laşarak; ayrılığın hakim sınıflara, birliğin (ama halkın birliğinin!) halka yaradığını gösterirler.

Mezhep konusu da, halk içinde objektif olarak var olan ayrılık noktalarından biridir. Hakim sınıflar hakim mezhep dışındaki mez - heplere baskı uygulayarak, bu ayrılık noktasını körüklemekte, hal - kın dikkatini sınıf çelişmelerinden, mezhep çelişmelerine çekmeye çabalamaktadır. Komünistlerin hakim sınıfların bu tavrına karşı ; tavrı aynı hakim sınıflar gibi, alevi-sünni gibi sınıflar üzeri kavramları kullanarak; objektif olarak var olan bölünmeyi derinleş - tirmek olamaz. Komünistlerin bu konudaki doğru tavrı, mezhebi ne olursa olsun tüm halkın hakim sınıflara karşı birliğini ve mücade - lesini savunan bir tavrı olur. Mezhep baskısına karşı çıkan bir ta -

vır olur. "Alevi-Sünni bir olsun" şiarı, mücadeleli hakim sınıfların çektiği sınıflar üzeri bir alanda, mezhep alanında yürütme tavrıdır. Bu tavrı, bölünmeyi ortadan kaldırma iddiasıyla ortaya çıkarsa bile, gerçekte, bölünmeyi derinleştirmeye hizmet etmektedir. Bu tavrı kesinlikle yanlış bir tavrıdır.

3- "Mezhep" ayrılıkları, mezhepler, özünde feodal kültürün günümüzde yansımalarıdır. Komünistler bütün mezhep ve din farklılıklarını ortadan kaldırmaya yönelmişlerdir. Tabii bunun bugünden yarına olmayacağını, çok uzun bir süreç içinde olacağını bilirler. Ama komünistler mezhep meselesine yaklaşırken hiç bir zaman, bu nihai hedeflerini gözden ırak tutmazlar. Eğer uzun vadedeki bu hedefe varmak istiyorsak, o zaman bu günden ona göre davranmalıyız. Mezhep ayrılıklarını ortadan kaldırmanın (mezhepleri ve dini ortadan kaldırmanın) ilk adımı, çeşitli mezhepler üzerine uygulanan baskılara karşı çıkmak, eşitliği savunmaktır. Bu yapılırken, hiç bir zaman şu veya bu mezhebin diğerine göre daha "iyi" daha "üstün" olduğu gibi yanlış görüşler savunulmamalıdır. "Alevi-sünni" bir olsun şiarını atan arkadaşlar işte bu konuda halkın gerici ön yargılarıyla birleşmekte, onları körüklemektedirler. Bu esas olarak kendini alevi mezhebini daha ilerici, alevilerin devrimci olduğu gibi metafizik safsataların yayılması şeklinde kendini göstermektedir. Mezhep meselesine bu şekilde yaklaşmak mezhepleri ortadan kaldırmaya yönelmek yerine, onları konserve etmeye yönelme anlamına gelir. Bu komünizm adına feodal kültürün savunulmasıdır.

4- Türkiye'de yalnızca Alevi ve Sünni mezhepleri yoktur. Ve mezhep baskısı yalnızca sünniler tarafından alevilere uygulanmamaktadır. Bunun dışında daha bir çok mezheplere baskı söz konusudur. Ayrıca bir mezhebin hakim olduğu bölgelerde, diğer mezheplere baskı söz konusudur. Hal böyle olunca "Alevi-Sünni" bir olsun şiarı bütün diğer sakıncalarının yanında, alevilik dışındaki mezheplere yapılan baskılarla uzlaştığı için de yanlıştır.

5- "Alevi-Sünni bir olsun/Faşistler Kahrolsun" şiarı "Türkiye'de alevi ve sünnilerin birleşmesiyle, faşistlerin kahrol acığı" görüşlerini yaymaktadır. Bu sınıflar üzeri birlikle, faşizmi yıkılacağı görüşlerinin Marksizmle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Biz bütün bu sebeplerden "alevi-sünni bir olsun/faşistler kahrolsun" şiarını doğru bulmuyor, ve kullanmıyoruz.

Mezhep baskısı konusundaki şiarımız :

"DİN VE MEZHEP BASKISINA SON" dur.

(Alevi-Sünni şiarında da başı TİİKP revizyonistleri çekmekte; bütün diğer oportunistler de bu şiarı kullanmaktadır)

Son dönemde gerek Türkiye'de gerekse yurtdışında çokça atılan bir şiar var:

KÜRDARA AZADI (Yani Kürtlere özgürlük)

Son dönemde gerek se yurtdışında çokça atılan bir şiar var:

KÜRDARA AZADI (Yani kürtlere özgürlük)

Bu şiarı önce kürt milliyetçileri atıyorlardı. Sonra THKO bu şiarı sarıldı. Bütün diğer oportunistlerde (THKP/C-ML, TKP/ML Hareketi) atıyor. TİİKP nin kesin tavrı belli değil. THKP (Sağ Cephe!) de atıyor, bu şiarı kullanmaya başladılar. Burda bizim yaptığımız bütün eylemlerde bu şiar THKO'dan arkadaşlar tarafından atıldı. Bazı yerlerde bu şiarı bizim arkadaşlarımız da attilar.

Biz bu şiarı yanlış buluyoruz, çünkü :

1- Bu şiarın ne ifade ettiği açık değildir. Bu konuda bu şiarı atanlar birbiriyle çelişen şeyler söylemektedirler. Bu şiar gerçekte bir tek şey ifade eder. Kürtlerin kendi kaderini tayini, yani Kürt.

Ulusunun ayrılıp, ayrı devlet kurması. Milletlerin özgürleşmesinden Marksizmde anlaşılan tek şey, milletlerin ayrı devletler halinde teşkilatlanmasıdır.

Komünistler her şart altında Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını (bu ayrılıp, ayrı devlet kurma hakkı anlamına gelir) savunurlar. Ancak komünistler, her ulusun kendi kaderini tayinini, yani ayrılıp ayrı devlet kurmasını destekleyip, desteklemeyeceklerini somut duruma bakarak tayin ederler. Eğer bu yani bir ulusun ayrılıp devlet kurması, emperyalizmi zayıflatıyorsa, komünistler böyle bir ayrılmayı desteklerler. Yok böyle bir durum söz konusu değilse; bir ulusun ayrılıp, ayrı devlet kurması emperyalizmi güçlendiriyorsa, komünistler böyle bir ayrılığı desteklemezler. Yani komünistler her şart altında, her ayrılığı desteklerler şeklinde bir kural yoktur. Bugünkü dönemde, Türkiye'de komünistlerin yapması gerekli olan şey, ayrılmayı değil, ayrılma hakkını savunmaktır.

Çünkü bugünkü dönemde :

a) Kürtlerin yaşadığı bölgelerde, komünistlerin Milli Mesele'de ta-kindıkları hakim milliyet şovenist tutum dolayısıyla kürt milliyetçiliği güçlenmiştir. (Son dönemde, kendine komünist diyenler kürt milliyetçiliğini körükleyerek, onun güçlenmesine hizmet etmektedir.) Kürt milliyetçiliği güçlenmiş olmasına rağmen, henüz ayrılıp, ayrı devlet kurma talebi, kürt ulusunun temel talebi haline gelmemiştir. Açıktır ki, kürt burjuvazisi ve toprak ağaları bu talebi, kürt ulusu içinde genel talep haline getirmeye çaba göstermektedir. Bu çabalarında son dönemde önemli bir mesafe kaydetmeleri de söz konusudur. Ama bütün bunlara rağmen, ayrılma, ayrı devlet kurma henüz genel talep haline gelmemiştir. Bugün kürtlerin yaşadığı bölgelerde verilen mücadele, milli zulme son verilmesi; milli baskının kaldırılması gibi talepler temelinde yürümektedir. "Ayrılık" talebinin henüz genel talep haline gelmediği bir ortamda "Kürdara Azadi" şiarını atarak, ayrılık talep etmek; ayrılığın propagandasını yapmak; bugünkü dönemde yalnızca kürt milliyetçiliğine yarar; çünkü ayrılık kürt milliyetçiliğinin talebidir. Komünistler, burjuva milliyetçileri değildir. Onların burjuvazinin ve toprak ağalarının taleplerini genelleştirme diye bir meseleleri yoktur.

b) Yukarıda bugünkü dönemde "ayrı devlet kurma"nın kürt ulusunun genel talebi haline gelmediğini anlattık. Bu genel talep haline gelse bile, bunun mutlaka destekleneceği diye bir mesele yoktur. Ayrılma emperyalizmi zayıflatırsa, komünistler böyle bir ayrılığı destekler, bunun propagandasını yaparlar. Şimdi Türkiye'ye somut olarak bakalım. Bugün Türkiye Kürdistanı'nda, komünistleri kürt milliyetinden halkı "Demokratik Halk Devrimi" hedefleri için seferber etmeye çabalamaktadır. "Demokratik Halk Devrimi" Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya da gerçekten son verecek, kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını gerçekleştirmesi için gerekli şartları oluşturacaktır. Komünistler, demokratik bir Türkiye'de, çeşitli milliyetlerden halkın bir arada yaşamasından yanadır. Demokratik Halk Devriminin başarıya ulaşması, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden halkın birliğinin sağlanmasına bağlıdır. Komünistler, kürt milliyetinden halkı, milliyetçilik bayrağı altında değil, Komünizmin kırmızı bayrağı altında toplamaya çabalamaktadır.

Türkiye Kürdistanı'nda kürt milliyetçileri de çalışmaktadır. Bunlar kürt halkını, milliyetçilik bayrağı altında toplamaya çabalamaktadır. Bunların mücadelesi ezen Türk ulusuna karşı mücadeledir. Bugünkü durumda, kürdistan bölgesinde halkın hangi bayrak altında toplanacağı meselesi henüz çözülmuş bir mesele değildir.

Şimdi muhtemel gelişmelere bakalım. Bir an için Kürdistan bölgesinde komünistlerin yaptığı hatalar sonucu, kürt halkının emperyalizme ve feodalizme yönelen demokratik halk devrimi bayrağı altında değil de, ezen Türk ulusuna karşı milli mücadele bayrağı altında toplanmış olduğunu düşünelim. Kürdistan bölgesinde milliyetçilik temelinde, ayrı devlet kurmaya yönelik bir mücadelenin başladığını düşünelim. Böyle bir mücadele komünistlerin önderliğinde olmayacağına göre (çünkü komünistler halkı milliyetçilik temelinde toplamayacaktır) Ya milli nitelikte orta burjuvazinin; ya da başından komprador (ama kürt olan!) ve ağaların önderliğinde gelişen bir hareket olacaktır. Böyle bir hareketin emperyalizm çağında milli nitelikte orta burjuvazi önderliğinde gelişmesi ve başarıya ulaşması imkansızdır. Burada "başarıya ulaşmadan" anlamadığımız, "ülkenin gerçekten bağımsızlığına kavuşması; ülkede gerçek demokrasinin; halk demokrasisinin kurulmasıdır. Yoksa ayrı devlet olarak ortaya çıkma anlamında "bağımsızlığa" kavuşmak değil. Böyle bir "bağımsızlığa" milli burjuvazi önderliğinde verilecek bir mücadele ile de kavuşabilir. Bu çok nadir de olsa mümkündür. Mümkün olmayan milli burjuvazisi önderliğinde gerçek bağımsızlığa kavuşmak, yarı-feodal, yarı-sömürge yapıyı kökten tasfiye etmektir.

Bu ancak proleterya önderliğinde, demokratik halk devrimi ile mümkündür.

Mao Zedung, "Yeni Demokrasi" adlı yazısında milli burjuvazinin öndeki iki yol hakkında şunu diyor.

"....Bugünün milletlerarası şartları altında, sömürge ve yarı sömürgelerin burjuvazisinin yalancı pehlivanları; emperyalist cephede saf tutup milletlerarası karşı-devrimin kuvvetlerinin bir parçası haline mi gelecekler, yoksa anti-emperyalist cephede saf tutup dünya devriminin kuvvetlerinin bir parçası haline mi gelecekler- işte onlar buna karar vermek zorundadırlar. İkisinden biri-başka bir yol yoktur!... (Savaş Strateji Meseleleri-Yeni Demokrasi Üzerine. s.79. Mao Zedung)

Çünkü orta burjuvazi emperyalizm çağında böyle bir görevi yürütecek güce sahip değildir. Bu durumda geriye bir tek imkan kalır. Komprador ve ağaların önderliğinde bir "milli kurtuluş! mücadelesi". Bu sınıfların önderliğinde gelişecek bir hareketin ise emperyalizmi zayıflatacağını düşünmek hayaldir. Yani Türkiyede Komünistler, büyük bir ihtimalle milliyetçilik temelinde, ayrılıkçı bir hareketi desteklemeyeceklerdir. Böyle bir durumda, önümüzdeki böyle gelişme perspektifleri dururken; daha bugünden "Kürdara Azadi" diyerek ayrılıkçı şiarlar atmak, halkın milliyetlere göre bölünmüşlüğüne arttırmaya, son tahlilde hem kürt milliyetçiliğine hem de Türk şovenizmine yarar.

Sonuç olarak biz yukarıdaki nedenlerden "Kürdara Azadi" şiarını milliyetçiliği körükleyen, ayrılıkçı bir şiar olarak yanlış buluyoruz. Ve kullanmıyoruz. Bu şiarın kullanılması içinde bulunduğumuz dönemde kürt milliyetçiliğinden etkilenmesinden kaynaklanıyor.

Biz Türkiyede Milli Mesele konusunda atılacak doğru şiarların: "MİLLİ ZULME SON"

"YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI"

YAŞASIN KÜRT MİLLETİNİN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI"

YAŞASIN BÜTÜN MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKININ DEVRİMCİ BİRLİĞİ" olduğu görüşündeyiz.

Bizim karşı çıktığımız bir başka şiar :
"KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTA" şiarıdır.

Bu şiar Türkiyede burda THKP/C tarafından kullanılıyor.
(Sağ Cephe!) Devrimci Gençlik)

Biz bu şiarı doğru bulmuyoruz. Çünkü :

1-Şiar açık değildir."Oligarşi" ile neyin ifade edildiği belli değildir. Bu konuda getirilen açıklamalar birbiriyle çelişkilidir. Bazıları "Oligarşi" nin yalnızca bir "zümre iktidarı" anlamında kullanıldığını, bazıları ise, "oligarşi"nin"Mali Oligarşi" ile eş anlamda kullanıldığını söylemektedir.

Oligarşi Lenin'in emperyalizm teorisinde,yalnızca mali sermaye-ye sahip emperyalist burjuvazi için kullanılır.(Mali sermaye yani Finans Kapital;sanayi sermayesi ile/banka sermayesinin içiçe geçmesiyle ortaya çıkar. Bu sermaye çok küçük bir zümre elinde toplanır. Bunlara Finans Oligarşisi adı verilir.Yani Finans Oligarşi,emperyalist burjuvazi ile eş anlamlıdır)

Türkiye şartlarında "oligarşiden" söz etmek,Türkiyedeki burjuvazinin emperyalist burjuvazi olduğunu söylemek demektir ki,bu kesinlikle yanlıştır. Türkiyedeki burjuvazi,emperyalist burjuvazi değil;emperyalizme bağımlı,ona aracılık eden,komprador burjuvazidir.

Bu yüzden "oligarşik" dikta şiarı,Türkiye'de burjuvazinin niteliğini doğru tespit etmediği için yanlıştır.

2-"Oligarşik" dikta şiarı,Türkiyede ortak olan burjuvazinin niteliğini doğru tespit etmediği gibi,aynı zamanda,iktidara ortak olan toprak ağalarını da gözlerden gizleyerek; Türkiyede iktidarın sınıf niteliğini de doğru tespit etmemektedir.

Türkiye'de var olan olan "oligarşi"nin (yani emperyalist burjuvazinin)değil;Komprador patron/ağaların diktatörlüğüdür.

Biz bugüne dek bilindiği gibi

"PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ/HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ"

"KAHROLSUN PATRON-AĞA DEVLETİ"

şiarını kullandık.

Bu şiarlar da,patron kavramı'nın içi doldurulmadıkça yanlıştır. Bilindiği gibi,bu şiarın ilk ortaya çıktığı "Kahrolsun patron-ağa devleti" adlı broşürde,dostlar düşmanlar tespit ediliyor; ve ülkemizde devletin komprador burjuvalarla toprak ağalarının elinde olduğu doğru olarak ortaya konuyordu. Ve devlet "patron ağa devleti" olarak niteleniyordu.Broşürü okuyan herkes,sözü geçen patronların komprador nitelikte olduğunu görür. Bu yüzden o broşürde,bu şiarın atılması,yanlış anlamalara yol açmıyacağı için; ya da bu imkan daha az olduğu için tehlikeli değildi. Fakat biz bu şiarı her yerde atıyoruz. Şiarı her attığımız zamanda,durup "patron" dan anladığımızın "komprador patron" olduğunu anlatmamız olanaksız. Bilindiği gibi,içinde bulduğumuz devrim aşaması Demokratik Halk Devrimi aşamasıdır. Biz bu aşamada bütün patronlara karşı değil,yalnızca emperyalizme uşaklık eden komprador patronlara karşıyız. Ve bugün Türkiye'de devlet iktidarına bütün patronlar ortak değil; yalnızca komprador nitelikte olanlar ortak.

Halbuki "patron-ağa devleti" şiarı objektif olarak tüm patronları içeriyor. Bu yüzden de yanlış.

Bundan böyle bu yanlış ortadan kaldırıp düzeltmeliyiz.

Şiirin doğrusu :

"KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ" dir.

Bunun dışında bugüne dek, "TEK YOL DEVRİM" şiirini kullandık. Bu şiiri Türkiye'de ve burda bizim dışımızda sağ cephe de kullanmaktadır.

"Tek Yol Devrim" şiiri, kendimizi reformdan ayırmak için yeterli ve doğru bir şiirdir. Ama kendimizi yalnızca reformdan ayırmak yetmez. Biz aynı zamanda nasıl bir devrimden yana olduğumuzu da belirtmeliyiz. Aksi halde "Tek Yol Devrim" şiiri bizim, "Burjuva Demokratik Devrimi" veya "Sosyalist Devrim" vb. İstegimiz anlamına da gelebilir.

Bu yüzden bundan böyle "Tek Yol Devrim" şiirini bırakacak "TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ"

şiirini kullanacağız.

Bunlar dışında yine kafa karıştıran şu şiirler var :

"FAŞİZME ÖLÜM/HALKA HÜRRİYET"

Bu şiir tek başına ele alındığı zaman, kavram olarak olarak ele alındığı zaman doğrudur. Ancak bu şiir daha önce, "FAŞİZME ÖLÜM/HALKLARA HÜRRİYET" şeklinde kullanılıyordu. Ve şiirin ikinci bölümü de Milli Meseleye çözümü olarak getiriliyordu.

Bu yüzden, Türkiye'nin somut şartlarında yanlış kullanılan bu şiiri, biz bugün kullanmama taraftarız.

TİİKP nin temel şiirlerinden biri

"İŞ/EKMEK/HÜRRİYET-FAŞİZME NİHAYET" şiirini

Biz, bu şiir, mevcut şartlar altında "iş, ekme, hürriyet" olabilir miş görüşleri, yaydığı reformist bir şiir olduğu reddediyoruz.

THKO'nun "ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ" şiirini :

a) Türkiye şartlarında (çok uluslu devlet!) ulusal kavramı yanlış olduğu.

b) Bu kavramın Mihri'nin darbeci MDD ile; Komünistlerin "Demokratik Halk Devrimi" ni ilkesiz bir şekilde birleştirip kafa karıştırdığı için reddediyoruz.

Özetimizdeki dönemde yukarıda kullanacağımızı söylediğimiz şiirler dışında kullanacağımız şiirler şunlardır. (Bunlar genel propaganda şiirleridir. Bu şiirlardan yola çıkılarak, her eylemde, eylem şiirleri ayrıca tespit edilmelidir.)

YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN EMPERYALİZM/KOMPRADOR KAPİTALİZMİ/FEODALİZM!
KAHROLSUN EMPERYALİZM/SOSYAL-EMPERYALİZM/FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM!
KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL FAŞİSTLER!
FAŞİZME ÖLÜM/BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!
İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR!
DEVİRİMDE ÜÇ SİLAHIMIZ KOMÜNİST PARTİSİ(TKP-ML), HALK ORDUSU(TİKKO)
VE HALK CEPHESİDİR!
BUGÜN ÇETE YARIN KIZILORDUYUZ!
HERKESE İŞ/KÖYLÜYE TOPRAK!
KÖYLÜYE TOPRAK/KAHROLSUN AĞALIK!
TOPRAK İŞLEYENİN!
YAŞASIN TARIM DEVRİMİ!
TEFECİLİĞE SON!
KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN SÖMÜRÜLMESİNE SON!
HERKESE İŞ/İŞSİZLİĞE SON/PAHALİLİĞE SON!
EMEKLİLİK HAKKI!
SENDİKA SEÇME HÜRRİYETİ!
HAFTADA 5 GÜN/ 8 SAATLİK İŞ GÜNÜ!
KAHROLSUN SARI-FAŞİST-REFORMİST-REVİZYONİST SENDİKALAR!
KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!
DEVİRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
SÜNGÜSÜZ EĞİTİM!
DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE!
CAN GÜVENLİĞİ/ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ!
KADINLARA YAPILAN BASKILARA SON!
KADIN ERKEK EŞİT OLMALIDIR!
EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!
BASKILARA SON!
KAHROLSUN YABANCILAR KANUNU!
ALMAN VE YABANCI İŞÇİLER BİR MÜCADELE CEPHESİNDE BİRLEŞELİM!
ALMAN VE YABANCI İŞÇİLERE EŞİT ÜCRET EŞİT HAKLAR!
İŞSİZLİĞE SON/PAHALİLİĞE SON!

YD 20 MART 1977

(Bu yazı Temmuz 1977'de yeniden gözden geçirildi)

SUNUS

Yoldaşlar,

Sunuş yazısında da belirttiğimiz gibi, AEP 7. Kongresi, enternasyonal alanda, Marksist-Leninistler arasındaki tartışmada bir dönüm noktası oldu. AEP Kongresinde, Arnavutluk yoldaşlar "Üç Dünya" teorisi ilk defa açık bir polemige girdiler. Bu teorinin me selelere proleteryanın sınıf bakışı açısından, yani Marksist - Leninist bir biçimde yaklaşmadığını belirttiler. Arnavutluklu yoldaşlar, "Üç Dünya teorisi" konusunda 7. Parti Kongresinde, detaylı bir eleştiri getirmediler. Fakat buna rağmen, bu Kongrenin bu "teori" üzerine yaptığı açık tespit, Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde, çok büyük etki yaptı. "Üç Dünya Teorisi" ne eleştiri getiren bir dizi Marksist-Leninist parti ve gurup, AEP 7. Parti Kongresinde Arnavutluklu yoldaşların bu konuda ta-kindıkları açık tavırla güçlendiler. Uluslararası alanda gelişen sağ oportunist, sosyal şoven çizgiye karşı mücadele güçlendi.

Komünist'in bu sayısında Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde çok önemli bir rol oynayan AEP 7. Kongre raporunun enternasyonal durumu ilgili bölümünün tümünü yayınlıyoruz.

Biz bu Kongre raporunu ana hatlarıyla doğru, Marksist-Leninist bir belge olarak değerlendiriyoruz.

Yayınladığımız bölümde, AEP ile aynı görüşte olmadığımız noktalar da vardır.

Bu noktalardan önemli gördüklerimiz şunlardır :

Kongre Raporunun enternasyonal bölümünde 'iki süper gücü'(1) diğer emperyalist güçlerden nitelik olarak ayırma eğilimi vardır.

- Raporda özellikle Batı Avrupada'ki emperyalist devletlerde devrimin subjektif güçlerini abartma eğilimi vardır.
- Rapor'da İspanya'da 'faşizm tehlikesi'nden söz edilerek, İspanya'da faşizmin yıkıldığı anlaşıyor getirilmektedir. Bu anlayış, faşizmin yıkılmasını devrim meselesinden kopardığı için yanlıştır.
- AEP 7. Kongrede Uluslararası sağ oportunist, sosyal şoven çizgiye temel olan "Üç Dünya Teorisi"ne karşı açık tavır takınmaktadır. Bu doğru bir tavidir. Ancak, AEP, bu teorinin başını çekenin ÇKP'nin bugünkü yöneticileri olduğu konusunda susmaktadır. Bu konuda kaçak dövüş, görüşümüze göre, yalnızca oportunist me yarar ve yaramaktadır.

Bütün bunlara rağmen AEP 7. Partisi Kongresi raporu, tüm Marksist-Leninistlerin ciddiyetle okuyup incelemesi gereken; Uluslararası oportünizme karşı mücadelede çok önemli bir rol oynayan Marksist-Leninist bir belgedir.

AEP 7. Parti Kongre raporunu bu anlayışla inceleyelim.

(1)'İki süper güç' 'süper güçler' 'iki süper devlet' gibi kavramlar, bugün Amerikan emperyalizmi ve Sovyet Sosyal-emperyalizmini belirtmek için kullanılan kavramlardır. Bu kavramlar "Üç Dünya Teorisi"nin merkezi kavramlarından biridir. Bu kavramlar gerek "Üç Dünya Teorisyenleri" gerekse burjuvazi tarafından aynen kullanılmaktadır. (Biz de bu kavramları kullandık) 'Süper güç' kavramı birinci olarak emperyalizmi çok güçlü, yenilmez olarak gösterme eğilimini içinde taşımaktadır, bu yüzden kullanılması doğru değildir.

Sunuş yazısındaki dipnot'un devamı

Lenin ve Stalin bilindiği gibi, diğerlerinden biraz daha güçlü olan (nicel olarak) emperyalist güçler için, "büyük güçler" (sömürü ve talan konusunda başarılı olma anlamında büyük :) (Bak. Lenin Eserler Alm. Cilt, 21. s. 343) den söz etmektedir. Lenin 'Emperyalizm' adlı eserinde (1916) İngiltere, Rusya, Fransa, Almanya ABD ve Japonya'yı "büyük güçler" olarak adlandırmaktadır. Bu 'büyüklüğün' de sömürü ve talan konusunda başarı anlamına geldiğini özellikle vurgulamaktadır.

Lenin, emperyalizmin, "Ultra emperyalizme" doğru gelişeceğini yani nitelik değiştireceğini söyleyen Kautsky ile alay ediyordu. Bugün, kullanılan 'süper güç' kavramı ikinci olarak, sanki emperyalizmin nitelik değiştirdiği gibi bir anlamda kullanılmaktadır. Bu 'süper'liğin ne anlama geldiği belirtilmemektedir. 'süper güç' kavramı Lenin'in "büyük güçler" kavramından çok, Kautsky'nin "Ultra emperyalizm" kavramıyla benzerlik içindedir. Bu kavramın kullanılması bu yüzden de yanlıştır. Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmini belirtmek için, "iki süper güç" "süper güçler" kavramını kullanmak; üçüncü olarak bunlardan başka 'büyük emperyalist güç' yokmuş anlayışında içinde taşımaktadır. Bugün emperyalist güçler olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi yanında daha bir dizi büyük emperyalist güç vardır. Batı Alman emperyalizmi

Fransa emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi; Japon emperyalizmi. Böyle güçlerdir. "iki süper güç" "süper güçler" kavramları, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi dışındaki güçleri gözlerden gizlediği için yanlıştır. Zararlıdır.

Hangi emperyalist güçlerden söz ediliyorsa, onun somut olarak adlandırılması, tek doğru yoldur.

ENVER HOCA

ULUSLARARASI DURUM VE

ARNAVUTLUK

HALK CUMHURİYETİ'NİN DIŞ SİYASETİ

AEP 7 KONGRESİ RAPORUNDAN

Arnavutluk'ta sosyalizmin inşası, halkımızın proleterya diktatörlüğünün ve anavatan savunmasının sağlamaştırılması uğrunda mücadeleleri ve geleceğini güven altına alma çabaları, bugün içinde yaşadığımız uluslararası durumdan, dünyanın bugünkü gelişiminin genel tarihi sürecinden ayrılmaz.

Parti, olayları ve yeni durumların ortaya çıkışını, uluslararası alanda faaliyet gösteren çeşitli siyasi güçlerin yönelim ve niyetlerini büyük bir dikkatle izleyip tahlil etmiş ve daima Marksizm-Leninizmin öğretilerine, milli menfaatlerimize, devrimin ve halkların kurtuluşunun menfaatlerine tamamen uyan doğru ve ilkel bir tutum izlemeyi başarmıştır.

Genel olarak bugünkü uluslararası durum son derece karmaşıktır ve şu sırada bütün dünyayı ve insan toplumunun, bütün alanlarını sarmış olan büyük çelişmeler ve boyölçüşmelerle doludur. Emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve onların vahşi saldırı ve yayılma faaliyetlerinin karşısında burjuvazinin, uluslararası tekellerin ve onların barbarca sömürüsünün karşısında; gericiliğin ve onun zulüm ve şiddetinin karşısında, dünya proleteryası ve kararlı devrimciler, özgürlük ve demokrasi için, sosyalizm için mücadele eden halklar genişleyen saflarla durmaktadırlar. Dünya, devrim ve halkların milli kurtuluşu davasının sadece bir özlem ve gelecekteki bir olay değil, bugünden çözümü gündeme gelmiş bir mesele halini aldığı bir aşamada bulunmaktadır.

Son yıllarda bütün kapitalist ülkeler, proleteryanın mücadelesinde güçlü bir yükselişe tanık oluyorlar. Her yerde işçiler ve emekçi halk kitleleri, siyasi baskı ve iktisadi sömürüye karşı, demokratik haklarını korumak ve daha iyi bir yaşantıya hak kazanmak için, feragatle savaşıyorlar. Bu mücadelenin ayırdedici niteliği, iktisadi taleplerin sınırını gitgide aşmakta olan emekçi halkın taleplerinin kapsamındaki bu genişlemedir. Amerika, İngiltere, Fransa, Sovyetler Birliği, Polonya, İtalya, Almanya, İspanya, vb. gibi ülkelerde emekçilerin, sık sık burjuvaziyle ve onun baskı aygıtlarıyla kanlı çatışmalara dönüşen grev, protesto ve gösterileri, doğrudan doğruya burjuva ve revizyonist iktidarların temellerini sarsmaktadır. İşçi sınıfı ve geniş emekçi kitleleri, sermayeye ve burjuvaziye karşı giriştikleri bu çetin boyölçüşmeler içinde devrimci bilinçlerini her gün daha da arttırmakta, gelecekteki sınıf savaşları için her gün biraz daha iyi hazırlanmakta ve çelikleşmektedirler. Dünya proleteryasının bugünkü mücadelesi, burjuva ve revizyonist dünyadaki işçi sınıfını ve onun mücadelesini ne şiddet, ne de demagoji yoluyla bastırmanın mümkün olmadığı yolundaki temel Marksist-Leninist tezi bir kere daha ispatlamaktadır. Burjuvazinin ve müttefiklerinin

olanca baskısına,demagojik girişimlerine,geniş uyutucu ve saptırıcı propagandasına rağmen,işçi sınıfının,ne yazık ki bu sınıfın önemli bir kısmını hala ellerinde tutan sosyal-demokratların ve revizyonistlerin oportunist ve yıkıcı etkilerinden kendini kurtarma eğilimi,giderek yaygınlaşmakta ve derinleşmektedir. Yeni Marksist-Leninist partilerin gelişip güçlenmesi,proleteryanın Marksizm-Leninizme olan inancını asla yitirmediginin,onun Marksizm-Leninizmi burjuvaziye karşı ve devrimin zaferi için mücadelede en güçlü silah olarak gördüğünün canlı bir kanıtıdır.

Halkların kurtuluş hareketi,gerek içerik ve gerekse yoğunluk bakımından her geçen gün yükseliyor.Vietnam,Kamboçya ve Laos halklarının,sadece ABD emperyalizmine karşı değil,aynı zamanda Sovyet Sosyal-emperyalizminin komplo,entrika ve müdahalelerine karşı kazandıkları dünya çapında önem taşıyan tarihi zafer,halklar ve ülkeler sonuna kadar savaşımaya ve her fedekarlığı yapmaya kararlı oldukları taktirde,süper güçlerin olanca kuvvet ve zenginliklerine,bütün morderç savaş araçlarına rağmen,hatta küçük halklara ve ülkelere bile boyun eğdiremeyeceklerini ortaya koymuştur. Bu zafer,özgürlük ve bağımsızlığın silahlı mücadele yoluyla,kazanıldığı ve savunulduğu, milli halk kurtuluş savaşı stratejisinin zaferi teminat altına alan bir strateji olduğu tezini doğrulamaktadır.

Bugün Asya,Afrika ve Latin Amerika,ABD emperyalizmine,Sovyet Sosyal-emperyalizmine ve diğer emperyalist güçlere karşı mücadelede bir cephe meydana getirmektedir.Bu kıtaların halkları,siyasi bağımsızlıklarını güçlendirmek,sömürgeci ve yeni-sömürgeci tahakkümden kurtulmak için her alanda büyük çaba gösteriyorlar. Bugün Afrika halklarının,yüzyıllarca süren bir kölelikten sonra şimdigel kurtuluşlarını sağlamak için sarfettikleri kararlı çabalara tanık oluyoruz. Son zamanlara kadar hala Portekiz'in sömürgeci tahakkümü altında bulunan ülkelerin bağımsızlıklarını kazanmaları,Rodezya ve Güney Afrikada ırkçılığa ve ırk ayırımına karşı verilen mücadeleyi şiddetlendirmiştir.

İlerici ve demokratik güçlerin faşizme ve gericiliğe karşı mücadelesi de büyüyor ve gelişiyor. Bazı ülkelerdeki diktatörlüklerini yıkılması,Brezilya ve Bolivya,Taylanda ve Malezya yurtseverlerinin mücadelesi,Şili,Arjantin ve Endonezya halklarının faşist rejimlere karşı direnişi,gerici güçlere ve onların emperyalist efendilerine ağır darbeler indirmiştir. Hint Okyanusu bölgesinin,Güney-doğu Asya'nın ve Afrika kıyılarının halkları,süper güçlerin askeri üs ve savaş filolarının sökülüp atılması için inatla mücadele ediyorlar.Her yerde halklar gitgide uyanıyor ve Amerikan emperyalizmi ile Sovyet Sosyal-emperyalizminin saldırı,yayılma ve hegemonya siyasetinin kendi varlıkları için ifade ettiği tehlikeyi daha iyi kavriyorlar.

Sosyalist yolda tutarlı bir şekilde ilerleyen ülkeler,halkların devrim ve kurtuluş mücadelelerine sağlam bir destek ve faal bir yardım sağlıyorlar. Onlar,devrimin zaferi için yeri doldurulmaz bir etken meydana getiriyorlar.Sosyalist Arnavutluk,proleteryanın ve halkların;sosyalizm,özgürlük,ve bağımsızlık için savaşan herkesin mücadelesiyle omuz omuza dayanışma içinde olmaktan şeref duymaktadır. Sosyalist Arnavutluk,yeni hayatının inşası için yorulmak bilmeden çalışmakla,emperyalizmin,modern revizyonizmin ve anti-komünist burjuvazinin çilgın hücumlarını yerle bir etmekle,gerçek sosyalizm davasının savunulmasına ve ilerletilmesine kendi katkısını yapmıştır,ve yapmaktadır.

Bu mücadelenin ve kendi sistemlerindeki kaçınılmaz gelişmelerin dolaysız bir sonucu,kapitalist ve revizyonist ülkelerin bugün yaşamakta oldukları çok ciddi buhrandır.İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden bu yana,iktisadi buhranlar aralıksız olarak birbirini izlemektedir. Ancak bugünkü buhran hepsinden ağırdır ve sadece gelişmiş ülkeleri değil, aynı zamanda geri ülkeleri de sarmıştır;bu,hem iktisadi

bir buhran, hem de burjuva ve revizyonist sistemin alt-yapısını olsun üst-yapısını olsun etkileyen siyasi ve ideolojik, askeri ve kültürel bir buhrandır.

Proleteryanın bu genişleyen ve derinleşen devrimci mücadelesi; halkların kurtuluş mücadelesindeki bu açık güçlenme; sosyalizmin zaferleri; bütün bunlar; emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi daha da zayıflatmış; ve çelişmeleri keskinleştirmiş ve kapitalist sistemi temelinden sarsmıştır.

Bu buhran, önce üretimin gelişme hızının düşmesi ve enflasyon artması şeklinde ortaya çıkmıştır. Sonra, kapitalist ve revizyonist ülkelerde çok büyük sarsıntılara yol açan son derece ağır enerji buhranı ve para buhranıyla da birleşerek daha da ağırlaşmış ve geniş boyutlara ulaşmıştır. İtalya, İngiltere, Polonya, Yugoslavya, vb. gibi bazı ülkeler, şimdi çok güç durumlarla karşı karşıyadır.

Bugünkü buhranın ayırdedici bir niteliği, bütün emperyalistler-ara-sı çelişmelerin ve süper güçler arasındaki pazar ve nüfus alanları paylaşımı rekabetinin son derece keskinleştiği şartlarda gelişiyor olmasıdır. Amerikan emperyalizmi ile Sovyet Sosyal-emperyalizminin son derece saldırgan siyaseti, dünya hakimiyeti ve hegemonyasına sasmışlıkları, yabancı ülkelerde askeri kuvvet ve üs bulundurulması için, gerici rejimlere "askeri yardım" ve çeşitli ödenekler için yapılan devlet harcamalarında büyük bir artışa yol açmıştır. Bu, süper güçlerin ve buhranın yükünü hiç de azımsanmayacak bir bölümünü kendileri yüklemek zorunda kalan müttefiklerinin ekonomilerinde büyük gerilimler yaratmış bulunmaktadır. Büyük emperyalist güçlerin ekonomilerinin askerileştirilmesi, askeri harcamaların ve zulüm aygıtlarını idame ettirmek için yapılan harcamaların eşi görülmemiş bir şekilde artması, genel olarak milli gelirin ve ülke zenginliklerinin üretken olmayan amaçlar için kullanılması, bu ülkelerin sıkıntılarını daha da arttırmaktadır.

Bir yandan sanayileşmiş burjuva ve revizyonist ülkelerin kendi aralarındaki dizginsiz rekabet, öte yandan bu ülkelerle başlıca hammadde üreticileri durumunda bulunan gelişen ülkeler arasındaki rekabet de, bu buhranı daha da ağırlaştırmaktadır. Kapitalist ülkelerin siyasi ve iktisadi bakımından eşit olmayan bir şekilde gelişmeleri kanununun işleyişi, AET'yi, Japonya'yı, Kanada'yı ve diğer bazı ülkeleri, sermayi ihracı alanında Amerikan hakimiyetine karşı çıkmaya ve pazar ve imtiyaz ele geçirme mücadelesine atılmaya itmıştır.

Bugünkü buhran, bir sosyal sistem olarak kapitalizmin, gelişmelerinden ve hastalıklarından asla kurtulamayacağını ve bir yandan aşırı kârlar elde ederken öte yandan da iç toplumsal dengesini koruyamacağını bir kere daha kanıtlamaktadır. Böylece hayat, Marks'ın ve Lenin'in, iktisadi buhranların kapitalizmin yol arkadaşları olduğu ve özel mülkiyet ile kapitalist sömürü varoldukça iktisadi buhranların da varolacağı yolundaki teorisini, habire doğrulamaktadır.

Bütün kapitalist ve revizyonist devletler, buhranın sonuçlarını emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmaya çalışıyorlar. Gerçekten burjuvazi, tekelleşen ve bütün sömürücüler, kârlarını korumak amacıyla her yerde proleterya ve emekçi halk üzerindeki baskı ve sömürülerini arttırmaya, onların geçim olanaklarını ve haklarını kısıtlama çabalarına hız vermiş bulunuyorlar. Emperyalist ve sosyal-emperyalist devletler ile her ülkenin burjuva devleti iktidarı için bu ağır buhran anlarında, şimdi sayıları 100 milyona varmış olan milyonlarca işçi kapıdışı ediliyor, enflasyon ortalığı kasıp kavuruyor, zorunlu ihtiyaç maddelerinin fiyatları her geçen erişilmez bir hal alıyor. Bugünkü kapitalist kapitalist ve revizyonist toplumlarda, Marks'ın sözünü ettiği o kutuplaşma olgusu tamamen gerçekleşiyor: Bir yanda emekçi halkın yoksulluğu artarken, öte yanda kapitalistlerin zenginliği de büyümeğe devam ediyor.

Büyük sermaye ile onun devlet iktidarı, sosyal-demokrasi, revizyonistler ve diğer oportunistler, bu ciddi duruma, bu vahşi sömürü ve zulüm siyasetine, emekçi halk kitlelerini bugünkü büyük sarsıntıların sözümona geçici bir olay olduğuna, herşeyin eski haline döneceğine ve dolayısıyla üzerlerine binen ağır yükü sabırla omuzlayıp bunun nedenlerini bulmaya ve isyan etmeye girişmemeleri gerektiğine inandırmayı amaçlayan büyük bir yalan propaganda kampanyasıyla eşlik ediyorlar. Onlar, işçi sınıfının buhrandan ve kapitalist ve revizyonist sömürü sisteminin kesinlikle kurtulmasının tek yolu olan devrimi, o büyük tehlikeyi önlemek için her çareye başvuruyorlar.

Burjuvazi ve onun devlet iktidarı, bu karşı-devrimci amaçları uğrunda, pek çok burjuva ülkesinin proleteryasını ve emekçilerini dahil ettikleri sendikaları da kullanıyorlar. Bu sendikalar sözümona demokratiktirler ve patronlardan olsun, çeşitli "demokratik", "sosyalist" ve diğer partilerden olsun, sözümona bağımsızdırlar. Gerçekte ise, burjuva partilerinin açıkça çekip çevirdiği ve işçi aristokrasinin yönettiği bu sözümona sendikalar, emekçileri yanıltmak ve onların devrimci mücadelesini baltalamak için hiç bir çabayı esirgememektedirler. Aynı şekilde, işçilerin iktisadi, toplumsal ve diğer talepleri uğrunda yürüttükleri faaliyet ve mücadeleye ilişkin kanunlar da büyük sermaye tarafından, her eylemin burjuvazinin izin verdiği sınırlar içinde yapılmasını, hiçbir şeyin onun çıkarlarına zarar vermemesini, özellikle kapitalist iktidarın temellerini tehdit etmemesini öngörecektir bir şekilde yapılmış ve doğu ona göre ayarlanmıştır. Burjuva devleti, işçilerin ve halkın başkaldırıışlarının üstesinden, sahate demokratik yöntemlerle ya da parlamantoların "laf pazarı" yöntemleriyle gelmeyi başaramayınca, bu sefer kanunları, şiddeti ve sopasıyla onları ezmeye kalkışmaktadır. İşte buhranın emek ile sermaye arasındaki çelişmeleri keskinleştirdiği ve yaratılan durumun emekçi halkın başkaldırıışlarını giderek güçlendirdiği pek çok ülkedeki durum, budur.

Bu şartlarda faşizm tehlikesi, daha tehdit edici bir hal almaktadır. Sermayenin, çıkmaza düştüğü ve işçi sınıfının ağır darbelerine hedef olduğunda, ya iflas ettiğini açıklamak, ya da faşist bir diktatörlük kurmak ve savaşa yönelmek zorunda kaldığını, herkes bilir. İspanya, İtalya ve daha bir çok ülkede bu faşizm tehlikesi çok açıktır. İtalyan Sosyal Hareketi adı verilen İtalyan faşist partisinin son seçimlerde oy kaybetmesi, onun için bir yenilgi değildir, çünkü o, "squadristi" denilen faşist terörcü müfrezelerini Hristiyan-Demokrat partinin saflarına sokmayı başarmıştır.

Lenin şöyle diyor : "Bütün buhranların en büyük özelliği, o ana kadar gizli olanı açığa çıkarmaları; alışagelmış, yüzeysel ve önemsiz olan her şeyi bir kenara atmaları; siyasetin tozlarını silkelemeleri ve sınıf mücadelesinin gerçek gelişiminin gerçek nedenlerini ortaya koymalarıdır." (W.I Lenin Eserler, cilt, 24. s. 201-alm.)

Bugün dünyadaki siyasi, iktisadi ve toplumsal olaylar, bunlara yol açan nedenler ve bunlara katılan uzlaşmaz güçlerin eylem şartları, bu güçlerin niteliği, inatçılık derecesi, kullandıkları mücadele biçimleri ve onları harekete geçiren çıkarlar bakımından büyük bir çeşitlilik göstermektedir. Partimizi ve halkımızı aydınlatmak ve her eylemde, her şart altında doğru bir yönelim izleyebilmek için, esas meseleleri, ilke meselelerini ele almalı ve bunları Marksist-Leninist bir tahlile tabi tutmalıyız. Bu yapılmadığı takdirde, doğru sonuçlara varmak kolay olmayacaktır.

Partimiz, dünyanın bugünkü durumunun karışık olduğu; ve bu yüzden de kendi durumundan hoşnutluga, rahavete, ve aşırı sevince yer olmadığı görülmektedir. Dolayısıyla iki süper gücün emperyalist burjuvazileri-

nin siyaset ve faaliyetlerinin sınıf bakış açısından tahlili ve değerlendirilmesi ve onlara karşı tutarlı bir sınıf tavrının takınılması, bugünkü şartlarda bütün devrimci güçler, kurtuluş ve bağımsızlık ve devletler arasında barış ve güvenlik için savaşılan bütün milletler ve halklar açısından birinci derecede önem taşımaktadır. Bu temel sorun üzerinde ilkeli bir tavır almak, tutarlı ve devrimci bir strateji ve taktik tesbiti için tek doğru temel ve ilerici güçlerin kimler olduğunu tesbit edip onları gerici güçlerden ayırabilmek için de tek doğru kıstastır.

Somut olgular ve eylemler, objektif gerçekler, bizi günümüz dünyasında iki süper güç ABD ile Sovyetler Birliği'nin tarihin gördüğü en büyük ve en tehlikeli saldırgan emperyalist güçler olduğu sonucuna götürmektedir. Süper güçler ister tek tek veya ister birlikte ele alınsınlar, her ikisi de aynı ölçüde ve aynı derecede, sosyalizmin ve milletlerin özgürlük ve bağımsızlığının baş düşmanıdır, baskı ve sömürü sistemini savunan en büyük güçtürler, insanlığın üçüncü bir dünya savaşına sürüklenmesi yolunda dolaysız bir tehdittirler.

Dünya Amerikan emperyalizminin saldırgan ve yayılmacı emelleriyle yüzyüze gelmeye devam etmektedir. Amerikan emperyalizmi, İkinci Dünya Savaşının bitiminden bu güne kadar, komünizme ve halkların bağımsızlık ve özgürlüğüne karşı canice bir siyaset ve faaliyet sürdürmüştür. Kore ve Vietnam'da vahşi saldırılara girişen ve orada insanlığı gördüğü en iğrenç suçları işleyen, Amerikan emperyalizmidir. Kongo'ya müdahale eden, Donimik devrimini boğan, savaş Laos ve Kamboçya'ya taşıyan, Ortadoğu'yu ateşe veren, Sili ve Arjantin'deki faşist darbeleri tezgahlayan da Amerikan emperyalizmidir.

Amerikan emperyalizmi, emperyalist tabiatına uygun olarak, pençelerini bütün kıtalara uzatmıştır ve "yardımlar", köleleştirici krediler, çeşitli anlaşma ve andlaşmalar, pek çok ülkede kurduğu askeri üsler ve başka ülkelerin işişlerine-silahlı saldırıya kadar varan-azgın müdahaleler yoluyla, her yerdeki mevzilerini her çareye başvurarak güçlendirmektedir. Vahşi Amerikan emperyalizminin iğrenç nitelikleri işte bunlardır.

Kruşçevçilerin sayısız uzlaşma ve ilkesiz tavizleri, ABD emperyalizmini daha yumuşak başlı ya da daha uslu kılmaya yetmemiştir. Amerikan emperyalizmi bugün de kapitalist sömürü sisteminin iktisadi ve siyasi kallesi, sömürgeciliğin ve yeni sömürgeciliğin büyük savunucusu, ırkçılığın ilham kaynağı ve dünya gericiliğinin baş jandarmasıdır. Partimiz, Amerikan emperyalizminin saldırgan olduğu ve ağzında tek bir diş bile kaldığı sürece saldırgan olmaya devam edeceği görüşünü tutarlılıkla savunmaktadır.

Gerek devrim ve kurtuluş mücadelelerinin, gerekse kendi sürekli çürüyüşünün ve büyesini kasıp kavuran uzlaşmaz iç çelişmelerinin sonucu, dünya emperyalizmi çok mevzi kaybetmiştir. Sadece sömürgecilik sisteminin parçalanmasından ve bir çok ülkenin bağımsızlığa kavuşmasından söz etmek bile yeterli olacaktır. Gelecekte emperyalizm daha da çok mevzi kaybedecektir. Ancak emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, kaybettiği mevzileri geri alma ve yenilerini kazanma çabalarını arttıracaktır. Emperyalizmin gelişmesinin ve çöküşünün diyalektiği budur. Dolayısıyla başında Amerikan emperyalizminin bulunduğu emperyalizmin siyasetini açığa çıkarmak ve saldırgan planlarını bozguna uğratmak için verilen tutarlı ve aralıksız mücadele, geçmişte olduğu gibi bugün de, özgürlük ve sosyalizmin savunulmasının, devrimin zaferinin ve halkların kurtuluşunun temel bir şartını teşkil etmektedir.

Dünya halkları diğer düşmana, aynı derecede tehlikeli ve barbar olan Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı da büyük bir savaş vermektedirler. Sovyet revizyonistlerinin siyaseti, sermaye ve silah gücüne dayalı tipik bir saldırgan sömürgeci ve yeni-sömürgeci siyasettir.

Sovyetler Birliği'nin bugün ortadoğu'da stratejik mevziler ele geçirmek için verdiği mücadele; Akdeniz, Atlantik ve Hint Okyanusların -daki yayılması; Afrika ve Latin Amerikada'ki müdahaleleri; Avrupa üzerindeki baskısı ve Asya işlerine "karışması"-bütün bunlar, bu siyasetin damgasını taşımaktadır. Amerikan emperyalistleri gibi Sovyet sosyal-emperyalistleri de her yerde devrim ve halkların kurtuluş mücadelesi alevlerini söndürmeye çalışmaktadırlar.

Amerikan emperyalizmiyle rekabet halinde olan Sovyet sosyal emperyalistleri, halklara karşı karşı-devrimci komplo ve entrikalar tezgahlamakta, milletler arasında çatışma ve anlaşmazlıklar çıkarmakta, denetim ve tahakkümünü her yerde kabul ettirmeye uğraşmaktadırlar. Partimiz, bugünkü Sovyetler Birliği'ne karşı takınılacak tavır konusunda en küçük bir hayal veya bocalamanın bile, Moskova'nın demagogji ve yalanlarına inanmaya devam eden siyasi güçler ve hareket için felaketli sonuçlarla dolu olduğunu sürekli olarak vurgulamıştır.

Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve uluslararası kapitalizm, yayılma ve hegemonya siyasetlerini uygulamak amacıyla, bir dizi askeri, siyasi, iktisadi, kültürel ve diğer organizasyon ve kuruluş yaratmışlardır; bunlar, bugün halklar üzerindeki tahakkümünün başlıca silah ve araçlarıdır. Onlar aynı zamanda yarattıkları bütün bir dizi teori kavram ve tez ile de halkları aldatmaya ve yıldırma, hegemonya ve baskılarını haklı çıkarmaya, insanlarındüşüncelerini kendi istedikleri yönde yönlendirmeye çalışmaktadırlar.

Askeri saldırı, iktisadi yayılma, ve ideolojik saldırı, başlıca amacı sosyalizmi yok etmek devrimini boğmak ve köleci sistemlerini ebedileştirmek olan bu düşmanların genel çizgisinin temelini oluşturmaktadır.

Bu şartlar altında, devrimcilere ve halklara düşen görev, düşmanların bu genel ve çok-yönlü saldırısına, her cephede ve her yönde, birleşik ve kararlı mücadeleleriyle karşı koymak ve onların siyasi ve iktisadi, askeri ve ideolojik bütün silahlarını ve üslerini teşhir etmek ve yok etmek ^{gelmek}.

Geçmişte olduğu gibi bugün de süper-hegemonyacı ve yayılmacı siyasetlerinin dayandırıldığı temel direkler, onların emperyalist sistemlerini savunma esas kalkanlar, rekabet ve savaş hazırlıklarında temel silahları, NATO ve Varşova Paktı, kapitalist ve revizyonist ülkelerin siyasi ve askeri ittifakları, ve yabancı ülkelerdeki üsleri ve ordularıdır.

NATO ve Varşova Paktları, burjuva ve revizyonist üye devletlerin ordularıyla birlikte, kapitalist ve revizyonist sistemin başlıca koruyucu gücünü; devrime ve sosyalizme, halkların özgürlük ve barışsızlığına karşı en büyük silahlı vurucu gücü oluşturmuyorlardı. Bu askeri bloklar, ülkelerini yabancılara satan ve onları boyunduruk altına sokan, milli egemenliği tasfiye eden güçlerin, iç gericiğin ve vatan hainlerinin güçlerin dayanaklarıydılar. NATO ve Varşova paktı, savaş hazırlıklarının ve savaşın başlatılmasının araçları idiler ve öyledirler.

COMECON ve AET de bu saldırgan, zalim ve sömürücü siyasete hizmet etmek amacıyla yaratılmışlardır. Sovyet revizyonistlerinin diğer üye ülkeleri sömürmek için kullandıkları bir örgüt olan COMECON aracılığıyla Sovyetler Birliği uydu ülkelerde yeni-sömürgeci siyasetini uygulamakta, onların zenginliklerini yağmalamakta; ve onları iktisadi açıdan Sovyet devleti içinde eritmektedir. Sovyetler Birliği müttefiklerini iktisadi bakımdan yoksullaştırmış, onların elini kolunu bağlamış durumdadır; onlara dilediği fiyatı zorla kabul ettirmekte, onların ekonomilerinin gelişimini kendi menfaatlerine uydur -

makta,onlara sanayilerini çalıştırmaya ancak yetecek kadar hammaddeyi kendisi istediği zaman ve ölçüde ve onların gelişmeleriyle zerrece ilgilenmeksizin vermektedir.Sovyetler Birliği'nin uydularına verdiği krediler ise,onları köleleştir-mektedir.

AET de tipki COMECON gibi gerici bir örgüttür. O,Avrupa-nın proleteryası ve emekçi halk kitleleriyle diğer dünya halk - larını amansızca sövmeyi amaçlayan kapitalist tek el ve tröst- lerin geniş bir birliğidir.

Kuruluşundan itibaren AET'nin amacı,büyük tröst ve tekelle- rin zalim yağmaları için yol ve yöntemler bulmak ve kapitaliz- mi buhran ve çalkantılardan kurtarmak olmuştur.Uluslararası alanda ise AET sadece gelişen ülkelerin sömürülmesi için sü- per güçlerle rekabet etmekle kalmayan,aynı zamanda eski sömür - gec i ülkelerin bu gelişen ülkelerde sahip oldukları imtiyaz- ları da yeniden ele geçirmeye ve sürdürmeye ve sürdürmeye ça- lışan büyük bir yeni-sömürgeci güçtür.

Amerika Birleşik Devletleri resmen AET'na dahil olmamakla birlikte,Amerikan sermayesinin her AET üyesi ülkenin sermaye- siyle içiçe geçmiş olması nedeniyle ABD dolaylı olarak AET- de çok önemli bir rol oynamaktadır. Amerikan emperyalizmi, AET şahsında,sosyal-emperyalist bloka karşı güçlü bir mütte- fike sahip olmuştur ve halen de durum budur. NATO ile birlik- te AET Amerikan emperyalizminin diğer emperyalist güç ile, revizyonist S.Birliği ile olan rekabet ve çatışmasında onun ör- gütlü bir üssünü ve cephe gerisini teşkil etmektedir.

Arnavutluk Emek Partisi,Arnavutluk devleti ve halkı, NATO'ya ve Varsova Paktına,COMECON'a AET karşıdırlar,cünkü bu örgüt- ler iki süper gücün yayılcı siyasetinin temel aracıdırlar, cünkü gerek Avrupa halklarını ve gerekse gelişen ülkelerin halklarını ezmede,sömürmekte ve yoksullastırmakta,gerek dev- rimi ve gerekse gelişen ülkelerin halklarını ezmede,sömür - mekte ve yoksullastırmakta,gerek devrimi ve gerekse halkların kurtuluşunu baltalamakta,köleleştirme araçları rolünü oynamak- tadırlar.

Sovyetler Birliği,bir "özgür ve eşit sosyalist devletler topluluğu"nun yaratılmış olduğunu ilan ediyor,ama bu"ittifakı"yöneten şey Sovyet yumruğudur,bu ittifakın hiç bir sosyalist yanı yok- tur,halkları sosyal-emperyalizmin boyunduruğu altında tutmak için uydurulmuş anti-Marksist bir sahtekarlıktır.

Batı Avrupa'nın gerek burjuva ve gerekse revizyonist tek elci- leri,sözümona birleşik bir Avrupa hakkında bir yığın laf edi - yorlar.Bugüne kadar bir "parlamento"su,bir "ortak hükümeti ", bazı şekli kanunları olan ve Avrupa ülkelerinin devlet birliğini gerçekleştirme görevini yüklenmiş bulunan bir çeşit "Avrupa konseyi" kurulmuş bulunuyor.Avrupa'nın bu bölgesinin,güya iki süper güç karşı durabilmek amacıyla,dışinden tırnağına ka- dar silahlı bir ortak ordusu ve "güçlü"bir kapitalist ekonomi- si olması için planlar yapılıyor.Aslında Avrupa Birleşik Dev- letlerinin yaratılmak istenmesindeki amaç,çeşitli Avrupa ülke- lerinde milliyet kavramını yoketmek,onların kültür ve gelenek- lerini bütünleştirmek ve eritmek,böylece bu kıtanın kozmopolit gerici burjuvazisinin yönetimi altında Batı Avrupa halkları ve devletlerinin kişiliğini ortadan kaldırmaktır.

Bu "birleşik Avrupa"nın gerici içeriği,Lenin tarafından daha 1915'te şu sözlerle teşhir ve mahkum edilmişti:

"Emperyalizmin iktisadi şartları,yani sermaye ihracı ve dünyanın "ileri" ya da "uygar" sömürgeci ülkeler arasında paylaşılması açısından,kapitalizm şartları

altında Avrupa Birleşik Devletleri ya imkansızdır, ya da gericidir." Lenin daha sonra da şöyle diyordu: "şüphesiz kapitalistler ve güçler arasında geçici anlaşmalar yapılması mümkündür. Bu anlamda, Avrupa kapitalistleri arasında bir anlaşma olarak - Avrupa Birleşik Devletleri, mümkündür. Ama bunun amacı ne olacaktır? Sadece Avrupa'da sosyalizmi birlikte bastırmak." (V.İ. Lenin Eserler, Cilt. 21, s. 343-345 Almanca Baskı)

Mark, Engels, Lenin ve Stalin o kadar dahice bir şekilde öngörmüş oldukları gibi, kaçınılmaz bir şekilde buhranlara ve çöküşe doğru gitmekte olan dünya kapitalizmi, bugün çürüyen emperyalizm aşamasına girmiş bulunmaktadır. O, hayatta kalabilmek için kitleleri sadece milli planda değil, dünya çapında da sömürebilmek amacıyla yeni yöntemler geliştirmiş; en son ve en mükemmel yağma biçimi olan yeni-sömürgeciliği piyasaya sürmüş; mali bağlar ve iktisadi ve askeri ittifaklar kurmuştur. Böylece "ikinci dünya" "üçüncü dünya", "bloksuzlar dünyası" ya da "gelişen ülkeler" adı verilen guruplara dahil bir çok devleti tam ya da yarı bağımlı tutmaktadır. Bugün dünyada rol oynamakta olan çeşitli siyasi güçler için kullanılan bu terimlerin hepsi, bu siyasi güçlerin sınıfsal karakterini, çağımızın temel çelişkelerini, bugün milli ve uluslararası çapta hakim olan kilit sorunu, yani bir yanda burjuva-revizyonist dünya ile diğer yanda sosyalizm, dünya proletaryası ve doğal müttefikleri arasındaki amansız mücadeleyi berrak bir şekilde ortaya koymamakta, tam tersine örtbas etmektedir.

Bu terim ve ayırımlar, en fazlası, uluslararası veya milli dünya sermayesinin çeşitli devletler ve dünyanın çeşitli bölge-ri üzerindeki rol ve etkisinin derecesini ifade edebilirler. Bunlar aynı zamanda, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin az veya çok güçlü destek noktalarına gösterebilir, veya halkın süper güçlerden özgür ve bağımsız olarak yaşama özleminin varlığına işaret edebilirler. Ama meseleye sınıfsal kıstaslar açısından yaklaşırsak, istisnasız bu devletlerde düşman sınıflar ve insanın insan tarafından sömürülmesi mevcuttur ve bu ülkelerin proletaryası ve emekçi halkı şu veya bu şekilde burjuvazi'nin hakimiyeti altındadır. Marksizm-Leninizm bize, çağımızda ülkelerin içlerinde mevcut toplumsal sistemlere göre, yani burjuva-kapitalist ülkeler ve sosyalist ülkeler olarak guruplara ayrıldığını öğretmektedir. Krusçev revizyonistlerinin o kadar canla başla yaymış oldukları, sözümona kapitalist olmayan kalkınma ara-aşaması hakkındaki teorilerin amacı, birçok ülkede mevcut olan içten sosyalist özelemleri baltalamak, ideolojik kargaşalık yaratmak ve ilerici güçlerin mücadelesini çökertmektedir.

Marksistler, çeşitli devlet ve hükümetlerin izlediği siyaseti değerlendirirken de, aynı şekilde sınıfsal kıstastan, bu hükümetlerin ve ülkelerin emperyalizme ve sosyalizme karşı, kendi halklarına ve gericiliğe karşı sürdürdükleri tutumlardan hareket ederler.

Devrimci hareket ve proletarya, strateji ve taktiklerini Marksizm-Leninizmin öğretileri temeline dayandırır; emperyalizme, burjuvaziye ve gericiliğe karşı mücadele içinde gerçek müttefiklerini bulur ve onlarla birleşirler. "Üçüncü dünya", "bloksuzlar devletler" veya "gelişen ülkeler" gibi terimler, milli ve sosyal kurtuluş için mücadele etmekte olan geniş kitleler arasında, süper güçlerin tehdidine karşı sözümona sığınabilecekleri bir çatının bulunduğu hayalini yaratmaktadır. Bu terimler, siyasi, ideolojik ve iktisadi bakımdan şu veya bu şekilde süper güç-

lere ve eski sömürgeci metropollere bağlı bağımlı güçlere durumunda olan bu ülkelerin büyük çoğunluğundaki gerçek durumu göz ardı etmektedir.

Yugoslav revizyonistleri, "bloksuz ülkeler" fikrini savunuyorlar. Onlara göre bu guruba, büyük emperyalist ve revizyonist büyük güçlerle, esas olarak NATO ve Varşova Paktı ile askeri anlaşmalar yoluyla birlikte saf tutmamış olan ülkeler dahildir. Ne var ki bu ülkelerin birçoğu, bu iki askeri bloka resmen dahil olmasalar dahi, bir dizi anlaşma ve antlaşma aracılığıyla süper güçlere ve büyük kapitalist güçlere öylesine bağımlı kılınmışlardır ki bloksuzluk sözü çok kof bir seda taşımaktadır.

"Bloksuzluk" hareketinin bu durumu, Kolombo Konferansında da doğrulanmıştır. Kolombo Konferansında da; tek tek devletlerin veya katılan devletler arasındaki gruplaşmaların izleniminde olduğu zıt siyasi hedefler ve aralarındaki ayrılıklar her türlü çabaya rağmen gizlenememiştir. Bu sefer kimse Amerika Birleşik Devletleri ile Sovyetler Birliği'ne karşı sesini yükseltmemiş veya onlara açıkça ismen hücum etmemiş ve onların saldırgan ve savaş kışkırtıcısı siyaset ve faaliyetlerine karşı tavrı almamıştır. Oysa Fransa'ya saldırmak çok elverişli ve yararlı görülmüştür.

Güya bloksuz olduklarını iddia eden birçok devlet, kendi aralarında, emperyalist güçlerin de katıldığı savunma ve saldırı paktları kurmuş bulunmaktadırlar. Kolombo Konferansı'na katılanlardan hiç birisi bu anlaşmaları bozmamıştır. Sovyet Sosyal emperyalizmi bugün bir "Asya güvenlik anlaşması"nı, yarın bir "Afrika güvenlik anlaşması"nı, vb. tezgahlamaya çalışıyor. Bütün bunlar, sözümüne bloksuz olan bir ülkeyi her açıdan köleleştirilmiş bir ülke haline dönüştürmeyi amaçlayan çeşitli örgütlenme biçimleridir.

"Bloksuz Ülkeler" sloganı, süper güç bloklarına "karşı çıkabilecek" bir devletler grubunun yaratılmakta olduğu yolunda aldatıcı bir izlenim vermektedir. Bu slogan, bu ülkelerin istisnasız hepsinin anti-emperyalist olduğu, savaşa karşı olduğu başkalarının tahakkümüne karşı olduğu, "demokratik" ve hatta "sosyalist" olduğu izlenimini vermektedir. Bu, "bloksuzlar" a katılan bazı devletlerin yönetici gruplarının sahte-demokratik ve halk düşmanı tutumlarını güçlendirmeye yardımcı olmakta ve bu ülkelerin halkları arasında, bağlarındakiler, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ile şu veya bu ilişkiyi gizli veya açık olarak kurdıkları ya da lağvettikleri zaman bunu sadece "halk hükümetleri" olarak değil, aynı zamanda "süper güçlerin bile hesaba katmaları gereken" bir devyetler grubu olarak da yaptıkları izlenimini yaratmaktadır.

Partimiz halklara durumun açıkça anlatılması gerektiği göründüğü için, çünkü onların gerçek birliği, gerçekten anti emperyalist ve ilerici olan devletlerin ve hükümetlerin birliği, ancak bu şekilde desteklenmiş olur. Halkları kimden gelsin her türlü baskı ve sömürüye karşı, özgürlük bağımsızlık ve sosyal ilerleme mücadelesinde birleştirebilmek için, her şeyden önce ayırım çizgisini doğru tespit etmek, halkların baş düşmanlarının kim olduğunu, kime karşı savaşmaları ve kiminle birleşmeleri gerektiğini açık bir şekilde ortaya koymak şarttır.

Halkların düşmanları, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine karşı yayılma ve sömürü siyaseti izleyen emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve uluslararası büyük burjuvazidir. Süper güçler ve dünya sermayesi, eski sömürgecilik döneminde oluşan bütün uluslar arası kurum ve biçimleri dokunulmaksızın sürdürmek istiyorlar. Petrolün ve diğer bazı hammaddelerin fi-

yatlarının yükseltilmesinde olduğu gibi, kendi menfaatlerine en küçük bir şekilde bile dokunulduğunda, öfkeyle doğruluyor ve kendi milli kaynakları üzerinde egemenliklerini sağlamak isteyen, dünya ticaret ve ekonomi ilişkilerinde adalet ve eşitlik için mücadele eden halkları ve devletleri savaşa tehdit etmekten bile çekinmiyorlar.

Ama bu yağma ve insafsız sömürü ilelebet sürüp gidemez. Artık iktisadi sömürgelelikten kurtuluş (dekolonizasyon) gündeme girmiştir ve dünya sahnesine çıkmış olan bu yeni devrimci süreci hiç bir güç durduramaz. Halklar, doğal kaynakları üzerinde tam egemenliklerini kurmak ve onları millileştirmek hakkına mutlak surette sahiptirler. Emyalistlerin ve diğer sömürücülerin direnişi ve karşı-hücumları ne kadar uzun süreli ve şiddetli olursa olsun, bu hedefe ulaşılmasını hiç bir güç engelleyemez. Halkların uluslararası ticaret ilişkilerinde eşitlik uğrunda yürüttükleri, hammaddelerinin satışından elde ettikleri geliri sanayi ve kültürlerini geliştirmede ve hayat şartlarını iyileştirmede kullanabilmek uğrunda yürüttükleri mücadeleyi hiç bir güç engelleyemez.

Halkların iktisadi bağımsızlık mücadelesi süper güçlere emperyalist devletlerin tekellerine, çok-uluslu şirketlere yönelmiştir. Dolayısıyla proleterya, devrimden ve sosyalizmden yana olan herkes, mücadelelerini halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadeleleriyle sıkı sıkıya birleştirmelidir. Bu, ancak kendi ülkesinin burjuvazisine karşı kararlı bir şekilde mücadele etmekle, emperyalizme ve yağma savaşlarına karşı mücadele etmekle başarılabilir. Bu, aynı zamanda proleteryanın halkların kurtuluş hareketine yapabileceği en etkili ve en doğrudan destektir.

Süper güçlerin, uluslararası büyük burjuvazinin ve gericiliğin saldırgan siyaseti ve karşı-devrimci faaliyeti, emperyalizmle sosyal-emperyalizmin ve her ikisiyle müttefiklerini karşı karşıya getiren büyük ve uzlaşmaz çelişmelerle birarada gelişiyor. Onların zayıflıklarının ve proleteryanın devrimci mücadeleleriyle kurtuluşları uğrunda mücadele eden halkların onlara indirdiği güçlü darbelerin bir göstergesi olan bu çelişmeler, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in, burjuva toplumunun gelişmesine ve proleteryanın devrimci stratejisine ilişkin ölümsüz tezlerini bir kere daha doğrulamaktadır.

İki süper gücü ve müttefiklerini sarmış olan derin buhranın, onların kurdukları saldırgan ittifakları zayıflatmada güçlü bir etkisi olmuştur. Bu buhran, bütün kıtalardaki pek çok devletleri sarsmış ve onlarda, üstlerine çöken talihsizliklerin kaynağının Amerikan emperyalizminin ve Sovyet sosyal emperyalizminin saldırgan ve yağmacı faaliyetlerinde yattığı yolunda haklı bir kuşku uyandırmıştır. Bu kuşku, bazı ittifaklarda bölünmeler yaratmış ve böylece bazı devletler kısmen ya da tamamen bu ittifaklardan ayrılmışlardır. Bazan açık, bazan da gizli bir şekilde olmakla birlikte, onlara karşı duyulan canlı ve çürütücü güvensizlik, kesintisiz olarak gelişmektedir.

Ne Amerikan emperyalistlerinin, ne de Sovyet Sosyal emperyalistlerinin, kendi tahakkümünü NATO ve Varşova Paktındaki ortaklarına istedikleri gibi kabul ettiremedikleri, artık açıktır. Emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin askeri, iktisadi ve siyasi guruplaşmalarındaki derin çatlaklar, süper güçler için günden güne daha rahatsız edici bir hal alıyor. Gerek batının kapitalist burjuva devletlerinde, gerekse revizyonist Doğu Avrupa devletlerinde merkezen uzaklaşma eğilimleri giderek daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor ve daha etkin hale geliyor.

Revizyonist blok içinde, Sovyet sosyal-emperyalizmi, saflarından ayrılma yolundaki herhangi bir teşebbüse karşı, "müttefikleri" üzerinde sürekli nöbet tutmaktadır. Buna rağmen siyasi düşmanlıklar ve ideolojik görüş ayrılıkları, Dubçek zamanında Çekoslovakya'da olduğu kadar açık bir şekilde görünmese de, her yerde gizli den gizliye sürüp gitmekte ve çeşitli alan ve biçimlerde, özellikle iktisadi meseleler etrafında açığa çıkmaktadır. Revizyonist devletlerle Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerde belirlemekte olan bütün hoşnutsuzlukların üstü, Brejnev'in savunduğu "sınırlı egemenlik" ve "iktisadi bütünleşme" teorileriyle örtülmektedir; bu teorilerin anlamı, "sosyalizmin" menfaatlerinin Sovyetlerin bu devletleri tahakküm altında tutmasını ve bu tahakküme karşı çıkılmamasını gerektirdiğidir, bundan başka bir şey değil.

Revizyonist Doğu Avrupa devletleriyle Sovyetler Birliği arasındaki sürtüşme ve bu devletlerin duyduğu hoşnutsuzluk, Amerikan emperyalizmi ve müttefikleri tarafından da körüklenmektedir.

Amerika Birleşik Devletleri, sosyal-emperyalizmi zayıflatmak, onun hegemonya özelemlerini sıkıca gemlemek uydularını Sovyetlerden Birliğinden koparmak ve daha fazla kendi yanına çekmek için büyük çabalar sarfetmektedir.

Ve bu, aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin uydularının özlemidir. Onlar bu eğilimi Amerika Birleşik Devletleri'nin yardımı sayesinde geliştirebilmeyi ummuşlardır ve hala da bu umudu beslemektedirler. Sovyetler Birliği'nin iktisadi zayıflığının, teknolojiye olan acil ihtiyacının ve özellikle kendi iç fonlarını silahlanmaya ayırmak zorunda olmasının farkında olan Amerikan emperyalizmi şimdi bu durumdan planlarını uygulamaya çalışmak için azami ölçüde yararlanmaya çalışmaktadır. O sadece Sovyetler Birliği hükümetine değil, diğer revizyonist ülkelere de kredi veriyor ve aynı zamanda Batı Avrupa kapitalist devletlerini de sermayelerini bu ülkelere yatırmaya teşvik ediyor. Bu buhran dönemlerinde Batı Avrupa sermayesinin her yerde iktisadi genişleme olanakları arıyor olması da bu girişimleri kolaylaştırmaktadır.

Revizyonist Sovyetler Birliği, uydularını askeri ve siyasi tahakküm altında tutma, iktisadi bakımdan boyunduruğa alma ve sayısız çelik zincirlere vurma yolundaki çabalarına rağmen, onların Amerika Birleşik Devletleri ve Batı Avrupa'nın diğer büyük kapitalist ülkeleriyle temaslar kurmalarına, onlardan kredi istemelerine ve almalarına, onlardan kredi istemelerine ve almalarına razı olmak zorunda kalmaktadır. Şüphesiz her kredi için karşılığında iktisadi-siyasi nitelikte bir teminat da gösterilmesi gerekmekte ve sosyal-emperyalistleri en çok rahatsız eden nokta da bu olmaktadır.

Öte yandan Sovyetler ve Batı ülkelerinde bir gedik açmaya ve bu ülkelere sızmaya çalışıyor. Bu Batı ülkeleri, Portekiz'de olan bitenler hakkında, Sovyetler Birliği'nin Cunhal'in revizyonist partisi aracılığıyla giriştiği müdahale hakkında büyük bir yaygara kopardılar. Böyle bir teşebbüs gerçekten de yapıldı. Ama yaygaranın esas nedeni Sovyetlerin İberik yarımadasında giderek yerleşecekleri korkusundan çok, sansasyon yaratmaktır.

Halen, Amerikan emperyalizminin başını çektiği siyasi, iktisadi ve askeri ittifaklar içindeki çelişmeler son derece keskinleşmiş bulunmaktadır. Bir yanda Batı Avrupa ve Japonya tekelileri ile diğer yanda Amerika Birleşik Devletleri tekelileri arasındaki diğışme ve rekabet, şimdi her iki tarafın da kendisi için azami üstünlüğü, imtiyazları ve elverişli şartları sağlamaya çalıştığı yeni bir aşamaya ulaşmış bulunmaktadır.

Enerji ve hammadde buhranı, sermaye ihraç alanının daralması ve yeni-sömürgecilik siyaseti yoluyla kâr elde etmenin gittikçe güçleşmesi sonucu, aralarındaki çelişmeler daha da artmıştır.

Bu, Stalin'in 1952 yılında yaptığı tahlili ve öngörüsünü tamamen doğrulamaktadır. Stalin şöyle diyordu:

"Görünüşte her şey 'iyi gidiyor'; ABD, Batı Avrupa ülkelerini, Japonya'yı ve öteki kapitalist ülkeleri vesikaya bağladı; Batı Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ve Japonya, Amerika'nın pençesine düştüler ve uysalca onun emirlerine uyuyorlar. Ancak her şeyin 'sonsuz kâdar' iyi gideceğini, bu ülkelerin Amerika'nın tahakküm ve boyun-duruğuna sonsuz kâdar katlanacaklarını, Amerikan bo-yunduruğundan kurtulmaya çalışmayacaklarını ve bağımsız gelişme yolunu tutmayacaklarını sanmak, hata olur." (J. Stalin Eserler, 17, s. 284 Almanca Baskı)

Batı ittifakları . . . çerçevesinde, en büyük anlaşmazlıklar ABD ile AET arasında olanlardır; Bunlar Sovyet bloğunun baskı ve çeşitli manevralarının da etkisiyle artma eğilimi göstermektedirler.

Rekabetten korkan ABD, AET'nin kendisini kabul ettirmesini ve pekişmesini önlemek amacıyla, AET'nin her üyesini tek tek kendi ipinde oynatmaya ve onları birbirine düşürmeye çalışıyor. Amerika Birleşik Devletleri, diğer zayıf ülkeleri köleleştirmiş olmasının yanı sıra, Fransa'yı zayıflatıp Federal Almanya'yı ve İngiltere'yi destekleyerek Fransız Alman yakınlaşmasını baltalamak için de özel çabalar sarf ediyor.

Yaratmış oldukları ortak organizmalara rağmen, Batı Avrupa ülkelerinin kendi bireysel çabalarından asla vazgeçemediklerini, her birinin bütün dünyada kendisi için azami imtiyaz ve pazar alanı elde etmeye çalıştığını belirtmek gerekir. Bu rekabet elbette iki süper güce yöneliyor; ancak, iki büyük gücün ve özellikle amerikan emperyalizminin iktisadi, askeri ve siyasi gücüne kıyasla bu ülkeler zayıftırlar. Böylece bu Batı Avrupa devletleri sadece iktisadi alanda, gelişmekte olan ülkelerin "balına" istedikleri gibi parmak çalamamakla kalmıyor; aynı zamanda siyasi meselelerde de sesleri hemen hiç duyulmuyor. Amerikan emperyalizmi yarattığı duruma bu ülkelerin iktisadi sızma olanaklarını engellemekle kalmamış, aynı zamanda ortak ve müttefiklerinin ağız-larını da kapatmıştır.

Marksizmin-Leninizmin bize öğrettiği gibi, bu durumlarda proleterya ve devrimci güçler, Amerikan emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve gerici kapitalist burjuvaziye karşı çok-yönlü mücadelelerini yoğunlaştırmaları gerektiği sonucunu çıkartırlar; düşmanlara arasında varolan çelişme ve ayrılıkları derinleştirerek olan bu mücadeledir. Düşmanların aralarında anlaşabilmeleri, güçlerini yeniden toparlamaları ve devrime, sosyalizme ve halklara karşı daha güçlü bir şekilde savaşmak için örgütlenmelerine imkan verecek bir anlık so-luklanma bile onlara tanınmamalıdır. Bu mücadelede proleteryanın müttefikleri, emperyalistlerin, burjuvazinin ve gerici-liğin baskısı altında yaşayan ve acı çeken herkes, halkları için özgürlük bağımsızlık isteyen herkes, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve onların hegemonyacı planlarına karşı çıkan herkeştir.

Devrimin, sosyalizmin ve halkların menfaatlerine sadık olan partinin, iki süper güce karşı olan ve onların yıkılmasını isteyen, kapitalist ve revizyonist burjuvaziye karşı olan ve onun yıkılmasını isteyen proleterya ve halkları destekleyecektir.

Kendi aralarında müttefikleri ile kendi aralarında ve halklarla kendi aralarında bir çok çelişmeler bulunan iki süper güç, bir kriz içinde bulunmaktadır. Onlar bu çelişmelerin çerçevesi dahilinde yeni işbirliği biçimleri bulmaya yeni demagojik teoriler yaratmaya, yeni köleleştirmek planları düzmeye ve etki alanlarını ve pazarları yeniden paylaşmaya çabalamaktadırlar.

Dünya, emperyalistlerinin ve sosyal-emperyalistlerin, süper güçlerin hegemonyacı ve yayılmacı siyasetlerini şirin göstermek onların saldırılarına haklı çıkarmak ve onların savaş hazırlıklarını gizlemek amacıyla bugün girişmiş oldukları propaganda ve diplomatik yanıltma kampanyası gibi bir kampanya görmemiştir. Gerek doğuda ve gerekse batıda, emperyalist ve sosyal-emperyalist yönetici çevreler, insanlığın "gerginliğin azaldığı" bir dönemde yaşadığını "soğuk savaşın" ve her an süper güçler arasında bir çatışmaya yol açabilecek olan boy-ölçüşme durumunun yerini "yumuşama"ya, barış içinde bir arada yaşamaya, "uluslararası uyuma", "genel güvenliğe" vb. bıraktığını, tehlikenin geçtiğini ve savaş ve felaket bulutlarının dağıldığını öne sürüyorlar. Süper güçler, uluslararası burjuvazi ve gericiлик, bu şatafatlı sloganlar aracılığıyla halkları aldatmaya, onların direncini zayıflatmaya ve emperyalist denetim ve tahakkümlerini yerleştirmeye çalışmaktadırlar.

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, savasta kaçınmanın ve barışı korumanın bir şartı veya temeli olarak "süper güçler arasındaki dengeyi" korumak gerektiği yolundaki sözümüne teoriyi kabul edemez ve bunu açıkça teshir eder. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, güya barış ve istikrar etkenleri olan "nüfuz alanlarının" korunması şeklindeki emperyalist anlayışları "sınırlı egemenlik" ve "karşılıklı bağımlılık" anlayışlarını, "iki kutuba ayrılma"

ve şantaj siyasetini vs. reddeder. Moskova ve Vashington'da imal edilen bu sözümüne "teori ve öğretiler", hiç bir devlet veya milletin şu veya bu süper gücün hakimiyeti ve vesayeti dışında yaşayamayacağı, yolunda teslimiyetçi bir kamuoyu oluşturmayı amaçlamaktadır.

Avrupa tarihi büyük devletler arasındaki "kuvvet dengesi"nin, daima sömürücü sınıfların milli kurtuluş ve devrim hareketlerini ezmek için kullandıkları bir silah olduğunu ispatlamaktadır. Dengenin bozulduğu yerde ya da dengenin bozulmaması için müdahaleye başvurmak, her zaman denge siyasetinin silahı olmuştur.

Avrupa'da ve dünyada barış ve uluslararası güvenlik, süper güçler arasında "uyum" ya da "denge"nin sağlanması yoluyla değil, ancak emperyalist baskılara ve müdahaleye karşı mücadele yoluyla, halkların kurtuluşu için sarfedilen çabalarla, milli bağımsızlık ve egemenliğin güçlendirilmesiyle gerçekleşir.

İki süper güç, günümüzde gittikçe en kârlı iş haline gelen büyük bir silah ticaretini sürdürüyorlar. İlk bakışta bu silahların onları alan ülkelerin savaşa yeteneğini arttırdığı ve güçlendirdiği sanılabilir. Oysa aslında bu ticaret, alıcıların boynuna geçirilen yeni bir halka, onların elini kolumu bağlayan bir zincirdir. Bu silahlar, satıcıların ve müttefiklerinin herhangi bir muhtemel saldırısına karşı kullanılamıyacağı gibi, satıcının, izni olmadan hiç kimseye karşı da kullanılamaz.

Süper güçler, bu silah ticaretleri yoluyla küçük ve orta büyüklükteki ülkeler arasındaki küçük silahlanma yarışlarını teşvik ediyorlar; böylece Amerikanın ve Sovyetler Birliğinin

yayılmasına ve hegemonyasına zemin hazırlayan mahalli savaşları kışkırtarak, komşu ülkeler arasında çekişme ve çatışmaların çıkmasına yol açıyorlar. İki süper güç, gerek silah ticareti, gerekse güçlü bir propagandayla geliştirdikleri savaş saplantılarını yoluyla, özellikle Afrika, Ortadoğu, Güney Amerika ve Asya'ya sızmaya çalışıyorlar.

Amerika Birleşik Devletleri ile Sovyetler Birliği, bu bölgelerde birbirleriyle rekabete giriyorlar. Bu bölgelerdeki çeşitli ülkeleri boyunduruk altına alabilmek için, bu ülkelerde sözümona "özgürlükçü" klikler yaratarak iktidara getiriyorlar ve "böl ve yönet" ilkesine uygun bir şekilde bunları birbirleriyle çatışmaya sokuyorlar. Aslında ister Amerikan emperyalizminin açık ve çekinmeden yaptığı gibi olsun, isterse Sovyet sosyal-emperyalizminin yaptığı gibi aynı şekilde çekinmeden fakat sahte sosyalist bir propaganda ile maskelenerek olsun, iki süper güç kendi çıkarlarını daha da geliştirmek, çeşitli ülkelerde deniz üsleri kurmak, askeri ittifaklar yaratmak, köleleştirici ticari anlaşmalar imzalamak, vb. için ilişkileri kötüleştirmeye, halklar arasında çelişmeler yaratmaya ve bunları geliştirmeye çalışıyorlar.

İki süper gücün bu siyasetinin tipik örneklerinden biri, esas meselenin petrol etrafında döndüğü Ortadoğudur. Arap halklarıyla İsrail arasındaki savaşlar, bölünmüş ve birbirleriyle anlaşmazlığa düşmüş olan Arap halklarının bizzat kendileri arasında varolan ve Sovyet-ABD entrikaları tarafından keskinleştirilen düşmanlıklar, iki süper devletin petrol kaynaklarını ele geçirmek için sarfettikleri çabaların bir ürünüdür. Bu zenginlik uğrunda Arap halklarının kanı akıtılmıştır, ve akıtılmaktadır. Amerikan emperyalizmi, Arap dünyasını bölünmüş bir halde tutmak için İsrail'e açıkça yardım etmektedir. Sovyetler Birliği ise Arap halklarına silah satarak güya onlara yardım etmekte, öte yandan İsrail'e çok sayıda Sovyet yahudisini göndererek onların orada Arap halklarına karşı ateşe sürülmesini sağlamaktadır.

Süper güçler aynı zamanda birbirlerini de saf dışı bırakmaya çalışmaktadırlar. Amerikan emperyalizmi, açıkça İsrail taraftarı tutumuna rağmen, sadece Suudi Arabistan ve İran Körfezi Emirlikleri ile olan "dostluğunun" rotasını kendi lehine geliştirmekle kalmamış, aynı zamanda bölgedeki Sovyet mevzilerini yıpratmayı da başarmıştır. Mısır'ın Mısır-Sovyet anlaşmasını feshetmesi ve saldırgan Sovyet savaş filosunu limanlarından atması, Sovyet sosyal-emperyalizmi için bir zafer değil, bir yenilgi olmuştur.

Şimdi bölgeye kendi planlarını kabul ettirmede inisiyatif ellerine almış olanlar, Amerikalılardır. Şüphesiz Sovyet sosyal-emperyalizmi de kollarını kavuşturup olan biteni seyretmekle yetinmemekte, Mısır'da kaybettiklerini bazı Arap ülkelerinde hâlâ sahip olduğu mevzilere tutunarak ya da yeni üsler elde etmeye, yeni "dostlar" kazanmaya girişerek telafi etmeye çalışmaktadır.

Afrika kıtasında, iki süper güç arasındaki rekabet henüz başlamıştır ve sona ermekten çok uzaktır. Amerikan emperyalizmi, uzun süre önce burada kendi üslerini kurmuştu. Onların buradaki çıkarları da Batı Avrupalı müttefiklerinin çıkarlarıyla içiçe geçmiştir ve ikisi birlikte, bu bölgedeki Sovyet sızmasına karşı güçlü bir engel oluşturmaktadırlar.

Angola'daki olaylar, büyük bir "Sovyet başarısı" olarak reklam ediliyor ve sosyal-emperyalistler bundan, halkların kurtarıcısı pozunu takınmak için yararlanıyorlar. Amerikan emperyalizmi ve dünya kapitalizmi, bu olayın komünizme hiç bir ilgi-

si olmamasına rağmen bundan, anti-komünist korkuyu ve savaş saplantısını kışkırtmak için yararlanıyorlar. Afrika halklarının bugünkü mücadelesi, iki süper gücün müdahale ve yağmasına karşı bir başkaldırıdır.

Büyük emperyalist güçler, Afrika halklarının, ülkelerinin ve devletlerinin karşı karşıya oldukları iktisadi ve toplumsal güçlüklerden sonuna kadar yararlanıyorlar ve burada binbir çeşitli entrikalar tezgahlıyorlar. Bu entrikaların

amacı yüzyıllar boyunca yoksulluk içinde yaşamış olan, ancak eski bir kültür ile yeni güçlere ve enerjilere de sahip bulunan bu geniş kıtanın uyanışını engellemek, o yeni güç ve enerjilerin doğru bir şekilde bu devletlerin ilerlemesine, özgürlüğüne, demokrasisine, tam bağımsızlığına ve egemenliğine yöneltilmesinin emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve dünya sermayesi tarafından engellenbilmesini sağlamaktır.

Partimiz, gerek iki süper güç işbirliği yaptığında ve gerekse çatıştıklarında, faturayı ödeyenin baskaları olduğu tezini savunmaktadır. İki süper güç arasındaki işbirliği ve rekabet, bir tek çelişmeli gerçeğin iki yüzü, halkların özgürlüğünü yoketmek ve dünyaya hükmetmek için sürdürülen aynı emperyalist stratejinin önemli tezahürleridir. Her ikisi de aynı tehlikeyi ifade etmektedir, dolayısıyla iki süper güç halkların esas ve en büyük düşmanlarıdır. Bir emperyalizme karşı savaşmak veya ondan kurtulmak için asla başka bir emperyalizme dayanılamayacak olmasının nedeni budur.

Şu veya bu süper gücün gelen bir tehdit karşısında, savunmalarını ya Amerika Birleşik Devletlerinin, ya da Sovyetler Birliğinin askeri himayesine dayandıran devletler vardır. Ama süper devletlerin askeri himayesi aldatıcı bir himayedir, çünkü amacı, sözümona "savunulan" ülkeyi vesayet altına almaktır. Süper güçlerin "savunma şemsiyesi" altına sığınmak, daima siyasi ve iktisadi imtiyazlar vermeyi, milli egemenlikten tavizler vermeyi ve iç ve dış konularda öz -gürce karar verebilme hakkının kısıtlanmasını beraberinde getirmektedir.

Halklar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Amerikan emperyalizmine karşı olan ve ona karşı savaşan herkesi içine çekmeye kalkıştıkları sözümona "anti-emperyalist cephe"nin tuzağına düşmemelidirler. Bu "cephe"ye katılmak, ülkemizin en yüce menfaatlerinden feragat etmek, halkınızı tehlikeye atmak, sosyal-emperyalistlerin *Kölesi* ve onların ihtirasları uğruna ateşe sürülmeniz anlamına gelmektedir. Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki çelişmeler Moskova'nın göstermeye çalıştığı gibi sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişmeler değil, iki büyük emperyalist güç arasındaki çelişmelerdir.

Sovyet revizyonistlerinin "anti-emperyalizm" demogojisini ve aldatıcı taktiklerini reddederken, aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri ile dünya tekeldi burjuvazisinin reklamını yaptıkları "anti-sosyal-emperyalizmi" de reddetmek gereklidir. Halklar, kendilerinin ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki rekabete kurban edilmelerine ve onların emperyalist manevralarında piyon olarak kullanılmalarına izin veremezler.

Burjuva ve revizyonist propagandacıları, şu sıralarda Helsinki Konferansı'nı bir örnek olarak sunarak, "sınıfların güvenliği", "şiddete başvurmama", "barışçı, işbirliği" vb. konularında bir yığın laf ediyorlar. Partimiz bu konferans hakkında görüşünü, onu zamanında bir "Avrupa güvensizlik konferansı" diye adlandırarak açıklamıştır. Biz onu başından iti-

baren mahkum ettik ve ona katılmayı reddettik. Biz olayların Marksist-Leninist bir tahlilini yaparak bu şekilde hareket ettik. Bu konferansı isteyenler, sadece Sovyet revizyonistleri değil, aynı zamanda Amerikan emperyalistleriydiler. Onlar bunu, buhranı atlattık, güçlerini yeniden inşa etmek, kendilerini toplamak, ve Avrupa'nın güvenlik altına alınmakta olduğu, Amerikalılar tarafından savunuluyor olması nedeniyle Sovyetlerin saldırısına uğramıyacağı hayalini yaratmak için bir soluklanma süresi olarak istiyorlardı. Süper güçler görünüşü kurtarmak için kitamızdaki durumu, özellikle de Doğu ve Batı blokları arasındaki ilişkileri dondurmaya yöneldiler.

Helsinki Toplantısı, Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri'nin baş rolleri oynadığı bir komediydi. Bu toplantıya katılan bütün diğer devletler, ne toplantıdan önce ve ne de sonra, toplantının herhangi bir işe yarayacağını inanmıyorlardı. Dağ ıkkındı sıkındı, derken fare doğurdu. Gerçekte ise önceki durumda, Arnavutluk dışındaki Avrupa devletleri arasında güya siyasi ve ideolojik bir statükonun teminat altına alındığı ve iktisadi işbirliğinin geliştirilmeye çalışıldığı havasını vermek için yapılan teşebbüslerin dışında, değişen hiç bir şey yoktur. Bütün bu açılardan statüko onaylanmamakla kalmamış, aynı zamanda Yunanistan ile Türkiye arasındaki anlaşmazlık gibi yeni çatışmalar da patlak vermiştir.

Kremlin şeflerinin "Helsinki'den sonra barışçı bir ruh" konusundaki yaygaraları artmıştır ama aynı zamanda Sovyet savaş filusunun hareketliliği de artmış ve bu filo artık özgürlüğüne düşün Kuzey ülkelerinin deniz egemenliğini küstahça ihlal etmeye ve tahakkümünü bütün Kuzey Denizlerine yaymayı denemeye başlamıştır.

Avrupa'nın bir dünya savaşına karşı sözümüne güvenlik altına alınması konusunda ise bu toplantı hiç bir adım atmamıştır. Dahası, böyle bir hedefe ulaşmak da mümkün değildir, çünkü bundan Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletlerinin zarar görecektiklerini nedeniyle, ne Doğu ve ne de Batı silahsızlanmamakta ve hatta bu yönde en küçük bir adım atamamaktadır. Bu iki emperyalist gücün sarfettiği bütün çabalar, saldırgan savaş silahlarını ve nükleer silahlarını daha da arttırmak içindir. Aynı şekilde SALT (stratejik silahların sınırlandırılması) görüşmeleri de hiç bir sonuç öermeden tıkanıp kalmıştır. Görüşmelere katılan taraflar, sonuçsuz konuşmalarla vakit öldürmektedirler.

Süper güçlerin yürütmekte olduğu silahsızlanma kampanyası, tasarladıkları sonsuz planlar ve tertipler, yıllardır süregelen konferans ve görüşmeler, kendi silahlanmalarını gizlemeyi amaçlayan bir hile ve sahtekârlıktır. Onların amacı diğer halkları ve devletleri, ABD ile Sovyetler Birliğinin sahip oldukları nükleer ve modern silahlar tekeliğini kabullenmeye ve onaylamaya ve bu iki süper gücün denetimsiz ve sınırsız bir şekilde silahlanarak kitle imha silahlarının teknolojisini aralıksız olarak mükemmelleştirme haklarını kabullenmeye zorlamaktır.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, modern silah stoklarını ve bu silahların üretimi üzerindeki tekellerini korudukları taktirde, şantaj ve tehditlerini, askeri mekanizmalarının başkalarında yarattığı korku ve güvensizliği ve silahlarının ateşlenmeden dahi icra edebileceği sürekli baskıyı da sürdürebileceklerinin farkındadırlar.

Barış ve savaş sorunları, insanlığın yeni bir felakete uğra-

masını istemeyen dünya halklarını, geniş emekçi kitleleri daima meşgul etmiştir. Tehlike, gerçektir. Süper güçler yeni bir dünya savaşına hazırlanmakta ve bu amaçla, sınırsız silahlanma yarışlarının yanı sıra, çeşitli ülkelerdeki burjuva kliklerini birbirlerine düşürerek, milliyetçi duyguları körükleyerek halklar arasında çatışma çıkararak, vb. elverişli sayacakları şartları da yaratmaya uğraşmaktadırlar. Bütün bu faaliyetler ve süper güçlerin bu iğrenç yöntemleri, dosdoğru yeni bir dünya savaşının hazırlanması yoluna çıkmaktadır.

Yeni bir dünya savaşı için yapılan hazırlıklar, ABD emperyalizminin, Sovyet sosyal-emperyalizminin veya diğer kapitalist burjuva devletlerinin eseri olan şantaj ve tehditlerinde beraberinde getirmektedir. Onlar, şimdi hazırlanmakta olan ve şu veya bu süper güç tarafından başlatılabilecek olan savaşın, ister topyekün, isterse kısmi bir savaş olsun, bir yıldırım savaşı olacağını; Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Yugoslavya'nın tamamını üç-dört gün içinde işgal edeyi başacaklarını (onlara göre Arnavutluk ise "bir lokmada yutulacaktır") ve böylece Sovyet tanklarının Portekiz'de Atlantik'in doğu kıyısında topu topu 10 gün içinde ulaşabileceklerini yayıyorlar. Süper güçlerin diğer ülkeleri ve halkları yıldırma, onların savunmalarını zayıflatma, halk kitlelerinin uyanıklığını ve moralini koreltmek, özgürlük ve bağımsızlık için mücadele etme yolundaki devrimci azimlerini kırmak amacıyla girişimleri propagandaların her gün körüklediği tamamen yanlış ruh hali işte budur! Partimiz, bu propagandanın ve görüşlerin, devletlerin siyasi, iktisadi ve askeri hayatı üzerinde emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin denetim ve tahakkümünü sağlamayı amaçlayan özel bir strateji ve taktiğin yansıması olduğu görüşündedir. Dolayısıyla bunlara karşı kararlılıkla mücadele edilmelidir. "Arnavutluğu bir lokmada yutulabileceği" iddiasına gelince, baylar, dikkat edin lütfen, Arnavutluk öylesine sert bir kemiktir ki boğazınıza takılıp sizi boğuverir! Sovyet sosyal emperyalistleri ülkemize karşı böyle bir maceraya girdikleri taktirde, onulmaz bir yenilgiye uğrayacaklardır.

Aynı şey, Amerikan emperyalizmi için de geçerlidir. O da böyle bir saldırıya girişmeye cesaret ettiği taktirde, canını kurtaramıyacaktır. Vietnam ve Kamboçya'daki yenilgilerinin anısı henüz taptaze duruyor.

Herhangi bir ülkenin özgürlük ve bağımsızlığının kaderi, esas olarak takındığı tavıra, özgür ve dimdik yaşamaya mı, yoksa dizlerinin üzerinde köle olarak yaşamaya mı karar vermesine bağlıdır. Bir halk özgür olarak yaşamaya azmettiği ve savaşmaya hazır beklediği taktirde, şantajları yenilgiye uğratabilir, gücünü ve cesaretini toplayabilir ve saldırganın hücum etmesi güçleşir. Halkımız işte böyle düşünmekte ve bu görüşü, Arnavutluğu "çiğneyip geçebileceklerini" sanan bütün düşmanların dikkatine sunmaktadır. Halkımız ister büyük, ister nisbeten küçük olsun ve ne kadar iyi silahlanmış bulursunsa bulunsun ülkemize saldırmaya cüret edebilecek hiçbir devletten asla korkmamıştır ve korkmayacaktır. Halkımız, kim olurlarsa olsunlar saldırganları yenilgiye uğratabileceğine inanarak, cesaretle, zekasını ve elindeki bütün olanaklarını kullanarak savaşacaktır. Bu tutum, ülkemizin sağlam gerçekliğine, halkımızın çelikten birliğine, partinin genç olsun, yaşlı olsun herkese aşlamış olduğu, anavatanımızın özgürlük ve bağımsızlığı ile sosyalist insanın büyük zaferlerini ne pahasına olursa olsun savunmak yüce hedefine dayanmaktadır;

bütün asker halkımızın yoğun askeri eğitimine ve Arnavutluk topraklarının coğrafyasına dayanmaktadır. Saldırganlar, Arnavutluğu hiç de "çiğneyip geçemeyeceklerini" göreceklerdir. Tam tersine, burada sadece kendi ölümlerini bulacaklardır. Düşmanların emin olabilecekleri bir tek şey vardır, o da asla topraklarımızı ayakları altında çiğnemeyecekleri, silahlarının ve bombalarının Arnavutluk halkının büyük direnişini, kahramanlık ruhunu ve ateşli yurtseverlik duygularını asla söndüremeyeceğidir.

Lenin bize savaşın, savaşın, çelişmelerin derinliği ve keskinliği en yüksek noktasına ulaştığı, bütün laflar, propaganda lar ve "iktisadi reformlar" artık onu önleyemez hale geldiği zaman patlak verdiğini öğretiyor. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler savaşa doğru yol alıyorlar. Ancak onlar, diledikleri gibi hareket etmekte tamamen serbest degillerdir. Bu konuyu etkileyen bir çok unsur vardır. Savaş Avrupa'da da patlak verebilir, Asyada da; sosyalist Çin'e karşı da patlak verebilir, bir yığın çelişmenin içiçe geçtiği ve tehlikeli olayların geliştiği Ortadoğu gibi diğer bölgelerde de. Hiçbir olasılık hesap dışı bırakılamaz.

Önemli olan şey, halkların kaderciliğe kapılmamaları, pasif gözlemler haline dönüşmemeleri ve apansız bastırılmamalarıdır; onlar, en kötü ihtimale karşı hazırlıklı olmalı ve bunun gerçekleşmesini önlemek için savaşmalıdır.

Marksizm-Leninizm bize, emperyalizmin ve savaş kışkırtıcılarının, halkların devrim ve kurtuluş mücadeleleri yoluyla zayıflatılması gerektiğini öğretiyor. Eğer saldırgan bir emperyalist savaş önlemek mümkün olmazsa, o zaman devrimcilerin ve proleteryanın görevi bu savaş bir kurtuluş savaşına dönüştürmektir.

Halklara, devrimin ve dünya proleteryanının düşmanlarının, özgürlüğün ve ezilen milletlerin düşmanlarının, savaş kışkırtıcılarının ve savaşın nedenlerinin Amerikan emperyalizmi Sovyet sosyal-emperyalizmi ve her ülkenin gerici burjuvazisi olduğu kavra tılmalıdır. Bu güçler kaynağını ve gücünü kitleler ve halklar üzerindeki insanlık-dışı sömürsünden alan vahşi dünya kapitalizmini oluşturmakta ve temsil etmektedirler. Bu vahşi kuvvetlere karşı, onların ideolojisine ve çeşitli gerici ve demagog partilerinden, tröstlerden ve çok-uluslu şirketlerinden en küçük milli ve uluslararası organizmalarına kadar, bankalarından ve siyasi ve askeri ittifaklarından saldırgan ordularına kadar çeşitli örgütlenme biçimlerine karşı, sonunda devlet iktidarları temellerine değin yerle bir edilinceye kadar amansız, tutarlı ve kararlı bir mücadele yürütülmelidir.

Bugünkü şartlar, bu amansız ve çok-yönlü mücadelenin bütün dünya halkları tarafından, kendi halklarının gerçek ve tam menfaatlerini yüreklerinde taşıyan ve onları mücadelelerini ve hayatlarının amacı haline getirmiş olan bütün ilerici insanlar tarafından yürütülmesini gerektirmektedir. Eğer bu mücadele dünya proleteryası ve onun öncüsü, Marksizm-Leninizmin şaşmaz teorisinin rehberlik ettiği Komünist Partisi tarafından yürütülürse, o zaman bu daha kararlı, daha kesintisiz ve gitgide yükselen bir mücadele olacaktır.

Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin yakın müttefikleri nüfuzları altındaki her ülkenin gerici burjuvazisidir. Onlar bu müttefiklerini kendi kirli işlerini yaptırmak ve

kendileri adına kırbaç sallamak için kullanmakta, bu amaçla onları besleyip silahlandırarak bir dünya savaşı halinde veya iç ve dış sömürücülerine karşı devrim yapmak üzere ayaklanan halklara karşı bir vurucu güç olarak kullanmak üzere hazır tutmaktadırlar. Dolayısıyla bu iki kuvvet birbirinden ayırdedilemez. Birine karşı savaşmadan, diğerine karşı savaşamazsınız; içteki gerici kuvveti, yıkıncaya kadar onunla savaşmadan, dış düşmanla savaşamaz ve savaşı önleyemezsiniz. Süper güçlerin belli bir ülkede kurmuş ve oluşturmuş oldukları her çeşit üssü yıkmalısınız, çünkü halkların ve ülkelerin köleleştirilmesi üzerine kurmuş oldukları dünya çapındaki nüfuzu ve gücü bu şekilde zayıflatılabilir ve yıkabilirsiniz.

Biz Marksist-Leninistlerin, proleteryanın ve onun en yakın müttetikleri olan köylülüğün, emekçi kitlelerin, ilericiler ve yurtsever güçlerin devrimci ruhunu canlandırmaya çalışmamız çok önemlidir. Bunu ne pahasına olursa olsun yapmalıyız, çünkü bütün düşmanlar sosyalizmi yıkmak, devrimi boğmak ve halkları köleleştirmek için birbiriyle yarışıyorlar.

Biz halkların gücüne ve onların seferber edilmesine emperyalist-revizyonist boyunduruğu kırmak isteyen herkesin birliğine dayanmalıyız. Biz, mücadeleleriyle emperyalist ve sosyal-emperyalist savaş kışkırtıcılarının saldırgan planlarını yerle bir edecek olan dünya proleteryanının ve bütün gerçek anti-emperyalist ve ilericiler güçlerinin birliğini savunuyoruz.

Tutarlı bir Marksist-Leninist çizgi izleyen Arnavutluk, Emek Partisi ve Arnavutluk halkı, iki süper güce emperyalist savaşına, tekelleri burjuvaziye ve uluslararası gericiliğe her zaman karşı çıkmıştır ve çıkmaktadır. İşte bu nedenle, gelecekte de düşmanların planlarını ve manevralarını boşa çıkarmak ve halkların özgürlük ve güvenlik davasını zafere ulaştırmak için hiç bir cabadan kaçınmayacak ve bu uğurda bütün öteki anti-emperyalist ve anti-sosyal-emperyalist halklarla, bütün Marksist-Leninist partilerle, bütün devrimcilerle ve dünya proleteryanıyla ve bütün ilericilerle omuz omuza savaşacaktır.

Ülkemiz her an ve her şart altında, özgürlüğü ve bağımsızlığı tehdit edilen ve hakları ayaklar altına alınan halkların yanında olacaktır. Biz bu tutumuzu sadece iyi günlerde değil, kötü günlerde de defalarca açıkladık ve dünya halkları sosyalist Arnavutluk, onların yanında olduğundan ve hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağından emin olabilirler.

Partimizin Altıncı Kongresinin dış siyaset ve ülkemizin öteki ülkelerle ilişkileri konusunda ortaya koyduğu görevler, başarıyla yerine getirilmiştir. Hayat ve olayların gelişmesi, Partimizin dış siyaset alanındaki Marksist-Leninist çizgisinin ve tutumlarının doğruluğunu tamamen kanıtlamıştır.

Arnavutluk, uluslararası alanda tutarlı bir tutum takınmaktadır. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, uluslararası olaylar ve sorunlar üzerindeki görüşlerini açıkça, tereddüt göstermeden ve cesaretle ortaya koymuştur. Sosyalist anavatanımızın, halkların ve genel olarak ve güvenliğin çıkarlarının savunulmasında her zaman akıllı ve tutarlı bir tavır almıştır.

Ülkemizin yetkisi ve itibarı sürekli olarak artmaktadır. Halklar, devrimciler ve ilericiler, sosyalist Arnavutluğun sesini ve sözünü dinliyorlar ve ona saygı gösteriyorlar. Pek çok dostumuz ve sempaticanımız, açık ve ilkeli siyaseti nedeniyle sosyalist Arnavutluğu seviyor ve ona saygı duyuyor.

Arnavutluk Halk Cumhuriyetinin kendi bağımsız dış siyaseti vardır. Arnavutluk, dış siyaset alanındaki görüşlerinin, ilericiler

ve özgürlüksever halklar,devrimci ilerici güçler ve gerçek Marksist-Leninistler tarafından onaylanmasını amaçlıyor. Biz bu amacımızı gizlemiyoruz. Böyle bir tutum,bütün halkların ve iktisadi ve toplumsal düzen farklılıkları ne olursa olsun, ülkemizin bağımsızlığına ve özgürlüğüne saygı gösteren bütün devletlerin de yararınadır.

Bizim sosyalist devletimiz,siyasi,iktisadi ve kültürel ilişkilere girdiği hiç bir devletin iç işlerine karışmıyor. Ne var ki bu,Arnavutluk devletinin bu tür ilişkiler,ya da sınır devletleriyle iyi komşuluk ilişkileri ya da başkalarının iç işlerine karışmama siyaseti ufruna,genel olarak uluslararası siyaset,özel olarak da bu devletlerin ideolojik ve siyasi tutumları hakkında; kendi görüşlerini açıklamaması gerektiği anlamına gelmediği gibi, aynı şekilde bu devletlerin de Arnavutluğun ideolojik ve siyasi tutumları üzerine kendi görüşlerini açıklamaya hakları olmadığı anlamına da gelmez.

Bu tutumun,ortak çıkarlara sahip olduğumuz alanlarda sürdüreceğimiz iktisadi,kültürel ve siyasi ilişkileri engellemesi gerektiğini düşünüyoruz,çünkü bu tür ilişkiler,halklar arasındaki dostluğun gelişmesine hizmet etmektedir. Biz kendi açımızdan,bu ilişkileri sadece Marksizm-Leninizmin bakış açısıyla sürdüreceğiz.Öteki ülkeler de bu ilişkileri kendi ideolojik bakış açılarıyla değerlendirmekte tamamen serbesttirler.

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti,Komşu devletlerle ve çeşitli türden ilişkilere girdiği öteki ülkelerle ilişkilerini,işte böyle bir anlayışla geliştirmeyi savunuyor.Bazı devlet yöneticileri,iki ülkenin yukarıda söylenen biçimlerde iyi komşuluk ilişkilerini sürdürebilmeleri için,her birinin öteki devletin izlediği ideolojik çizgi konusunda susması gerektiğini düşünüyorlar.Bu görüşün kaynağı,kendi siyasi ve ideolojik kanaatleridir. Bir ülkeyle ticaret yapmanın,tartışmaları kesme ve o ülkenin izlediği siyaset ve sahip olduğu ideoloji hakkında görüşlerini açıklamaktan kaçınma anlamına geldiğini sanıyorlar.Biz daima olgulara dayanan ve iyi düşünülmüş polemikler yürütüyoruz. Bu polemikler,uluslararası bir nitelik kazanan,dünyada olumsuz bir etki yaratan ya da devletimizin çıkarlarına zarar veren tavırları ve faaliyetleri eleştirici bir biçimde ortaya koymaktır.

Çeşitli ülkeler arasında,siyasi ve ideolojik nitelik taşıyan çelişmelerin,hatta zaman zaman oldukça derin çelişmelerin sürekli olarak ortaya çıktığını ve geliştiğini,herkes bilmektedir.Buna rağmen devletimiz,bir dizi devletle gerek iyi komşuluk ilişkilerini,gerekse iktisadi,kültürel ve ticari ilişkilerini sürdürmüştür.Ayrı siyasi ve ideolojik görüşlerimiz,bu yönde bir engel teşkil etmez.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler,küçük devletlerin çeşitli sorunlar hakkında seslerini büyük devletler kadar yükseltmelerine izin verilmemesi gerektiğini iddia ediyorlar.Evet,Arnavutluk küçük bir devlettir ama böyle bir görüşü benimseyemez.Büyük güç şovenizminin bu ayırım yaratıcı tezini reddediyoruz.Ülkemiz,uluslararası siyasetin sadece büyük devletlerin tekelinde olmasına karşı çıkmaktadır.Onlar bu tekel,iktisadi güçlerine ve sahip oldukları güçlü propaganda araçlarına dayandırıyorlar,bu araçlar yoluyla onların vasıllığı olmaksızın dünyada asla istikrarın sağlanamayacağı görüşünü ve saplantısını yaratmaya çalışıyorlar.Başka bir deyişle bu,(tabii ki köle olarak) yaşamak isteyenlerin,büyük ya da orta güçteki emperyalist, kapitalist

ve revizyonist devletlerin cinayetleri, şantajları, hile ve sahtekarlıkları, karşısında seslerini yükseltmemeleri, her zaman yumuşak sözlü olmaları ve tatlı bir tebensüm taşımaları gerektiği demektir. Onlar yukarıda belirtilen iddialarına bir de savaş korkusunu, şu ya da bu ülkeye yönelttikleri doğrudan ya da dolaylı tehditleri, sözverilmiş kredileri kesme tehdidi ya da eylemini, vb. ekliyorlar. Büyük olsun küçük olsun, siyasi şantaja boyun eğen ya da savaştan korkan devletler, sürekli olarak hastalıklı bir hal almakta ve kendi güçlerine duydukları güveni büsbütün olmasa bile büyük ölçüde yitirmektedirler.

Burjuva ve revizyonist politikacılar, uluslararası durumda yaratılan şartlara göre her türlü hileye, aldatmacaya, sahtekârlığa dalkavukluğa ve ikiyüzlü tutumlara baş vuruyorlar. Hepsi, bunun doğru bir davranış biçimi olduğu, çünkü "siyasetin" böyle yapıldığı görüşünü yaratmaya çalışıyorlar ve bunda bir ölçüye kadar başarılı da olmuşlardır. Onlara göre "siyaset" yapmak, her zaman ve her fırsatta sancaklarını değiştirebilmek, birbirlerine iyilik etmek için değil de birbirlerinin alt etmek için gerçek amaçlarını tebensümlerin altına gizleyerek birbirleriyle iyi ilişkiler sürdürmek demektir. Öte yandan bu tür politikacılar, halkların haklarını açıkça savunmaların, devletler ve onların yöneticileri hakkındaki görüşlerini saklamayanların, usta politikacılar olmadıkları katı ve sekte insanlar oldukları gibi hatalı ve çok zararlı bir görüşü yaymaya çalışmaktadırlar.

Biz Arnavutlar, hiç kimsenin korkmayan, bırakalım iftiraları düşmanların saldırılarından bile korkmayan bir halkız; çünkü biz çizgimizin doğruluğuna inanıyoruz, ve onu savunmaya kararlıyız. Nasıl saldırıya karşı tüfeklerimiz hazırısa, düşmanın iftiralarına cevap verecek dilimiz de vardır.

Burjuva ve revizyonist dünya bizi tecrit olmuş bir ülke olarak görüyor. Bu, kapitalist-revizyonist bir bakış açısıdır. Emperyalistler ve revizyonistler, köleleştirici krediler, turistler ve casuslar yoluyla yoz ve kokuşmuş kültürlerinin istilasına kapılarını kapayan, bir ülkeyi tecrit olmuş bir ülke olarak görüyorlar. Bu açıdan biz gerçekten de tecrit olmuş ve böyle kalmaya kararlı bir ülkemiz. Ancak bu, tamamen halkımızın yararına. Ülkemiz ilerliyor, canlı bir şekilde gelişiyor ve halkımız çok iyi bir hayat yaşıyor. Başka türlü davranırsaydık köleler haline gelirdik. Biz, faşist köleliği, revizyonist baskı ve saldırıları tanıdık. Bu nedenle onların sloganlarıyla ve hayat tarzlarının reklamıyla bizi aldatmaları kolay değildir. Faşistlerin, casus ve ajanların, burjuva ve revizyonist yozluğu ülkemize hileyle sızdırmak isteyenlerin, Arnavutluğa - girmesine asla izin vermeyeceğiz. Ama Arnavutluğa ve Arnavutluk halkına karşı iyi duygular besleyen dürüst ve namuslu kimseleri, ülkemizin dostlarını, inançları bizden ayrı olssa bile, Arnavutlukta görmekten büyük bir mutluluk duyarız. Onların Arnavutluk halkına karşı dostça duygularına ve iyi niyetli tavırlarına saygı besliyoruz. İnsanlığın büyük çoğunluğunun temsilcileri olan bütün bu kimseler, Arnavutlukta hoş karşılanmaktadır. Biz böyle insanların dostuyuz, biz özgürlüğü ve hakları uğruna mücadele eden halkların dostuyuz, biz proleteryanın ve Marksist-Leninist devrimcilerin dostuyuz. Ancak bize, hakları köleleştirmek ve ezmek isteyen, onların ilerici fikirlerini bastırmak isteyen kapitalistlerin ve revizyonistlerin daima düşmanı olduk ve öyle olacağız.

Kapitalistler ve revizyonistler, bir ülkenin tecrit olma derecesini, ticari ilişkileriyle ölçüyorlar. Biz, Amerika Birleşik Devletleri, Sovyetler Birliği, İspanya, İsrail ve faşistlerle ırkçılar tarafından yönetilen diğer bir kaç ülke dışında bütün ülkelerle ticaret yaptık ve yapıyoruz. Ne var ki bizim anlayışımıza göre ticaret de karşılıklıla yarara dayanmalıdır. Kapitalistlerin bizim mallarımıza ihtiyacı olduğu gibi bizim de onların bazı mallarına ihtiyacımız var. Bazı kötü niyetli devletler bu malları bize satmayı reddettikleri taktirde Arnavutluğun mahvolacağını düşünenler, büyük bir yanlışlı içinde dirler. Revizyonist Sovyetler Birliği bize karşı vahşi bir abluka uyguladı, ama Arnavutluk yaşıyor ve Sovyetler Birliği ile ticaret yapmadan ve onların ablukalarına rağmen daha bin sene de yaşayabilir.

Çeşitli ülkeler arasındaki kültür alışverişi çok iyi bir şeydir. Biz de şimdiye kadar kültür alışverişinde bulunduğ ve bundan sonra da bulunacağız; ancak bu, anlaşmalara ve eşitlik temeline dayanmaktadır. Bizimle kültürel ilişkiler kurmak isteyenler, geleneklerimize, törelerimize, duygularımıza ve zevklerimize saygı göstermelidirler. Arnavutluk yoz kültüre kapılarını kapamıştır. Abancılarının da, sadece kendi ülkeleri için kabul edilebilir saydıkları gösterileri, filimleri ve kitapları istemeye hakları vardır. Bu da bir karşılıklı ilişki sorunudur. Ülkemiz, pek çok devletle bu uygulamayı sürdürüyor. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, sadece müttfikimiz sosyalist Çin ile ve Vietnam, Kore gibi kardeş ülkelerle kültürel ilişkiler sürdürmekle kalmıyor, Fransa, İskandinav ülkeleri, Mısır ve pek çok başka ülke ile de bu tür ilişkileri sürdürüyor.

Biz bu ilişkileri daha da geliştirmeyi arzuluyoruz ve nitekim her yıl bunları genişletme olanakları yaratılıyor. Tabii ki bizim de sevdiğimiz ve başkalarının da tanımasını istediğimiz kendi sanatımız, müzigimiz, edebiyatımız, geleneklerimiz ve kültürümüz var. Ama ilerici dünya kültürüne de saygı duyuyoruz ve bize yararlı olanı alıp, bize hizmet edenleri ülkemizde yayıyoruz.

Partimiz, herkesin bildiği eşitlik, egemenlik ve toprak bütünlüğü, birbirlerinin içişlerine karışmama ve karşılıklı yarar ilkelere saygı gösteren ülkeler ile Arnavutluk Halk Cumhuriyeti arasında her alandaki uluslararası ilişkileri ilerletme ve genişletme sorununa gereken önemi ve dikkati vermiştir. Partimizin Altıncı Kongresinden bu yana Arnavutluk Halk Cumhuriyetinin uluslararası alandaki faaliyetleri sürekli olarak artmış ve güçlenmiştir. Bugün ülkemiz 74 devletle diplomatik ilişki içindedir. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, Birleşmiş Milletlere, pek çok uluslararası teşkilata toplantılara ve konferanslara faal olarak katılmakta ve bugün insanlığı ilgilendiren sorunlar üzerine kendi görüşlerini açıklamaktadır.

Dış siyasetinde Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkelere sıkı sıkıya ve sürekli olarak bağlı kalan Emek Partisi ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, en başta sosyalist Çin ile kardeşçe dostluk ve militan birlik, işbirliği ve karşılıklı yardımlaşma ilişkilerini geliştirmeyi ve güçlendirmeyi amaçlamaktadır. İki halkımız, iki partimiz ve iki ülkemiz arasındaki yakın dostluk ve işbirliği, emperyalizm ve revizyonizm, iki süper güç Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyacı siyasetine ve dünyadaki bütün gerici güçlere karşı yürütülen büyük sınıf mücadelesinin ve sosyalizmin inşası ve devrim ve Mark-

sizm-Leninizm davasının zaferi için sürdürülen ortak mücadele içinde şekillenmiş ve çelikleşmiştir. Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk halkı, Çin Komünist Partisinin ve Çin halkının sadık dostu ve müttefikidir. İki halkımız ve ülkelerimiz aynı ülkenin silah arkadaşlarıdır, aynı hedeflere doğru ilerlemekte ve aynı enternasyonalist görevleri yüklenmektedirler. Burjuva-revizyonist propagandasının herhangibir tertibi ya da iftirası, Arnavutluk-Çin dostluğunun Marksist-Leninist karakterine ve canlılığına gölge düşüremez.

Partimiz ve halkımız, yüce Çin halkıyla ve onun şanlı Çin Komünist Partisiyle, yüce halk Çin'iyle olan kardeşçe dostluk ve işbirliğini saf ve güçlü bir şekilde sürdürmek için daima çaba harcayacaktır.

Arnavutluk komünistleri ve Arnavutluk halkı, kardeş Çin halkının Çin Komünist Partisinin önderliği altında, Çin'deki sosyalist devrim ve sosyalist inşada proleterya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması, anavatanın güçlendirilmesi ve ilerletilmesi için yürütülen sınıf mücadelesinde kazandığı başarıları sonsuz bir sevinçle karşılamaktadır. Büyük Proleter Kültür Devriminin zaferi, Liu Şao-çi, Lin Biao Teng Siao-ping'in karşı devrimci tertiplerinin yerlebir edilmesi, Çin'de devrimci bir durum yaratmış ve sosyalizmin ve proleterya diktatörlüğünün mevzilerini sağlamlaştırmıştır.

Çin halkının şanlı devriminde ve sosyalizmin inşasında kazandığı tarihi zaferler, yeni halk Çin'inin yaratılması ve onun bugün dünyada sahip olduğu büyük itibar, büyük devrimci Mao Zedung yoldaşın adına, öğretilerine ve önderliğine doğrudan bağlıdır. Bu ünlü Marksist-Leninist eser, proleteryanın devrimci teorisinin ve pratiğinin zenginleştirilmesine yapılmış bir katkıdır. Arnavutluk Komünistleri ve halkı, partimizin ve halkımızın büyük bir dostu olan Mao Zedung yoldaşın anısını daima saygıyla anacaktır.

Partimiz ve halkımız, Çin partisinin ve halkının bu zaferlerini selamlamakta ve onlara yeni başarılar dilemektedir. Partimiz ve ülkemiz, kardeş Çin halkının ve Çin Halk Cumhuriyetinin, ülke topraklarının ayrılmaz bir parçası olan Tayvan'ı kurtarma hakkını güçlü bir şekilde desteklemektedir.

Halkımız ve partimiz, Vietnam halkının Amerikan emperyalizmi ne ve onun uşaklarına karşı yürüttüğü silahlı mücadelede kazandığı büyük zaferi selamlamıştır. Güney Vietnam'ın kurtarılması ve bütün ülkenin tek bir devlet halinde birleştirilmesi, Vietnam halkının, uğrunda sonsuz fedakarlıklara katlandığı yüce milli emellerinin gerçekleştirilmesini kesinleştirmiştir. Kardeş ülkelerimizi birleştiren militan dostluğu daima koruyacak ve daha da güçlendireceğiz.

Cumhuriyetimiz, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ile dostluk ve kardeşçe işbirliği ilişkilerini sürdürmektedir. Partimiz ve halkımız, Kore halkının Güney Kore'yi kurtarma ve ülkeyi birleştirme yolundaki haklı davasını ve Amerikan emperyalizminin saldırgan siyasetine karşı yürüttüğü mücadeleyi desteklemektedir.

Arnavutluk halkı ile Kamboçya halkı arasında, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verilen mücadele içinde çelikleşmiş olan yakın ve kardeşçe bir dostluk ve güçlü bir militan dayanışma vardır. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ile Demokratik Kamboçya arasındaki ilişkileri bu dostluk temelinde daha da geliştirmeye çalışacağız.

Arnavutluk halkı, Laos halkının Amerikan emperyalist saldırı-

ganlara ve yerli gericilere karşı yürüttüğü uzun mücadelenin zaferle taçlanması ve Laos Demokratik Halk Cumhuriyetinin kurulmasını coşkuyla selamlamıştır. Biz iki ülke arasında, iki hal-kin ve emperyalizme ve gericiliğe karşı verilen mücadelenin ya-rarına olan dostça ilişkilerin geliştirilmesini istiyoruz.

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, komşu devletlerle, herkesin bil-diği eşitlik, egemenliğe ve toprak bütünlüğüne saygı, birbirleri-nin içişlerine karışmama, karşılıklı yardım ilkeleri temelinde normal ilişkilerin geliştirilmesinden her zaman yana olmuştur. İyi komşuluk siyasetine dayanan ilişkilerin gelişmesi, dostluk ve karşılıklı anlayış içinde yaşamak isteyen komşu halkların ve Balkan halklarının çıkar ve özlemlerine uygundur.

Ülkemiz, Yugoslavya ile, her iki tarafında yararına olan tica-ri ve kültürel ilişkiler sürdürüyor.

Bizim Yugoslavya'ya karşı izlediğimiz siyaset, Yugoslavya hü-kümeti de kendi yönünden bize karşı doğru bir tavır aldığı sü-rece değişmemiştir ve değişmeyecektir. Arnavutluk Emek Partisi-nin, Sovyetler Birliğinin ya da başka devletlerin Yugoslavya'ya karşı herhangi bir saldırıya girişmeleri halinde Arnavutluk halkının Yugoslav halklarının yanında yer alacağı yolundaki açıklamaları, her zaman için geçerlidir. Ne var ki Yugoslav tara-fı da Arnavutluğun bu tutumuna, doğru ve haklı bir tavırla kar-şılık vermelidir.

Yugoslav devletinin, tabii ki en uygun gördüğü siyaseti uygu-lamaya hakkı vardır; ancak Arnavutluk devletinin de, iki ülke arasında iyi komşuluk ilişkilerini zedeleyen faaliyetleri eleştirmeye aynı şekilde hakkı vardır. Yugoslav hükümeti, Sov-yet sosyal-emperyalistlerine tavizler veriyor, saldırgan Sov-yet savaş gemilerine kolaylıklar sağlıyor, limanlarını açı-yor. Kendi bilir. Ne var ki bu mesele Arnavutluğu, öteki Balkan ülkelerini ve Akdenizde kıyası olan ülkeleri de ilgilendirmek-tedir.

Gerçek bir Marksist-Leninist parti olan partimiz, onların topraklarında, Kosova, Makedonya ve Karadağ'da yaşayan Arnavut kardeşlerimize karşı doğru bir tavır almıştır. Bazı Yugoslav yetkililerinin, Yugoslavya'da yaşayan Arnavutlarla Arnavutluk Halk Cumhuriyeti arasında düşmanlık tohumları ekme çabası boş bir çabadır, ama ne var ki büyük bir zarar da vermektedir. Biz Arnavutların tutumu, eskiden nasılsa şimdi de aynıdır; biz Yugos-lavya halklarına, aynı şekilde Yugoslavya'daki Arnavutluk nüfu-suna karşı Marksist-Leninist bir tutum takındık ve daima da takınacağız. Kosova, Makedonya ve Karadağ'da yaşayan Arnavutlar-la aramızdaki kardeşçe kan ve dil bağları, ortak milli gelenek ve görenek bağları, bize, Yugoslav devletinin içişlerine karış-madan ve uluslararası ölçütlere saygı göstererek, Yugoslav federasyonuna dahil öteki halkların yararlandığı bütün halkla-rın yararlandığı bütün hak, özgürlük ve avantajlardan oradaki Arnavutların da yararlanmasıyla ilgilenme hakkını vermektedir. Kaldı ki bu, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti anayasasının öngördü-ğü bütün haklardan yararlanan bir Makedonyalı nüfusun bulundu-ğu Arnavutlukta bazı tarım kooperatiflerine ilişkin bir so-run, ya da Yugoslav propagandasının iddialarının tersine, ülke-mizde var olmayan bir Karadağ azınlığı sorunu da değildir. Biz, Yugoslavya'da yaşayan kardeşlerimizden sözettiğimiz zaman, bir-büyük milyon Arnavuttan söz ediyoruz.

Bizim özüğümüz ve isterimiz, Ranković döneminin çirkin tutum ve faaliyetlerinin bir daha asla tekrarlanmaması, Yugoslavya'da-ki Arnavutluk nüfusuna zulmedilmesi, açlık, yoksulluk içinde bırakılması, siyasi, ictimai ve kültürel alanlarda Kosova böl-

gesi aleyhine ayırım yapılmaması, bu bölgeye de öteki milliyetlerle aynı şekilde davranılmasıdır. Sovyet revizyonistlerinin Kosova'dan yola çıkarak ülkemize herhangi bir şekilde zarar verme çabalarına izin verildiği taktirde, bunu, Arnavutluk Halk Cumhuriyetine karşı dostça olmayan bir siyaset sayacağız.

Biz Yugoslavya halklarını kardeş halklar olarak görüyoruz. ve ne şimdi ne de gelecekte, vatanlarının topraklarına

Çekoslovakya'ya davranıldığı gibi davranılmasına izin vermeyeceklerine inanıyoruz. Onlar hiç kimsenin boyunduruğunu kabul etmeyecekler, ne Varşova Paktının Sovyet tanklarının, ne de Amerikan emperyalizminin tanklarının Yugoslav topraklarında serbestce "gözinmesine" izin vermeyeceklerdir. İdeolojik ve siyasi alanlarda Yugoslav devleti ve Yugoslavya Komünist Birliği ile aramızda uzlaşmaz ilke çelişmelerinin varlığına ve şimdiye kadar bunlardan söz etmekten vazgeçemediğimiz gibi bundan sonra da vazgeçmeyecek olmamıza rağmen, biz Yugoslavya halklarına saygı duyuyor güveniyoruz, çünkü tarih, onların yigit halklar olduğunu göstermiştir.

Yunanistanla olan ilişkilerimize gelince, bizim yönümüzden bu ilişkiler, iyi komşuluk, birbirlerinin içişlerine karışmama, karşılıklı yarar, toprak bütünlüğüne, egemenliğe ve milli bağımsızlığa karşılıklı saygı ilkeleri temeline dayanmaktadır. Biz, kardeş Yunan halkıyla her zaman dostluk içinde yaşamak istedik ve istiyoruz; ülkelerimiz arasındaki bağların sürekli olarak güçlenmesini sağlamak için elimizden gelen çabayı sarfettik ve sarfediyoruz. Bugünkü Yunan hükümeti de ülkemize karşı dostça bir tutum almıştır ve almaktadır. Bu, ülkelerimizin yararına, ortak düşmanlarımızın ise zararınaadır.

Bugünkü Yunan hükümetinin koalisyon partilerinden oluşan bir hükümet olduğunu ve muhalefet partileri saflarında pek çok düşmanı olduğunu anlıyoruz. Bu partilerin her birinin kendine özgü bir tutumu vardır. Doğal olarak bu, Yunanlıların bir iç sorunudur. Ne var ki biz, bütün bu partilerin, Yunanistan ile Arnavutluk arasındaki dostluk, işbirliği ve iyi komşuluk ilişkilerini, hem Yunanistan hem de Arnavutluk için çok yararlı bir şey olarak görmelerini arzu ederiz.

Arnavutluk halkının bağımsızlığını, özgürlüğünü ve egemenliğini savunmak için verdiği mücadele, her zaman ve her şart altında, aynı zamanda Yunanistan'ın ve Yunan halkının özgürlüğünün ve bağımsızlığının savunulmasına da yararlıdır. Bunu büyük bir açık yüreklilikle Yunan halkına hatırlatıyoruz. Çünkü biz, 1821 devrimi sırasında onlara yardım eden ve başkaları onları terk edip ihanet ettiği halde onlara sonuna kadar sadık kalanların torunlarıyız. İki halkımız arasındaki dostluk, İtalyan faşizmine ve Alman Nazilerine karşı yürüttüğümüz ortak mücadele içinde çelikleşmiştir.

Biz Arnavutlar, Yunan devletine karşı siyasetimizin, şartlara bağlı geçici bir siyaset olmasını değil, halklarımız arasında gerçekçi, dostluğa dayanan ve kalıcı bir siyaset olmasını istiyoruz. Zaman zaman saçma sapan iddialarıyla iki ülke arasındaki ilişkilerde gergin bir hava yaratmaya çalışan kralcı faşistlere ve kendi kendilerine Kuzey Epirililiği yakıştıran çılgınlara gelince, onların çılgınlıkları, Arnavutluk'ta mutlu bir hayat yaşayan Yunanlı azınlığın katıla katıla gülmesinden başka bir şeye yol açmamıştır. Biz onlara şöyle diyoruz: Canınız isterse, ötetenberi kendinize yakıştırdığınız "Kuzey Epirililik" sanatını icra etmeye devam edin, çünkü ne biz, ne de Arnavutluk'taki Yunan azınlığı, sizden korkmuyoruz. Çünkü Arnavutlar ve Yunan azınlığı, kardeş gibi birbirlerine sımsıkır bağlıdır.

Yunanistan'ta meseleler gerçekçi bir şekilde bakan ve sosyalist Arnavutluk'tan kendile de hiç bir zaman bir kötülük gel-

meyeceğini, Yunan halkının dostluğu bizim için ne kadar değerliyse Arnavutların dostluğunun da kendileri için o kadar değerli olduğunu açıkça gören makul siyaset adamlarının bulunduğu kesinlikle inanıyoruz.

Adriyatik'in karşı kıyısındaki komşumuz İtalya'ya gelince, onunla normal diplomatik ilişkilerimizi sürdürüyor ve ticari ve kültürel ilişkilerimizi geliştirmeye çalışıyoruz. Ama bu elbette sadece bize bağlı olan bir şey değildir. Biz, İtalyan halkıyla dost olmak istiyoruz, ve bunun için çalışıyoruz. Bu istek Arnavutluk halkının temiz duygularından ve sosyalist devletimiz²in doğru siyasetinden kaynaklanmaktadır. Biz, her İtalyanın ve meselelere gerçekçi bir şekilde bakan her İtalyan siyaset adamının da, Arnavutluk ile dostluğun İtalya için de çok önemli olduğunu düşünceğini umuyoruz.

Özetlersek, bu üç komşu ülkeyle ilgili olarak bizim dileğimiz onlarla iyi komşuluk ilişkileri içinde, dürüst işbirliği halinde birbirimizin içişlerine karışmadan, hiç kimsenin şu ya da bu şekilde kendi görüşünü dayatması söz konusu olmadan yaşamaktır.

Arnavutluk ile Türk Cumhuriyeti arasında iyi ilişkiler vardır. Ticaret ve kültür alışverişi normal bir şekilde gelişmektedir. Halklarımızın her zaman dost olmalarının ve birbirleriyle iyi komşuluk ilişkileri içinde yaşamalarının önünde hiç bir engel yoktur.

Kardeş bulgar halkına olan içten bir dostluk beslemeye devam ediyoruz. Ama Bulgar partisine ve devlet yönetimine hiç mi hiç güvenemiz olmadığını burada belirtmek zorundayız, çünkü bu parti ve devlet, ülkemize karşı düşmanlığını göstermiş ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elinde bir alet haline gelmiştir. Bulgaristan, entrikalar çeviren bir ülke haline getirilmiş ve Sovyetlerin köprübaşı olmuştur. O, bu durumdan hareketle Yugoslavya, Türkiye, Yunanistan ve Arnavutluk'a şantaj yapmaktadır. Arkasında sosyal-emperyalistlerin bulunduğu Bulgaristan, uygun bir zamanda Çanakkale Boğazını ele geçirmeye ve böylece Ayastefanos Anlaşmasını yeniden canlandırmaya hazırdır. Bu nedenlerle, Türkiye ve Yunanistan arasındaki ilişkilerin, iki Balkan halkı ve devleti için en iyi en uygun çözüm olan iki tarafın açık ve samimi görüşmeler yolunu bulmasını istiyoruz. Bu, biz Balkan ülkeleri için de büyük bir zafer olacaktır.

Bir Balkan ülkesi olan Romanya ile de iyi ilişkiler içinde olmak ve bunları normal bir şekilde geliştirmek istiyoruz. Kardeş Romen halkının, ülkelerinin ilerlemesi ve refahı için gösterdiği çabaları selamlıyoruz.

Balkan halklarının çok yanlı işbirliği hakkında, bir Balkan Konferansı, vb. hakkında çok şeyler söylendi ve söylenmektedir. Partimiz ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti Hükümeti, Balkanlarda işbirliği hakkındaki düşüncelerini çok önceden belirtmiş ve Atina toplantısına neden katılmadığını açıklamıştır. Bizim görüşümüze göre Balkanlarda bugün varolan durumda, çok taraflı bir toplantı ve bir anlaşma için zorunlu olan şartlar mevcut değildir. Bugün ikili ilişkilerin geliştirilmesinin, Balkanlarda güven ve anlayış ruhunu yaratacak ve gelecekte daha geniş bir temelde gerçek ve samimi bir işbirliğine ulaşmayı sağlayacak en iyi yol olduğuna inanıyoruz.

Mısır Arap Cumhuriyeti, Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti ve öteki Arap ülkeleriyle aramızdaki ilişkiler, Arnavutluk halkı ile Arap halkları arasında varolan geleneksel dostluk temelinde ve iki süper gücün ve gericiliğin saldırgan hegemonyacı

siyasetine karşı verilen mücadelenin yararına olarak, normal bir şekilde olumlu bir yönde gelişiyor.

Biz Arap halkları için gerçek sevgi ve dostluk duyguları besliyoruz ve bu duyguları daha da geliştirmeye devam edeceğiz. Arap halkları, dünya kültürüne çok yönlü ve değerli katkılarda bulunmuş olan ilerici ve barışsever halklardır. Biz, Arap halklarının yabancı kapitalistlerin ve kan emici emperyalistlerin boyunduruğundan tamamen kurtulacaklarına ve İsrail saldırganlarına karşı yürüttükleri haklı mücadeleyi zafere ulaştıracaklarına kesinlikle inanıyoruz.

Biz, Arap halklarının haklı davasını, onların emperyalist-siyonist saldırganlığını püskürtme, işgal altındaki Arap topraklarına kurtarma ve Amerikan emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin komplolarını boşa çıkarma mücadelesini güçlü bir şekilde ve kararlılıkla destekleyeceğiz. Halkımız ve ülkemiz, Filistin halkının milli haklarını kazanma ve Amerikan emperyalizminin aleti İsrail tarafından gaspedilen yurtlarına geri dönme yolundaki haklı mücadelesini desteklemektir. Biz, Filistin Kurtuluş Örgütüyle bağlarımızı sürdürüyor ve onu destekliyoruz. Biz, Arap halkları arasında, siyonist ve emperyalist düşmanlara karşı zafer kazanmalarının gerçek temeli olan güçlü bir militan birliğin kurulmasını diliyoruz.

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, Fransa ile, iki ülkenin yararı doğrultusunda gelişen dostça ilişkiler içindedir. Biz Fransız halkına, onun devrimci geçmişine ve ilerici kültürüne saygı duyuyoruz. Fransanın tanınmış bilim, sanat ve kültür adamları arasında Arnavutluğun samimi dostları vardır. Gerek onların bizim düzenimizi onaylamasına, gerekse de bizim onların düzenini onaylamamıza rağmen, Fransız devletiyle normal ilişkilerimizi sürdürüyoruz. Fransız hükûme tinin bizim işçilerimize karışmadığını da görüyoruz.

Aynı şeyler, ikili ilişkilerimizin doğru bir yönde geliştiği Belçika, Avusturya ve İsviçre hükûmetleri için de geçerlidir. Ülkemizin, İsveç, Norveç, Finlandiya ve Danimarka ile olan ilişkilerinin de sürekli olarak genişlediğini büyük bir memnunlukla görüyoruz ve bu ülkelerin Arnavutluğa karşı gösterdikleri gerçekçi ve dostça tutuma değer veriyoruz.

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, çok sayıda Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesiyle diplomatik ilişki kurmuştur ve Meksika, Peru, Tanzanya, Pakistan vb. ile çok çeşitli alanlardaki alış-veriş adım adım ve olanaklar çerçevesinde geliştirmeye çalışacaktır. Arnavutluk kendisiyle ilişki kurmak isteyen öteki ülkelerle de egemen ülkeler arasındaki ilişkileri düzenleyen bilinen ülkeler temelinde ilişki kurmaya aynı şekilde hazırdır.

Federal Alman Cumhuriyeti ile aramızda, ta'kımci Dünya Savaşından beri çözülmemiş olan sorunlar vardır. Bu ülkede Alman iktidamları hâlâ varlıklarını koruyor ve dört başı mamur bir faaliyet içinde bulunuyorlar. Yayılmacı ve hegemonyacılığa yatkın bir siyaset izliyorlar. Demokratik bir hükûmet pozu takınan Bonn hükûmeti, Alman faşizminin suçlarını savunuyor ve barbar Nazi Almanyasının Arnavutluğa ve halkına verdiği zararı ödemek için en küçük bir çaba göstermiyor. Bonn hükûmeti bu sorunun sadece bir propaganda eylemi sınırları içinde kalacağını sanmasın. Bu sorunu, olguları ve kanıtlarıyla birlikte, bütün uluslararası birimlere götüreceğiz ve bu için peşini bırakmayacağız.

Doğu Avrupa ülkelerinde iktidarda bulunan revizyonist kliklerin, revizyonist Sovyet yönetiminin emirlerini körükörüne uygulayarak sosyalist Arnavutluğa karşı düşmanca bir tutum izlemeye koyulmalarından bu yana, bu ülkeler ülkemizle olan ilişkilerini son derece düşük ve kısıtlı bir düzeye düşürmüşlerdir.

Onlar bu yolu izlemeyi sürdürdükçe bu ülkelerle olan ilişkilerimizde hiç bir değişiklik olamaz.

Arnavutlunun, sosyalizmin ve bütün halkların özgürlük ve bağımsızlığının düşmanı olan revizyonist Sovyetler Birliğine karşı ülkemizin tavrı değişmemiştir. Arnavutlunun, Moskova sosyal-emperyalistleriyle hiç bir ilişkisi yoktur ve olmayacaktır. Sovyetler Birliğinin özellikle Balkanlar'da ve Akdeniz'de açıkça yayılmacı emelleri vardır. Onların sadece Romanya üzerinde değil, Türkiye, Yugoslavya, Yunanistan ve Arnavutluk üzerinde de hegemonyacı planları vardır. O, bu emellerine saldırganlık ve yıkıcılıkla ulaşmak niyetindedir. Bu şartlar altında biz Balkan ülkeleri için, siyasi ve askeri uyanıklığımızı arttırmak ve muhtemel bir saldırıyla başa çıkabilmek için hazırlanmak, bir görevdir. Düşmanların zayıf ve bölünmüş olan yere vurdukları, bilinen bir gerçektir.

Amerika Birleşik Devletlerine karşı tutumumuz bilinmektedir. Arnavutluk ve Arnavutluk halkı, ülkemize karşı vahşi bir düşmanlık siyaseti izlemiş olan Amerika'yla hiç bir ilişkisinin olmasından herhangi bir üzüntü duymuyoruz. Amerikan emperyalizminin sosyalizme ve halkların özgürlük ve bağımsızlığına yönelik saldırgan ve hegemonyacı siyasetini, geçmişte olduğu gibi de kararlılıkla çözecek ve buna karşı çıkacağız.

İngiltereye gelince, bu ülke Amerika Birleşik Devletlerinin siyasetine sıkı sıkıya bağlıdır ve Arnavutluğa karşı Amerika ile aynı tutumu almaktadır. Bu nedenle bizim tutumumuz da farklı olamaz. İngiltere, Arnavutluktan talan ettiği altını geri vermeli ve verdiği zararı tazmin etmelidir. Bu hakkımızdan asla vazgeçmeyeceğiz.

Arnavutluk Emek Partisi, sosyalist Arnavutlunun tutumlarının her zaman doğru olduğuna ve olmaya devam edeceğine, bunların bir ölçüye kadar, sadece proleter devrimcilerin değil, aynı zamanda pek çok meselede bizim görüşlerimizi paylaşmakla birlikte bazı nedenlerle bunları açıkça ifade edemeyen ilerici kimselerin özelemlerini de dile getirdiğine inanmaktadır.

Partimiz şartların tahlilinde, çıkardığı sonuçlarda, yaptığı değerlendirmelerde ve aldığı tavırlarda her zaman halklarla yakın bir birlik içinde davranmıştır ve davranmaya devam etmektedir. İşte bu nedenle bütün parti bu siyaseti kararlılıkla savunmakta bütün halkımız bu siyaseti desteklemekte ve uygulamaktadır.

Ote yandan işte bu birlik; uluslararası olayların bu doğru Marksist-Leninist biçimde kavranması, sosyalist anavatanın yüce çıkarlarına, yüce devrim, sosyalizm ve halkların kurtuluşu davasına karşı takınılan bu ilkel kararlı tutum, ülkemizin her zaman sarsılmaz bir uluslararası duruma sahip olmasının, her zaman doğru yolda gururla ve korkusuzca ilerlemesinin sağlam güvencesini oluşturmaktadır.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI